

รายงานการวิจัย

การพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ
“bǐ” ในภาษาจีนกลาง

The Development of Instructional Media of Comparative
Sentences with “bǐ” in Chinese
for Chinese Grammar Learning

พรรณภรณ์ ชันธพัทธ์ และคณะ
สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ประจำปีงบประมาณ 2564

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

การพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ ประโยคเปรียบเทียบ “bǐ” ในภาษาจีนกลาง

The Development of Instructional Media of Comparative Sentences with “bǐ” in Chinese for Chinese Grammar Learning

พรรณภรณ์ ชันธพัทธ์

สาขาวิชาภาษาจีน

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ตรีศุล เกษร

สาขาวิชาภาษาจีน

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ศุภกร ทาพิมพ์

สาขาวิชาภาษาจีน

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

อนงครัตน์ บังศรี

สาขาวิชาภาษาจีน

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

อุษณา ทิบัว

สาขาวิชาภาษาจีน

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ทุนอุดหนุนโดย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

ประจำปีงบประมาณ 2564

ชื่องานวิจัย	การพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยค เปรียบเทียบ “bǐ” ในภาษาจีนกลาง
ผู้วิจัย	ดร.พรรณภรณ์ ชันธพัทธ์
ผู้ร่วมวิจัย	ตรีศุล เกษร ศุภกร ทาพิมพ์ อนงค์รัตน์ บังศรี และอุษณา ทิบบัว
สาขาวิชา	สาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ปีเสรีจวิจย 2564

บทคัดย่อ

งานวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อพัฒนาและสร้างประสิทธิภาพให้กับสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นให้มีประสิทธิภาพ 75/75 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางความรู้และความเข้าใจในเรื่องประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อชุดสื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบที่ใช้พบท “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือ นักเรียนโรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ห้องเรียนศิลปภาษาจีน โรงเรียนเพชรพิทยาคม ภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2563 เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการวิจัย ได้แก่ สื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ก่อนเรียนและหลังเรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีน จากนั้นดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการหาค่า ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t-test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพของสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นมีค่าเท่ากับ 80.06/83.25 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 75/75
2. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ของผู้เรียนหลังเรียนด้วยสื่อการสอนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

(ข)

3. ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ)
ในภาษาจีนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นอยู่ในระดับดี

คำสำคัญ : สื่อการสอน, ไวยากรณ์, ประโยคเปรียบเทียบ, บǐ, ภาษาจีน

Research Title	The Development of Instructional Media of Comparative Sentences with “bǐ” in Chinese for Chinese Grammar Learning
Researcher	Dr. Pannaporn Kantapat
Co-Researcher	Mr.Threesoon Kesorn, Mr.Suphakorn Tapim, Miss Anongkarat Bangsri and Miss Ausana Teebua
Department	Department of Chinese, Phetchabun Rajabhat University

ABSTRACT

The objectives of this research are divided in 3 parts; 1) For developing and enhancing the efficiency of instructional media of comparative sentences with “bǐ” in Chinese which based on learning. 2) For comparing the knowledge and comprehension in comparative sentences with “bǐ” in Chinese of students before and after learning through this lesson. 3) For investigating the student’ satisfaction towards the developed lesson. Population consisted of 20 students majoring in Chinese at secondary 5 of Phetpittayakom school. The instruments of this research were the instructional media of comparative sentences with “bǐ” in Chinese that is compiled by researchers, a pre-assessment test, a post-assessment test, and a questionnaire of students’ satisfaction towards the lesson developed. Percentage, Average, Standard Deviation (S.D.) and matched paired t-test were used in collecting and analyzing data.

The results of the research are as follows:

1. The average score of formative test of this instructional media of comparative sentences with “bǐ” in Chinese is 80.06 percent and the average score of summative test is 82.00 percent (80.06/82.00)

2. The students' knowledge and comprehension of comparative sentences with “bǐ” in Chinese after learning through this material are significantly higher than before using it at the 0.01 level

3. The students satisfy on the instructional media of comparative sentences with “bǐ” in Chinese

Keywords: instructional media, grammar, Chinese, comparative sentences, bǐ

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้เพราะได้รับความอนุเคราะห์ในการลงพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูล รวมทั้งการอำนวยความสะดวกด้านต่าง ๆ จากครูผู้สอนภาษาจีนโรงเรียนเพชรพิทยาคม คุณครูสุรีนาถ หาดยาว

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรณิดา ชันธพัทธ์ อาจารย์ ดร.พชรนันท์ ก้าว ตลอดจน อาจารย์ ดร.พวงผกา สิทธิจันทร์ ที่สละเวลาให้คำแนะนำ คำปรึกษา รวมถึงข้อเสนอแนะต่าง ๆ อันเป็น ประโยชน์อย่างยิ่งต่อการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ รวมถึงขอขอบพระคุณผู้บริหารคณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ที่ให้การอนุเคราะห์สนับสนุนทุนการวิจัย

สุดท้ายขอขอบคุณกัลยาณมิตรรวมถึงคณาจารย์สาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ที่คอยให้ความช่วยเหลือร่วมแรงร่วมใจ จนทำให้การดำเนินการวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

พรณภรณ์ ชันธพัทธ์ และคณะ

31 กันยายน 2564

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ค
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญตาราง.....	ซ
สารบัญภาพ.....	ณ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย.....	1
1.2 วัตถุประสงค์.....	4
1.3 ปัญหาของการวิจัย.....	4
1.4 สมมติฐานการวิจัย.....	4
1.5 นิยามเฉพาะ.....	5
1.6 ขอบเขตของโครงการวิจัย.....	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	7
2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสื่อการเรียนการสอน.....	7
2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์.....	13
2.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา.....	21
2.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับประโยคเปรียบเทียบ bǎi.....	24
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	29
2.6 กรอบแนวคิดการวิจัย.....	31
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	32
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	32
3.2 ตัวแปรที่ศึกษา.....	33
3.3 รูปแบบการทดลอง.....	33
3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัย.....	34
3.5 การสร้างและการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัย	34

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.6 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	38
3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	39
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	50
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	51
5.2 อภิปรายผลการวิจัย.....	52
5.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป.....	56
บรรณานุกรม.....	58
ภาคผนวก.....	64
ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิและหนังสือราชการที่เกี่ยวข้อง.....	65
ภาคผนวก ข ผลการประเมินค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ค่าความยากง่าย.....	70
และค่าอำนาจจำแนก	
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	80
ประวัติคณะผู้วิจัย.....	115

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3-1	แบบแผนการทดลอง แบบ One Group Pretest-Posttest Design..... 33
4-1	คะแนนจากการทำแบบทดสอบรายบทและคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน..... 43
4-2	สรุปประสิทธิภาพสื่อการสอนในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “bī”44
4-3	คะแนนความสามารถด้านความรู้และความเข้าใจในไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ.....45 “bī” ในภาษาจีนกลางของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลองใช้สื่อ
4-4	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน.....46
4-5	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบถามความพึงพอใจด้านเนื้อหา.....47
4-6	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบถามความพึงพอใจ.....48 ด้านแบบฝึกทักษะ
4-7	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบถามความพึงพอใจ.....49 ด้านประโยชน์ที่ได้รับและการนำไปใช้

(ณ)

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2-1	กรอบแนวความคิดการออกแบบสื่อการสอน..... 12
2-2	องค์ประกอบชั้นพื้นฐานของภาษา.....16
2-3	ขั้นตอนการเปรียบเทียบภาษา.....22
2-4	กรอบแนวความคิดการวิจัย.....31

บทที่ 1

บทนำ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “bǐ” ในภาษาจีนกลาง โดยคณะผู้วิจัยได้แบ่งหัวข้อในบทนำออกเป็น 5 หัวข้อ ดังนี้

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

1.2 วัตถุประสงค์

1.3 ปัญหาของการวิจัย

1.4 สมมติฐานการวิจัย

1.5 นิยามเฉพาะ

1.6 ขอบเขตของโครงการวิจัย

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

ในยุคปัจจุบันเราปฏิเสธไม่ได้เลยว่าภาษาที่กำลังเป็นที่นิยมนอกเหนือจากภาษาอังกฤษแล้ว ยังมีอีกหนึ่งภาษานั้นคือ ภาษาจีน จีนเป็นประเทศที่มีประชากรมากที่สุดในโลกเป็นอันดับ 1 ของโลก และยังมีประชากรกระจายตัวอาศัยอยู่ทั่วทุกมุมโลกจนทำให้เกิดประโยคที่ว่า “学会中国话，朋友遍天下” (xuéhuì zhōngguó huà, péngyǒu biàn tiānxià) หมายถึง รู้ภาษาจีนจะทำให้มีเพื่อนอยู่ทั่วโลก ถึงแม้ว่าภาษาอังกฤษจะมีผู้ใช้มากที่สุด แต่การนำไปใช้เป็นภาษาแม่ ก็ยังเป็นรองภาษาจีนกลาง นอกจากประชากรที่มีมากที่สุดแล้ว จีนยังถือเป็นประเทศอุตสาหกรรม ไม่ว่าจะเป็นอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อุตสาหกรรมบันเทิงและอุตสาหกรรมการผลิตต่าง ๆ และมีแนวโน้มจะเติบโตขึ้นเรื่อย ๆ จะเห็นได้จากการส่งออกสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ในปี 2563 ที่คิดเป็น 68 เปอร์เซ็นต์ของโลก โดยแบ่งเป็นโทรศัพท์มือถือ 28 เปอร์เซ็นต์ คอมพิวเตอร์ 20 เปอร์เซ็นต์ และโทรทัศน์ 20 เปอร์เซ็นต์ (ณอมศรี พองอรุณรุ่ง : <https://www.prachachat.net/columns/news-776930>)

ในด้านความสัมพันธ์ทางการทูตของไทยกับจีนได้มีการสถาปนาตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2518 จนถึงปัจจุบัน ซึ่งจะครบ 46 ปีในเดือน กรกฎาคม 2564 นี้ ทั้งสองประเทศได้มีการแลกเปลี่ยนการเยือนในทุกระดับ นอกจากความสัมพันธ์ทางการทูต ยังมีทางด้านการศึกษา การแลกเปลี่ยนศิลปวิทยาการ การติดต่อสื่อสาร และความร่วมมือทางธุรกิจ จนทำให้มีโรงงานอุตสาหกรรมของจีนที่มีฐานผลิตในไทย กอปรกับช่วงก่อนการระบาดของโรคโควิด 19 นักท่องเที่ยวชาวจีนได้เข้ามาท่องเที่ยวใน

ประเทศไทยอย่างล้นหลาม ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ธุรกิจการท่องเที่ยวของไทยเฟื่องฟูอย่างมาก นักธุรกิจชาวไทยจึงเริ่มตระหนักถึงความสำคัญของภาษาจีน และต้องการคนที่มีทักษะทางภาษาจีนมาร่วมงานด้วย เพื่อต้องการที่จะทำความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการค้ากับชาวจีน นอกจากนี้องค์การสหประชาชาติยังได้กำหนด 6 ภาษาที่สำคัญในวาระการประชุม ได้แก่ อังกฤษ ฝรั่งเศส สเปน อาหรับ รัสเซีย และจีน

เนื่องจากปัจจุบันตลาดแรงงานมีความต้องการผู้ที่มีทักษะทางภาษาจีนที่เพิ่มมากขึ้น จึงทำให้สถาบันการศึกษาหลายแห่งในไทยเริ่มตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาจีน ดังจะเห็นได้จากสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ทั้งของรัฐและเอกชนที่เริ่มเปิดสอนหลักสูตรภาษาจีนเป็นวิชาเอก วิชาโท หรือแม้แต่วิชาเลือกเสรี ไม่ว่าจะเป็น จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศิลปากร เป็นต้น อีกทั้งหลากหลายสถาบันการศึกษามีการพัฒนาหลักสูตรภาษาจีนทั้งในรูปแบบหลักสูตรระดับปริญญาและหลักสูตรระยะสั้น ตลอดจนมีการทำความร่วมมือเพื่อแลกเปลี่ยนนักศึกษาและบุคลากรทางการศึกษาซึ่งกันและกัน รวมถึงมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ก็ได้ทำการเปิดหลักสูตร สาขาวิชาภาษาจีน ได้สำเร็จและได้เปิดรับนักศึกษาปีการศึกษา 2563 เป็นปีการศึกษาแรก เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ทางด้านภาษาจีนในทุกทักษะในการรองรับกับตลาดแรงงาน

นอกจากการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษาแล้ว ยังมีการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานที่กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดไว้ และได้ให้ความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาจีนว่า ควรจะปลูกฝังให้เด็กมีทักษะการเรียนภาษาจีนตั้งแต่อายุยังน้อย จึงพยายามผลักดันและส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีน อีกทั้งยังกำหนดรายวิชาภาษาจีนไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ให้เปิดทำการเรียนสอนภาษาจีนกันอย่างแพร่หลายตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ, 2551, น. 2) ด้วยเหตุนี้จึงทำให้การเข้าถึงการเรียนภาษาจีนของเด็กไทยเป็นไปอย่างทั่วถึงและมีแนวโน้มจำนวนผู้เรียนภาษาจีนในไทยเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

ในส่วนของโรงเรียนที่เปิดทำการเรียนการสอนภาษาจีนในจังหวัดเพชรบูรณ์นั้น โดยทั่วไปเป็นโรงเรียนตั้งแต่ขนาดเล็กขนาดกลาง และขนาดใหญ่ ซึ่งมีโรงเรียนที่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาเขต 1 เขต 2 และเขต 3 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 40 และเอกชน โดยโรงเรียนเหล่านี้ได้ตระหนักเห็นความสำคัญในการเรียนภาษาจีนในยุคปัจจุบัน ดังจะเห็นได้จากโรงเรียนและหน่วยงานต่าง ๆ มักจะจัดกิจกรรมเกี่ยวข้องกับภาษาจีน เช่น เทศกาลตรุษจีน เพื่อให้เด็กสัมผัสและเข้าใจวัฒนธรรมจีนมากยิ่งขึ้น และจัดกิจกรรมวิชาการที่เกี่ยวข้องกับภาษาจีน เช่น การแข่งขันกล่าวสุนทรพจน์ภาษาจีน การแข่งขันตอบปัญหาเกี่ยวกับภาษาจีน เป็นต้น โดยกิจกรรมเหล่านี้ล้วนเป็น

กิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมให้เด็กที่เรียนภาษาจีนเกิดแรงจูงใจที่อยากจะพัฒนาต่อยอดความรู้ภาษาจีนของตัวเองในระดับที่สูงขึ้นไป

ในการเรียนรู้ภาษา ไม่ว่าจะเป็นภาษาใดก็ตาม หากอยากให้ได้ผลสัมฤทธิ์ที่ดีนั้น ทักษะพื้นฐานถือเป็นจุดเริ่มต้นและหัวใจที่สำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถต่อยอดความรู้ได้อย่างรวดเร็ว โดยทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน คือทักษะพื้นฐานที่ผู้เรียนจะต้องได้ผ่านการฝึกอบรบมาโดยตลอดอย่างต่อเนื่อง แต่ทว่าอีกสิ่งหนึ่งที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ นั่นคือไวยากรณ์ เพราะภาษากับไวยากรณ์มีการเกี่ยวข้องกันทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ที่ต้องอาศัยการฝึกฝนและจดจำเมื่อนำไปสื่อสารกับบุคคลอื่น แต่หากไม่มีกฎเกณฑ์หรือไวยากรณ์ การสื่อสารของทั้งสองฝ่ายก็อาจจะเกิดข้อผิดพลาดและบรรลุเป้าหมายทางการสื่อสารได้ยาก (สุพรรณิ อาศักราช, นันทวดี วงษ์เสถียร 2557, น. 1: อ้างอิงจาก สรรเสริญ สุวรรณประเทศ 2543)

ภาษาจีนกลางเป็นภาษาตระกูลภาษาจีน – ทิเบต (Sino - Tibetan) นักวิชาการบางท่านก็ได้เคยกล่าวว่าภาษาไทยก็มาจากตระกูลเดียวกันกับภาษาจีนจึงทำให้มีโครงสร้างและรูปแบบไวยากรณ์ของรูปประโยคที่คล้ายกันในหลายจุด เช่น บทประธาน+บทกริยา+บทกรรม แต่ทั้งนี้หากต้องลงลึกในรายละเอียดบางประการจะพบว่า โครงสร้างและรูปแบบไวยากรณ์ยังคงมีความแตกต่างกันอยู่บ้างซึ่งสอดคล้องกับ พระยาอนุมานราชธน (2522, น. 111) กล่าวว่า การเรียงคำในประโยคภาษาจีน ก็เป็นลักษณะเดียวกันกับภาษาไทยจะต่างกันก็แต่คำวิเศษณ์ เอาวางไว้ข้างหน้านามหรือกริยาที่เป็นคำตั้ง ซึ่งภาษาไทยจะวางคำเหล่านี้ไว้ด้านหลังคำหลัก จากเหตุผลดังกล่าวทำให้การศึกษาไวยากรณ์จีนบางเรื่องเป็นเรื่องที่เข้าใจง่าย แต่บางเรื่องกลับเป็นปัญหาที่ผู้เรียนมักเกิดความสับสนและข้อผิดพลาดอันเกิดจากผลกระทบจากภาษาแม่ จึงอาจจะต้องใช้เวลาศึกษาทำความเข้าใจให้เห็นความแตกต่างอย่างชัดเจน

การศึกษาไวยากรณ์จีนมีอยู่มากมาย เช่น โครงสร้างของประโยค “是” (shì) , “有” (yǒu) , “把” (bǎ) , “被” (bèi) , และ “比” (bǐ) เป็นต้น ซึ่ง “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง เป็นได้ทั้งคำกริยาและคำบุพบท แต่สำหรับการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติมักจะเน้นให้ความสำคัญกับประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในรูปแบบของคำบุพบท ซึ่งถือว่าเป็นไวยากรณ์ขั้นพื้นฐานที่ผู้เรียนจะต้องศึกษาอย่างถ่องแท้ เนื่องจากรูปแบบวากยสัมพันธ์ของประโยคมีความหลากหลาย โดยเฉพาะประโยคที่มีคำ บทเสริม หรือบทขยายต่าง ๆ เข้ามาเป็นส่วนประกอบ ทำให้เป็นจุดที่ยากและส่งผลให้ผู้เรียนภาษาจีนเกิดความสับสนได้ และอาจก่อให้เกิดความผิดพลาดของการสื่อสารและการนำไปใช้ (ตรีศูล เกษร, ศุภกร ทาพิมพ์, อนงค์รัตน์ บังศรี, 2562) นอกเหนือจากนี้ยังพบว่า การเรียนการสอนในเรื่องดังกล่าว โดยทั่วไปมักจะเป็นการเรียนการสอนในรูปแบบโครงสร้างประโยคแบบพื้นฐานเป็นหลัก

จากความสำคัญและสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยเห็นว่าควรจะรวบรวมเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์ “比” (bǐ) โดยเฉพาะ เพื่อดำเนินการสร้างสื่อการเรียนการสอนที่สามารถพัฒนาต่อยอดความรู้ให้แก่ผู้เรียน ตลอดจนก่อให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งและสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาวิจัยเรื่องดังกล่าวเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ทำให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพและกลายเป็นผู้ใช้ภาษาได้อย่างสมบูรณ์

1.2 วัตถุประสงค์

1. เพื่อพัฒนาและสร้างประสิทธิภาพให้กับสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางความรู้และความเข้าใจในเรื่องประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ห้องเรียนศิลป์ภาษาจีน โรงเรียนเพชรพิทยาคม
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อชุดสื่อการเรียนรูไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบที่ใช้บุพบท “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง

1.3 ปัญหาของการวิจัย

1. ชุดสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบที่ใช้บุพบท “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นมีจะประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 หรือไม่
2. หลังจากการใช้สื่อที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น ความรู้และความเข้าใจด้านไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบที่ใช้บุพบท “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ห้องศิลป์ภาษาจีน โรงเรียนเพชรพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ จะสูงขึ้นหรือไม่
3. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ห้องเรียนศิลป์ภาษาจีน โรงเรียนเพชรพิทยาคมมีความพึงพอใจต่อชุดสื่อการเรียนรูไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบที่ใช้บุพบท “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง อยู่ในระดับใด

1.4 สมมติฐานการวิจัย

1. สื่อการเรียนรูไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบที่ใช้บุพบท “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ห้องเรียนศิลป์ภาษาจีน โรงเรียนเพชรพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ มีความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง สูงขึ้น หลังจากใช้บทเรียนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. ระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ห้องเรียนศิลป์ภาษาจีน โรงเรียนเพชรพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ที่มีต่อสื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น อยู่ในระดับดี

1.5 นิยามเฉพาะ

1. สื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบที่ใช้บุพบท “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง หมายถึง บทเรียนไวยากรณ์ภาษาจีนเรื่องการใช้อุบายบุพบท “比” (bǐ) ในการเปรียบเทียบบุคคล สัตว์ สิ่งของและเรื่องราวโดยจะเริ่มตั้งแต่โครงสร้างพื้นฐานไปจนถึงโครงสร้างที่มีความซับซ้อน โดยจะเน้นให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจจากการเห็นความแตกต่างโดยนำมาเปรียบเทียบกับภาษาแม่ของตนเอง ทั้งยังเน้นตัวอย่างการใช้จากเหตุการณ์จริง

2. แบบทดสอบก่อน - หลังเรียนเรื่องประโยคเปรียบเทียบที่ใช้บุพบท “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง หมายถึงแบบทดสอบแบบปรนัย 20 ข้อ เพื่อทดสอบความรู้และความเข้าใจของผู้เรียน

3. ผู้เรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ห้องเรียนศิลป์ภาษาจีน โรงเรียนเพชรพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2563

4. แบบสอบถามความพึงพอใจ หมายถึง แบบทดสอบความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อชุดสื่อเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบที่ใช้บุพบท “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น

1.6 ขอบเขตของโครงการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ห้องเรียนศิลป์ภาษาจีน โรงเรียนเพชรพิทยาคมอำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2563 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่มัธยมศึกษา เพชรบูรณ์ เขต 40

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ ชุดสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อชุดสื่อ

3. คำศัพท์ภาษาจีนที่ใช้ในชุดสื่อการสอนในครั้งนี้ประยุกต์มาจากประมวลคำศัพท์การสอบวัดระดับภาษาจีนมาตรฐาน HSK ระดับที่ 1-3 ส่วนรูปแบบตัวอย่างโครงสร้างประโยคเปรียบเทียบ

“比” (bǐ) ที่ยกมาเป็นตัวอย่างประกอบเพื่อการเรียนรู้ได้ประยุกต์มาจาก งานวิจัยของ ตรีศุล เกษร,ศุภกร ทาพิมพ์, อนงครัตน์ บังศรี (2562) และ Chen Kai (2016) และ Yang Jiayin (2013)

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “การพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “bǐ” ในภาษาจีนกลาง” ผู้วิจัยได้ศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง และนำเสนอสาระสำคัญจาก เอกสาร ตำรา และ ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

- 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสื่อการเรียนการสอน
- 2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์
- 2.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา
- 2.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ)
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.6 กรอบแนวคิดการวิจัย

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสื่อการเรียนการสอน

สื่อ นับเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมากในการสอนตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน เนื่องจากเป็น ตัวกลางที่ช่วยให้การสื่อสารระหว่างผู้สอนและผู้เรียนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ ความหมายของเนื้อหาบทเรียนให้ตรงกับผู้สอนต้องการ ไม่ว่าสื่อจะอยู่ในรูปแบบใดก็ตามล้วนแต่เป็น ทรัพยากรที่สามารถอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ได้ทั้งสิ้น และคำว่า สื่อ (medium, pl.media) เป็น คำมาจากภาษาละติน ว่า “ระหว่าง” สิ่งใดก็ตามที่บรรจุข้อมูลสารสนเทศหรือเป็นตัวกลางข้อมูลส่งผ่าน จากผู้ส่งหรือ แหล่งส่งไปยังผู้รับเพื่อให้ผู้ส่งและผู้รับสามารถสื่อสารกันได้ตรงตามวัตถุประสงค์ 2 ในการ เรียน เมื่อผู้สอนนำสื่อมาใช้ประกอบการสอนเรียกว่า “สื่อการสอน” และเมื่อนำมาให้ผู้เรียนใช้เรียกว่า “สื่อการเรียนรู้” โดยเรียกรวมกันว่า “สื่อการเรียนการสอน” หรืออาจจะเรียกสั้น ๆ ว่า “สื่อการสอน” หมายถึงสิ่งใดก็ตามไม่ว่าจะเป็นเทปบันทึกเสียง สไลด์ วิทยุ โทรทัศน์ วีดิทัศน์ แผ่นภูมิ แผ่นซีดีสำเร็จรูป รูปภาพ ฯลฯ ซึ่งเป็นวัสดุบรรจุ เนื้อหาเกี่ยวกับการเรียนการสอน หรือเป็นอุปกรณ์เพื่อถ่ายทอดเนื้อหาสิ่ง เหล่านี้เป็นวัสดุอุปกรณ์ทางกายภาพที่นำมาใช้เทคโนโลยีการศึกษาเป็นสิ่งที่ใช้เป็นเครื่องมือหรือช่องทาง ทำให้การสอนส่งไปถึงผู้เรียน สื่อการสอนถือว่ามีความสำคัญมากในการเรียนการสอนตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เนื่องจากเป็นตัวกลางที่ช่วยให้การสื่อสารระหว่างผู้สอนและผู้เรียนดำเนินการไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ ผู้เรียนมีความหมายของเนื้อหาบทเรียนได้ตรงกับที่ผู้สอนต้องการเรียนรู้ได้ทั้งสิ้น ในการใช้สื่อการสอนนั้น

ผู้สอนจำเป็นต้องศึกษาถึงลักษณะคุณสมบัติ ของสื่อแต่ละชนิดเพื่อเลือกสื่อให้ตรงกับวัตถุประสงค์การ สอนและสามารถจัดประสบการณ์ การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน โดยต้องการวางแผนอย่างเป็นระบบในการใช้ สื่อด้วย ทั้งนี้เพื่อให้กระบวนการเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ

2.1.1 ความหมายของสื่อ

ได้มีนักการศึกษาได้มีการนิยามความหมายของคำว่า “สื่อ” ไว้ดังต่อไปนี้

Heinich และคณะ (1996) ศาสตราจารย์ภาควิชาเทคโนโลยีระบบการเรียนการสอนของ มหาวิทยาลัยอินเดียนา (Indiana University) ให้คำจำกัดความคำว่า "media" ไว้ ดังนี้ "Media is a channel of communication." ซึ่งสรุปความเป็นภาษาไทยได้คือ "สื่อ คือ ช่องทางในการติดต่อสื่อสาร" Heinich และคณะยังได้ขยายความเพิ่มเติมอีกว่า "media มีรากศัพท์มาจากภาษาละติน มีความหมายว่า ระหว่าง (between) หมายถึง อะไรก็ตามซึ่งทำการบรรจุหรือ นำพาข้อมูลหรือสารสนเทศ สื่อเป็นสิ่งที่ อยู่ระหว่างแหล่งกำเนิดสารกับผู้รับสาร"

A. J. Romiszowski (1992) ศาสตราจารย์ทางด้านการออกแบบการพัฒนาและการประเมินผลสื่อ การเรียนการสอน ของมหาวิทยาลัยซีราคิวส์ (Syracuse University) ให้คำจำกัดความ คำว่า "สื่อ" ไว้ ดังนี้ "ตัวนำสารจากแหล่งกำเนิดของการสื่อสาร (ซึ่งอาจจะเป็นมนุษย์ หรือวัตถุที่ไม่มีชีวิต) ไปยังผู้รับสาร (ซึ่งในกรณีของการเรียนการสอนก็คือ ผู้เรียน)"

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า สื่อ หมายถึง สิ่งใด ๆ ก็ตามที่เป็นตัวกลางระหว่างแหล่งกำเนิดของสาร กับผู้รับ สารเป็นสิ่งที่นำพาสารจากแหล่งกำเนิดไปยังผู้รับสาร เพื่อให้เกิดผลใด ๆ ตามวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร

2.1.2 ความสำคัญของสื่อ

หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2553) ได้กล่าวไว้ว่า สื่อ การสอนเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดีและมีประสิทธิภาพหรืออาจกล่าวได้ว่า สื่อ คือ วัสดุ อุปกรณ์ หรือวิธีการสำหรับถ่ายทอดความรู้ ความคิด และเจตคติจากครูไปสู่ผู้เรียน และ ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ สื่อการสอนมีความสำคัญต่อการเรียนการสอน คือ

1. กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียน อยากเรียนและช่วยให้เกิดการเรียนรู้และเกิด ประโยชน์กับตัวนักเรียน

2. ให้โอกาสนักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมอย่างทั่วถึง

3. สามารถทำให้นักเรียนเกิดแนวคิดและความเข้าใจได้ถูกต้องรวดเร็ว

4. นักเรียนสามารถศึกษาหาความรู้ได้ด้วยตนเอง

5. ช่วยให้นักเรียนจดจำเรื่องราวและสิ่งต่าง ๆ ที่เรียนรู้ได้นาน ถูกต้องแม่นยำ

6. มีส่วนช่วยเพิ่มพูนประสบการณ์ของนักเรียนและเปลี่ยนแปลงเจตคติไปในทางที่พึงปรารถนาได้

2.1.3 คุณค่าของสื่อการสอน

สื่อการสอนนับว่าเป็นสื่อสำคัญในการเรียนรู้เนื่องจากเป็นตัวกลางในการถ่ายทอด เนื้อหาจากผู้สอนไปยังผู้เรียน หรือเป็นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง ดังนั้น สื่อการสอนจึงนำมาใช้ประโยชน์ได้ทั้งกับผู้เรียนและผู้สอน (กิดานันท์ มลิทอง, 2553) ดังนี้

สื่อกับผู้เรียน

สื่อการเรียนการสอนมีความสำคัญและคุณค่าต่อผู้เรียนดังนี้

- เป็นสิ่งช่วยให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาบทเรียนที่ยากซับซ้อนได้ง่ายขึ้นในระยะเวลาอันสั้น และช่วยให้เกิดความคิดรวบยอดในเรื่องนั้นได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว
- สื่อจะช่วยกระตุ้นและสร้างความเข้าใจให้กับผู้เรียนทำให้เกิดความรู้สึกสนุกสนาน และไม่รู้สึกลำบากในการเรียน ผู้เรียนมีความเข้าใจตรงกันหากเป็นเรื่องของนามธรรมและยากต่อความเข้าใจ และช่วยให้เกิดประสบการณ์ร่วมกันในวิชาที่เรียน
- สื่อช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน ทำให้เกิดมนุษยสัมพันธ์อันดี ในระหว่างผู้เรียนด้วยกันเองและกับผู้สอนด้วย
- สร้างเสริมลักษณะที่ดีในการศึกษา ค้นคว้าหาความรู้ ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์และช่วยแก้ปัญหาเรื่องของการแตกต่างระหว่างบุคคลจากการใช้สื่อรายบุคคล

สื่อกับผู้สอน

สื่อการเรียนการสอนมีความสำคัญและคุณค่าต่อผู้สอนดังนี้

- การใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบการเรียนการสอน เป็นการช่วยให้บรรยากาศในการสอน น่าสนใจยิ่งขึ้น ทำให้ผู้สอนมีความกระตือรือร้นในการสอนมากกว่าวิธีการที่เคยใช้การบรรยายแต่เพียงอย่างเดียว และเป็นการสร้างความเชื่อมั่นในตัวเองให้เพิ่มขึ้นด้วย
- ช่วยแบ่งเบาภาระของผู้สอนในด้านการเตรียมเนื้อหา เพราะสามารถนำสื่อมาใช้ซ้ำได้ และบางที่อาจให้นักศึกษาเนื้อหาจากสื่อได้เอง
- เป็นการกระตุ้นให้ผู้สอนตื่นตัวอยู่เสมอในการเตรียมและผลิตวัสดุและ เรื่องราวใหม่ ๆ เพื่อใช้เป็นสื่อการสอน ตลอดจนคิดค้นเทคนิควิธีการต่าง ๆ เพื่อให้การเรียนรู้ น่าสนใจยิ่งขึ้น

2.1.4 แนวคิดเกี่ยวกับสื่อการเรียนการสอน

สื่อนับเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างมากในการสอนตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน เนื่องจากเป็นตัวกลางที่ช่วยให้การสื่อสารระหว่างผู้สอนและผู้เรียนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของเนื้อหาบทเรียนให้ตรงกับที่ผู้สอนต้องการ ไม่ว่าสื่อนั้นจะอยู่ในรูปแบบใดก็ตามล้วนแต่เป็น

ทรัพยากรที่สามารถอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ได้ทั้งสิ้น และคำว่า สื่อ (medium, pl.media) ก็คือ สิ่งใดก็ตาม ที่บรรจุข้อมูลสารสนเทศหรือเป็นตัวกลางข้อมูลส่งผ่านจากผู้ส่งหรือแหล่งส่งไปยังผู้รับ เพื่อให้ผู้ส่งและผู้รับสามารถสื่อสารกันได้ตรงตามวัตถุประสงค์

วรวิทย์ นิเทศศิลป์ (2551) กล่าวว่า ข้อคำนึงในการออกแบบสื่อการสอนคือ ความสวยงามเพื่อให้เป็นสื่อที่เร้าความสนใจ น่าสนใจ ความทนทานเพื่อให้สามารถใช้งานได้นาน ประหยัด และได้ประโยชน์ ตรงกับความมุ่งหมายในการใช้

เอกวิทย์ แก้วประดิษฐ์ (2545) กล่าวว่า สื่อการสอนควรใช้อย่าง สะดวกและปลอดภัย หากสื่อการสอนที่นำมาใช้มีความยากลำบากและยุ่งยากไม่สะดวกที่จะใช้ ก็อาจทำให้มีผลเสียต่อกระบวนการเรียนการสอนได้ ลักษณะของสื่อการสอนที่ดีต้องประหยัด คุ่มค่าไม่สิ้นเปลือง

Dale (1969) กล่าวว่า การเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนนั้นจะต้องพิจารณาว่าสื่อการเรียนนั้นเหมาะสมกับวัย ระดับสติปัญญาและประสบการณ์ต่าง ๆ ของผู้เรียนได้เพียงใด รวมถึงสื่อสามารถกระตุ้นให้ผู้เรียนพัฒนาความคิดได้หรือไม่ คุ่มค่ากับเวลาและการลงทุนหรือไม่

Jerrold E. Kemp และ Don C. Smelle (1989) เสนอว่า นอกจากงานการเรียนรู้หรือสถานการณ์การเรียนรู้ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่กำหนดถึงสื่อที่จะเลือกใช้แล้ว สิ่งสำคัญประการต่อมาในการพิจารณาเลือกใช้สื่อการสอนคือ คุณลักษณะของสื่อ ซึ่งผู้สอนควรศึกษาคุณลักษณะของสื่อแต่ละชนิดประกอบในการเลือกสื่อการสอนด้วย คุณลักษณะของสื่อ (Media Attributes) หมายถึง ศักยภาพของสื่อในการแสดงออกซึ่งลักษณะต่าง ๆ เช่น การเคลื่อนไหว สี และเสียง เป็นต้น โดยคุณลักษณะของสื่อที่สำคัญ ได้แก่ การแสดงแทนด้วยภาพ เช่น ภาพถ่าย ภาพกราฟิก ปัจจัยทางด้านขนาด เช่น การใช้/ไม่ใช้เครื่องฉายเพื่อขยายขนาด) ปัจจัยทางด้านสี เช่น สีเส้นต่างๆ ขาว-ดำ ปัจจัยทางด้านการเคลื่อนไหว เช่น ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว ปัจจัยทางด้านภาษา เช่น ข้อความ/ตัวอักษร เสียงพูด ความสัมพันธ์ของภาพและเสียง เช่น ภาพที่มี/ไม่มีเสียงประกอบ ปัจจัยทางด้านการจัดระเบียบข้อมูล โดยกำหนดให้ดูทีละภาพตามลำดับ หรือตามลำดับที่ผู้ชมเลือก

2.1.5 การออกแบบสื่อการเรียนรู้

การออกแบบการเรียนรู้และพัฒนาระบบการเรียนการสอน (Kearsley, 1984) ได้ให้ความหมายว่า ต้องมีลักษณะ 3 ประการ คือ ต้องมีการวิเคราะห์งาน หรือกิจกรรมการเรียน การสอน ต้องมีการประเมินทุกขั้นตอน และต้องมีการระบุกลยุทธ์การเรียน ระบุสื่อที่ใช้สร้างสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อผู้เรียนให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ขึ้น องค์ประกอบใช้ในการออกแบบการเรียนรู้จากทฤษฎีการเรียนรู้ เช่น แรงจูงใจ ความแตกต่างระหว่างบุคคล จุดมุ่งหมายการเรียนรู้การจัดลำดับเนื้อหาความรู้ การเตรียมล่วงหน้าผู้เรียน ข้อมูลย้อนกลับ การเสริมแรง การฝึกปฏิบัติ การนำไปใช้ ฯลฯ รายงานการสังเคราะห์เอกสาร เรื่อง

วิธีการสอนและรูปแบบการเรียนการสอน (กองวิจัย ทางการศึกษา กรมวิชาการ, 2543, น. 137) พบวิธีสอนและการเรียนรู้ทั่วไปที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง มี 24 วิธี ถ้าพิจารณาจากขั้นตอนการจัด กิจกรรมการเรียนการสอนในแต่ละวิธีแล้วไม่มีข้อจำกัดว่า วิธีการเรียนการสอนใดจะเหมาะสมกับเนื้อหาใดเนื้อหาหนึ่ง แต่ละวิธีเน้น บทบาทผู้เรียน และผู้สอนแตกต่างกันไป และสามารถปรับกิจกรรมบางขั้นตอนให้นักเรียนมีส่วนร่วม ในการวางแผน และได้ลงมือปฏิบัติมากขึ้น

2.1.6 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสื่อแบบเรียน

อัญชลี เตมา (2551) ได้กล่าวถึงขั้นตอนและกระบวนการสร้างบทเรียนสำเร็จรูปไว้ดังนี้ บทเรียนสำเร็จรูปจะประกอบไปด้วย

1. คำชี้แจงบทเรียน
2. แนวคิด
3. วัตถุประสงค์ของบทเรียน
4. เนื้อหา
5. แบบฝึกหัด
6. แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน
7. เฉลยแบบทดสอบ

เมื่อผลิตบทเรียนสำเร็จแล้ว ขั้นตอนต่อไปเป็นการนำบทเรียนไปทดลองใช้กับกลุ่มผู้เรียนในหลากหลายขนาด เริ่มการทดลองใช้ขั้นแรกกับผู้เรียนทีละ 1 คน ที่เรียนในรายวิชานั้นแต่ไม่ได้มาจากกลุ่มตัวอย่าง เพื่อดูความถูกต้องของเนื้อหาและลำดับขั้นตอนต่าง ๆ รวมถึงความเหมาะสมของระยะเวลาที่ใช้ เมื่อจบการทดลองใช้ในขั้นแรก ขอบกพร่องต่าง ๆ จะได้รับการแก้ไขปรับปรุงและจะเริ่มทำการทดลองใช้ ในขั้นที่ 2 ซึ่งเป็นการทดลองกับกลุ่มทดลองขนาดเล็กที่ประกอบด้วย ผู้เรียนในรายวิชานั้นแต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อตรวจสอบขอบกพร่องของบทเรียนอีกครั้งหนึ่ง เมื่อทำการแก้ไขเรียบร้อยแล้วจึงนำมาทดลองใช้ ในขั้นสุดท้าย กับกลุ่มทดลองขนาดใหญ่ที่เรียนวิชานั้น ซึ่งกลุ่มทดลองขนาดใหญ่จะมีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจริง เมื่อพบว่าบทเรียนมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จึงนำไปทดลองใช้จริง กับกลุ่มตัวอย่างในขั้นทดลองใช้จริงนี้ ผู้สอนจะอธิบายวัตถุประสงค์ของบทเรียนให้ผู้เรียนทราบ จากนั้นผู้สอนให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนเพื่อดูความรู้ของผู้เรียนก่อนได้รับการสอนเนื้อหา เมื่อเรียนเนื้อหาจบผู้เรียนทำแบบฝึกหัดเพื่อทบทวนความเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ที่ได้เรียนมา ขั้นตอนต่อจากนี้คือการให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบหลังเรียนเพื่อหาผลสัมฤทธิ์จากการใช้บทเรียนดังกล่าว

สำหรับการหาประสิทธิภาพของเครื่องมือวัดผลการเรียนรู้ทำได้โดย

1. การหาค่าความตรงเนื้อหาจากแบบทดสอบเพื่อวิเคราะห์ว่าแบบทดสอบจะสามารถวัดได้ครอบคลุมสิ่งที่ต้องการวัดหรือไม่ ทั้งนี้จะวัดจากการพิจารณาโดยผู้เชี่ยวชาญหลายคน

2. การหาค่าความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ทำโดยการหาค่า IOC ซึ่งผู้เชี่ยวชาญจะพิจารณาให้คะแนนความสอดคล้องของข้อสอบเป็นรายข้อ เกณฑ์การให้คะแนนมีดังนี้

+1 = แน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นวัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้จริง

0 = ไม่แน่ว่าข้อสอบข้อนั้นวัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้จริง

-1 = แน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นไม่ได้วัดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ระบุไว้จริงโดยที่ค่าความสอดคล้องต้องมีค่า 0.5 ขึ้นไปจึงจะถือว่ายอมรับได้

3. การหาค่าความยากง่ายของข้อสอบ ทำโดยการหาค่า P ซึ่งจะวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อ ค่าความยากง่ายในเกณฑ์ที่ยอมรับได้จะอยู่ระหว่าง 0.2-0.8 หากไม่อยู่ในเกณฑ์นี้จะต้องทำการปรับปรุงแก้ไข มิฉะนั้นก็ต้องตัดข้อสอบข้อที่มีปัญหานั้นทิ้งไป

4. การหาค่าอำนาจจำแนกเพื่อวิเคราะห์ข้อสอบเป็นรายข้อว่าสามารถจำแนกผู้เรียนกลุ่มเก่งกับกลุ่มอ่อนออกจากกันได้จริง

5. การหาค่าความเชื่อมั่นของข้อสอบ มี 2 วิธีคือ

1. การใช้สูตรคำนวณ KR-21 ซึ่งจะเหมาะกับข้อสอบที่ให้คะแนนในลักษณะถูกได้ 1 และผิดได้ 0

2. การหาความเชื่อมั่นแบบครอนบัค (Cronbach) ซึ่งใช้วิธีการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (a-Coefficient) ซึ่งจะเหมาะกับข้อสอบที่มีการตรวจให้คะแนนในแต่ละข้อไม่เท่ากัน เช่น ข้อสอบอัตนัยที่การให้คะแนนไม่ใช่แค่ 1 หรือ 0

ภาพที่ 2-1 กรอบแนวความคิดการออกแบบสื่อการสอน

อย่างไรก็ตาม ข้อควรคิดในการใช้สื่อการเรียนการสอน เพื่อให้การใช้สื่อการเรียนการสอนแต่ละครั้งให้เกิดประสิทธิภาพต่อการเรียนการสอนสูงสุด ผู้สอนควรคำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ ในการใช้สื่อการเรียนการสอนดังนี้

1. ไม่มีสื่อการเรียนการสอนใดที่เหมาะสมกับทุกจุดประสงค์การเรียนการสอน
2. ควรใช้สื่อการสอนให้เหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนการสอนที่กำหนดไว้
3. ผู้ใช้สื่อการเรียนการสอนจะต้องคุ้นเคยกับเนื้อหาและวิธีการนำเสนอของสื่อชนิดนั้น ๆ
4. สื่อการเรียนการสอนจะต้องเหมาะสมกับวิธีสอนและกิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอน
5. สื่อการเรียนการสอนจะต้องเหมาะสมกับสมรรถภาพ และวิธีการเรียนของผู้เรียน
6. สื่อการเรียนการสอนต้องให้เป็นรูปธรรม
7. ควรจัดสิ่งแวดล้อม สิ่งอำนวยความสะดวกให้เหมาะสมกับสื่อการเรียนการสอนที่ใช้
8. ควรทดลองใช้สื่อการเรียนการสอนก่อนใช้และควรมีคู่มืออธิบายการใช้สื่อที่ชัดเจน

สรุปได้ว่ากระบวนการออกแบบ สร้างสื่อการสอน และการนำสื่อการสอนไปใช้กับผู้เรียนนั้น ซึ่งถือว่าเป็นขั้นตอนสำคัญเพื่อการแก้ปัญหา และพัฒนาการเรียนรู้ ซึ่งเป็นแนวทางการแก้ปัญหาที่เหมาะสมวิธีหนึ่ง ที่สามารถลดช่องว่างระหว่างทฤษฎีและแนวปฏิบัติ และสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง อย่างไรก็ตามสื่อการสอนจะมีคุณค่าต่อเมื่อผู้สอนได้นำไปใช้อย่างเหมาะสมและถูกวิธี ดังนั้นก่อนที่จะนำสื่อแต่ละอย่างไปใช้ ผู้สอนควรจะศึกษาถึงลักษณะและคุณสมบัติของสื่อการสอน ข้อดีและข้อจำกัดอันเกี่ยวเนื่องกับตัวสื่อ และการใช้สื่อแต่ละอย่าง ตลอดจนการผลิตและการใช้สื่อให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอนด้วย ทั้งนี้เพื่อให้การจัดการการเรียนการสอนได้บรรลุผลตามจุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ที่วางไว้

2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์

2.2.1 ทฤษฎีและนิยามของไวยากรณ์

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ได้ให้นิยามของคำว่า ไวยากรณ์ หมายถึง “วิชาว่าด้วยรูปคำ และระเบียบในการประกอบรูปคำให้เป็นประโยค”

ไวยากรณ์ (สำนักราชบัณฑิตยสภา, 2562) มาจากคำภาษาสันสกฤตว่า วยากรณ (อ่านว่า วยา-กะ-ระ-นะ) แปลว่า การจำแนก แจกแจง การอธิบาย และระเบียบการเปลี่ยนแปลงรูปคำเพื่อบอกเพศ พจน์ กาล มาลา วาจก ของคำซึ่งต้องสัมพันธ์กันในประโยค

ไวยากรณ์สากล (Universal Grammar) จากงานวิจัยที่ผ่านไหลายฉบับที่ศึกษาเกี่ยวกับการรับภาษาที่ 2 มักกล่าวถึง ไวยากรณ์สากล (Universal Grammar: UG) ซึ่งพัฒนาขึ้นโดย ชอมสกี (Winward, 2010; อ้างถึงใน Chomsky, 1975) ไวยากรณ์สากลคือชุดหลักไวยากรณ์ (a set of principles) ซึ่งรวม

รูปแบบต่าง ๆ ของภาษาทั่วโลกไว้ด้วยกัน ทั้งนี้ หลักไวยากรณ์นั้นจะบรรจุกรอบคำ (parameter) ไว้สำหรับเลือกข้อมูลภาษาที่ได้เรียนรู้มา หลักการและกรอบคำ (Principles and Parameters) เป็นสิ่งที่ติดตัวมนุษย์มาแต่กำเนิด ดังนั้น เมื่อเด็กรับภาษาแรก กรอบคำดังกล่าวจะตั้งค่าตามหลักไวยากรณ์ของภาษาที่เด็กคนนั้นรับเข้ามา และการตั้งค่าทางภาษาจะเอื้ออำนวยการเรียนรู้ภาษา เมื่อภาษาที่ 2 ที่เรียนมามีลักษณะคล้ายกับภาษาแรก เนื่องจากแนวคิดเกี่ยวกับไวยากรณ์สากลทำให้เราสามารถอธิบายได้ว่าทำไมการเรียนรู้ภาษาแรกของเด็กเป็นไปอย่างรวดเร็วและประสบความสำเร็จ เด็กไม่เคยทำลายหลักภาษาที่สำคัญและไม่เคยใช้ลักษณะของภาษาที่นอกเหนือจากกรอบคำที่พวกเขาตั้งไว้ (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, ยุพาพรรณ หุ่นจำลอง และสรัญญา เสวตมาลย์, 2011; Akmajian, Farmer, Demers, & Harnish, 2001)

ไวยากรณ์สากลนั้นติดตัวผู้เรียนภาษามาตั้งแต่กำเนิด และกรอบคำกำหนดหลักไวยากรณ์ตามลักษณะของภาษาที่บุคคลหนึ่งเคยเรียนรู้ภาษามาก่อนหน้า อย่างไรก็ตาม จากแนวคิด “หลักการและกรอบคำ” นั้น ทำให้สามารถอธิบายปรากฏการณ์การเรียนรู้ภาษาที่ 2 ได้ว่า เมื่อผู้เรียนเรียนรู้ภาษาที่ 2 จะทำให้เกิดสภาวะการเรียนรู้ภาษาช่วงหนึ่ง เรียกว่า ภาษาระหว่างกลาง (Inter-language) ซึ่งหมายถึง สภาวะระหว่างกลางของพัฒนาการภาษาที่ 2 (Intermediate states of L2 development) ซึ่งเป็นไวยากรณ์ชั่วคราว และหนึ่งในกระบวนการของพัฒนาระหว่างกลางคือ การตั้งกรอบคำใหม่ตามข้อมูลภาษาที่เด็กได้เรียนรู้ และพบเจอในภาษาที่สอง เช่น ผู้เรียนภาษาอังกฤษชาวญี่ปุ่นจำเป็นต้องตั้งกรอบคำในเรื่องทิศทางส่วนหลัก (Head direction) ใหม่ จากส่วนหลักในตำแหน่งท้าย (Head-final) เป็นส่วนหลักในตำแหน่งต้น (Head-initial) ในทางกลับกัน ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ จำเป็นต้องตั้งกรอบคำใหม่จากส่วนหลักในตำแหน่งต้นไปยังส่วนหลักในตำแหน่งท้าย โดยทั่วไปผู้เรียนภาษาที่สองจะตั้งกรอบคำใหม่อย่างไร้ตัว เพราะข้อมูลภาษาที่ตนเรียนรู้ในภาษาที่สองไม่ตรงกับกรอบคำที่เคยถูกตั้งไว้ตามหลักของภาษาที่หนึ่งที่เขาเรียนรู้มาก่อนหน้า เมื่อผู้เรียนภาษาที่ 2 เริ่มมีพัฒนาการทางภาษาและกรอบคำที่เคยถูกตั้งเอาไว้เริ่มแปรไปตามลักษณะของข้อมูลภาษาใหม่ที่เขาเรียนรู้ภาษาระหว่างกลางของผู้เรียนดังกล่าวนั้นอาจหยุดชะงัก ขณะที่กำลังเรียนภาษาเป้าหมาย และผู้เรียนโดยเฉพาะผู้ใหญ่มีแนวโน้มที่จะเผชิญกับการใช้ภาษาผิดถาวร (Fossilization) เนื่องจากพัฒนาการภาษาระหว่างกลาง (Inter-language) ของผู้เรียนหยุดพัฒนา ขณะที่กำลังเรียนภาษาที่ 2 (Saechan & Ruangjaroon, 2013; Saville-Troike, 2007)

สาเหตุที่ภาษาระหว่างกลางนั้นหยุดชะงักลง เกิดจากปัจจัยหลายอย่าง ปัจจัยหนึ่งซึ่งงานวิจัยที่ผ่านมาหลายฉบับอ้างถึง คือ การเรียนภาษาที่สองพัฒนาได้ช้าอันเนื่องมาจาก “การแทรกแซงจากภาษา

แม่” (วรรณกานต์ ลิขิตรัตนพร, 2545; Pongpairaj, 2002; Thep-Ackrapong, 2005) การแทรกแซงทางภาษา (Language Interference)

แจคสัน (อ้างถึงใน อินทรทัศน, 2011) กล่าวว่า การแทรกแซงทางภาษาเกิดขึ้นเมื่อโครงสร้างในภาษาเป้าหมายมีลักษณะแตกต่าง/คล้ายคลึงบางประการกับโครงสร้างเทียบเท่าในภาษาแม่ของผู้เรียน การแทรกแซงดังกล่าวก่อให้เกิดความยากลำบากในการเรียนภาษาที่สอง โดยเฉพาะเมื่อโครงสร้างในภาษาเป้าหมายมีลักษณะเด่นชัด (Marked) ขณะที่ภาษาแม่มีลักษณะไม่เด่นชัด (Unmarked) จากงานวิจัยของเอคแมน (อ้างถึงใน จรัสดาว อินทรทัศน, 2539) ผู้เรียนที่มีโครงสร้างในภาษาแม่เด่นชัดน้อยกว่า กล่าวคือ ซับซ้อนและมีข้อจำกัดทางไวยากรณ์น้อยกว่า มีแนวโน้มที่จะถ่ายโอนโครงสร้างจากภาษาแม่ไปยังภาษาเป้าหมาย การถ่ายโอนนี้มักทำได้สำเร็จและส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาเป้าหมาย

Larry Selinker (1972) กล่าวว่า ในการเรียนภาษาที่สองนั้น ผู้เรียนจะสร้างและใช้ระบบ ภาษา ระบบหนึ่งตลอดช่วงเวลาของการเรียนรู้ ระบบภาษาดังกล่าวไม่ใช่ระบบภาษาแม่ของผู้เรียน อีกทั้งไม่ใช่ระบบภาษาเป้าหมาย แต่เป็นระบบภาษาที่เกิดจากความเข้าใจและการรับรู้ของตัวผู้เรียนเอง

Lu Jianyi (1994) ได้ให้ความหมายของ “ภาษาตัวกลาง” ว่า ภาษาตัวกลางหมายถึงระบบภาษาหนึ่งระบบของผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่เกิดขึ้นในการเรียนภาษาเป้าหมาย เกิดจากการที่ผู้เรียนได้สรุปและคาดคะเนกฎของภาษาเป้าหมายไม่ถูกต้อง ระบบภาษานี้ต่างจากภาษาแม่ของผู้เรียน และต่างจากภาษาเป้าหมายของผู้เรียน

2.2.2 ไวยากรณ์ที่เป็นสากลและไวยากรณ์เฉพาะภาษา (Universal and Particular Grammar)

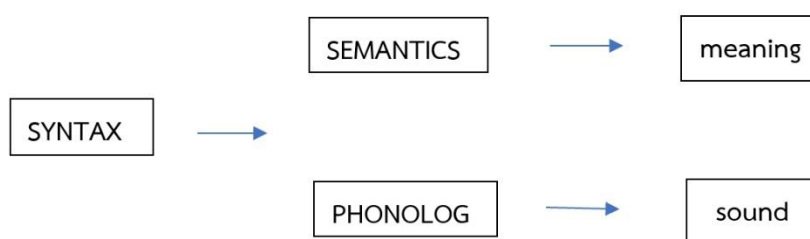
นักภาษาศาสตร์เชื่อว่าภาษามีทั้งไวยากรณ์ที่เป็นสากลและไวยากรณ์เฉพาะภาษา ซึ่งเป็นผลมาจากการศึกษาวิเคราะห์และเปรียบเทียบ จึงค้นพบว่าภาษาทุกภาษามีส่วนที่คล้ายคลึงกัน เรียกว่า ความเป็นสากลของภาษา (Universal Language) และในทางกลับกันก็ได้พบความแตกต่างระหว่างภาษาแต่ละภาษา เรียกว่า ส่วนเฉพาะของภาษา (Particular Grammar) ซึ่งเป็นส่วนที่ภาษาทุกภาษาจำเป็นต้องมีเพื่อให้เกิดความเป็นสากลของภาษานั้น สามารถพิจารณาได้ดังนี้

2.2.2.1 พื้นฐานเบื้องต้นของภาษา

เป็นการจัดระเบียบของภาษาโดยทั่ว ๆ ไป สามารถแบ่งโครงสร้างภาษาออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่ โครงสร้างของภาษา (Syntax) โครงสร้างของคำ (Morphology) โครงสร้างของเสียง (Phonology)

ในเวลาต่อมานักภาษาศาสตร์ได้แบ่งโครงสร้างของภาษาออกมาอยู่ในรูปแบบขององค์ประกอบ เรียกว่า ไวยากรณ์ปริวรรต (Generative Transformational Grammar) โดยให้ความสำคัญกับ

โครงสร้างของประโยค เพราะเชื่อว่าเป็นองค์ประกอบพื้นฐานขององค์ประกอบอื่น ๆ โดยจัดให้โครงสร้างของเสียงควบคู่ไปกับโครงสร้างของคำ ส่วนสิ่งที่โดดเด่นและมีความแตกต่างไปจากโครงสร้างภาษา คือ อรรถภาค (Semantics) ดังนั้น ภาษาจีนมีพื้นฐานเบื้องต้น ดังแผนภูมิต่อไปนี้

ภาพที่ 2-2 องค์ประกอบขั้นพื้นฐานของภาษา (สุธิณี สุขตระกูล, 25626 : 15)

2.2.2.2 ส่วนที่เป็นคำนาม สรรพนาม หรือถ้อยคำที่ใช้แทนนาม เป็นส่วนที่ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนและมีความเป็นสากล เนื่องจากทุกภาษาจะต้องประกอบด้วยคำนามและสรรพนาม เพื่อใช้เรียกแทนสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิต

2.2.2.3 วิธีการจัดเรียงคำพูด เป็นการจัดเรียงโดยใช้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ของภาษาเพื่อไม่ให้เกิดการซ้ำซ้อน กำกวม ซึ่งอาจก่อให้เกิดความผิดพลาดทางการสื่อสารได้ ภาษาทุกภาษาจึงจำเป็นต้องมีหลักเกณฑ์นี้

ดังนั้น สิ่งสำคัญที่ถือเป็นหัวใจหลักของการศึกษาวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา คือ การหาจุดเฉพาะที่ไม่ได้เป็นส่วนที่เป็นสากลของภาษา ซึ่งหมายถึงไวยากรณ์เฉพาะของภาษาแต่ละภาษา

2.2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนไวยากรณ์

ไวยากรณ์ หมายถึง โครงสร้างทางภาษาที่ประกอบไปด้วย คำ กลุ่มคำและประโยค โดยเกิดจากการประกอบกันขึ้นของหน่วยคำจนกลายเป็นคำ วลี หรือประโยค การที่หน่วยคำที่เล็กที่สุดประกอบร่วมกันจนเป็นรูปแบบทางภาษาที่ถูกต้องได้ แน่นอนว่าจะต้องมีกฎเกณฑ์กำหนดไว้อย่างชัดเจน หรืออีกความหมายหนึ่ง ไวยากรณ์ หมายถึง เป็นกฎของการใช้ภาษาที่ทำให้ภาษาพูดหรือเขียนมีระบบแบบแผนถูกต้องตามภาษาที่ใช้ (Huang,D.R.,Liao,X.D, 2011) ไวยากรณ์ถือเป็นส่วนประกอบที่สำคัญส่วนหนึ่งของภาษา นอกจากที่เราจะเรียนเรื่องการออกเสียงการเขียน ตัวอักษรจีนและคำศัพท์ต่าง ๆ แล้ว ยังจะต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องลักษณะสำคัญทางไวยากรณ์จึงจะสามารถยึดกุมกฎเกณฑ์พื้นฐานในการใช้คำเพื่อสร้างประโยคขึ้นมาได้ (เสี่ยว อานต้า, 2547) ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารของมนุษย์ ภาษากับ

ไวยากรณ์มีความเกี่ยวข้องกันโดยตรงไม่สามารถแยกจากกันได้ เพราะภาษาเป็นเรื่องของกฎเกณฑ์ที่ต้องอาศัยการจดจำและฝึกฝนเพื่อนำไปพูด หากไม่มีกฎเกณฑ์หรือไวยากรณ์ การสื่อสารย่อมไม่บรรลุผล ทำให้ทั้งสองฝ่ายไม่อาจเข้าใจสารที่ต้องการสื่อได้ (สรรเสรีญ สุวรรณประเทศ, 2543)

ปัจจุบันการเรียนการสอนไวยากรณ์ในบริบทต่าง ๆ เป็นวิธีการสอนแบบมุ่งเน้นความหมายของไวยากรณ์ โดยขึ้นอยู่กับสถานการณ์นั้น ๆ ซึ่งแตกต่างกับการสอนไวยากรณ์แบบดั้งเดิม ซึ่งมองไวยากรณ์แบบแยกส่วนจึงเป็นเพียงรูปแบบโครงสร้างของ ประโยคเท่านั้น ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถนำความรู้ด้านไวยากรณ์มาประยุกต์ใช้จริงได้ (Frodesen 2001 : 234 ; Kilikaya 2004 ; Tabor, 2008) ดังนั้น นอกเหนือจากบทเรียนไวยากรณ์เชิงโครงสร้าง ประโยค ผู้สอนจึงจำเป็นต้องจัดบริบทกลยุทธ์และสิ่งแวดล้อมในการเรียนการสอนให้เอื้อต่อการสอนไวยากรณ์ อันจะส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น วิธีการหนึ่งของการสอนในบริบทต่างๆ คือ การใช้สื่อการสอนประเภทเอกสารจริง (authentic materials) เช่น บทอ่านจากหนังสือพิมพ์ นิตยสาร เพลง ละคร บทสนทนาในชีวิตจริง ภาพยนต์ (Cheung 2001, 56)

2.2.4 บทบาทของไวยากรณ์

Krashen (อ้างถึงในรูปทอง กว้างสวาสดี, 2549, น. 40-41) เห็นว่า การเรียนไวยากรณ์ไม่ได้มีบทบาทอะไรมากนักในการเรียนรู้ภาษา แต่อย่างไรก็ตามไวยากรณ์ก็มีประโยชน์ในการตรวจแก้เพื่อให้การใช้ภาษาในการสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้น จากทฤษฎีการปรับแก้จะเห็นว่ากลุ่มที่ใช้ไวยากรณ์ ในการปรับแก้ในระดับพอดีเท่านั้น ที่จะใช้ประโยชน์จากไวยากรณ์ซึ่งเป็นสิ่งที่เตือนผู้สอนว่าการ ปรับแก้ควรทำเฉพาะบางสถานการณ์เท่านั้น เช่น ในการเขียนหรือการพูดที่เป็นทางการที่ผู้พูดมีเวลาเตรียมตัว ส่วนการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั่ว ๆ ไป ผู้สอนไม่ควรเข้าไปแก้ไขข้อผิดพลาด การใช้ไวยากรณ์ควรให้ผู้เรียนสนทนาหรือใช้ภาษาอย่างมีอิสระ การเรียนไวยากรณ์ก็เช่นเดียวกันผู้สอนไม่ควรเน้นไวยากรณ์มากเกินไป อย่างไรก็ตามการสอนไวยากรณ์แบบเข้มข้นก็มีประโยชน์ในกรณีที่ผู้เรียนบางคนอาจนำไปใช้ด้วยเหตุผลเฉพาะบุคคล หรือคนที่สนใจด้านนี้เป็นพิเศษ เช่น ผู้เรียนที่มีความต้องการที่จะเป็นครูสอนภาษา หรือนักภาษาศาสตร์ไวยากรณ์จะเป็นสิ่งจำเป็นที่ผู้เรียนต้องรู้อย่างลึกซึ้ง เพราะต้องใช้ในวิชาชีพของตนเอง

Thornbury (2001) กล่าวว่า ไวยากรณ์มีบทบาทในการสอนภาษาโดยมีเหตุผลมากมาย ที่สนับสนุนให้มีการสอนไวยากรณ์ได้แก่ 1. ไวยากรณ์เป็นคำอธิบายสภาวะของภาษาและความรู้จากการสอนไวยากรณ์ทำให้ผู้เรียนมี เครื่องมือที่จะสร้างประโยคมากมาย ทำให้ผู้เรียนมีเครื่องมือสร้างสรรค์ภาษาอย่างไม่มีขีดจำกัด 2. ไวยากรณ์ทำให้เกิดความลึกซึ้งของความหมายมากกว่าที่ระบบของคำสามารถทำให้มีได้ และช่วยแก้ไขความกำกวมของประโยค 3. ไวยากรณ์ช่วยในการเตรียมความพร้อมในการเรียนภาษาเป็นพื้นฐานสำหรับการเรียน และการใช้ภาษา

สำหรับ กุลสิริสวัสดิ์ (2547) กล่าวว่า ไวยากรณ์เป็นส่วนหนึ่งของภาษาในประวัติอัน ยาวนานการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เราจะเห็นบทบาทของไวยากรณ์อยู่เสมอ ตั้งแต่วิธีการสอนแบบไวยากรณ์และการแปล จนกระทั่งถึงวิธีการสอนเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมักจะกล่าว อ้างว่าวิธีการสอนนี้มุ่งเน้นการสื่อสารและให้ความสำคัญไวยากรณ์น้อยกว่า แต่เรายังคงเห็นบทบาท ของไวยากรณ์ในวิธีการสอน และบทบาทยิ่งเด่นชัดขึ้นในกรณีที่ผู้เรียนเรียนภาษาด้วยตนเองด้วยการ เข้าไปอยู่ในสถานการณ์จริง ๆ ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้ด้านไวยากรณ์เพื่อขัดเกลาประโยคและเพิ่มโครงสร้างของประโยค

2.2.5 ความสำคัญของการสอนไวยากรณ์

มีนักการศึกษาหลาย ๆ ท่านได้ให้ความสำคัญของไวยากรณ์ดังนี้

Waddle (1951, อ้างถึงใน ปราณี วาณิชเจริญธรรม, 2524, น. 13) กล่าวถึงความสำคัญของไวยากรณ์ว่าการรู้จักใช้ไวยากรณ์อย่างถูกต้องในการใช้ภาษา ถึงแม้จะใช้ศัพท์มาก ๆ แต่ไม่ถูกไวยากรณ์ ก็ไม่ได้แสดงว่าเป็นภาษาที่จะสื่อความหมายได้ Harmer (1983, p. 25) ได้ให้ข้อคิดเห็นว่าผู้เรียนสื่อสาร ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนต้องรู้หลักไวยากรณ์ (Major Grammatical Concepts) ซึ่งจำเป็นต่อผู้ใช้ภาษา ผู้ที่ใช้ไวยากรณ์ได้อย่างเหมาะสมจำเป็นต้องทราบถึงข้อมูลหรือองค์ประกอบไวยากรณ์

Stoti (1990, pp. 31-32) ได้กล่าวว่า การเรียนไวยากรณ์นั้นไม่ได้เป็นการเสียเวลา นักเรียนควรได้รับการเรียนรู้ถึงโครงสร้างของภาษาในขณะที่พวกเขาเรียนรู้การใช้ภาษามีได้หมายความว่า ผู้เรียนจะทำแบบฝึกหัดโดยไม่ผิด หรือเข้าใจถึงกฎไวยากรณ์อย่างถ่องแท้

Van Syoc (1963) ให้ข้อคิดเห็นว่า การเรียนภาษาโดยไม่เรียนไวยากรณ์ของภาษานั้นเป็นไปได้ แต่การเรียนรู้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์เท่านั้น ก็ไม่มีประโยชน์นอกเสียจากว่านักเรียนจะสามารถใช้รูปไวยากรณ์เหล่านั้นได้ในสถานการณ์ที่ถูกต้อง

Muhammed (2001 อ้างถึงใน จิตินันท์ กล้ารบ) ให้แนวคิดว่าการสอนไวยากรณ์ในการเรียนภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ สามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาให้กับผู้เรียนได้และความรู้ด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์เป็นองค์ประกอบหนึ่งของความสามารถทางด้านการสื่อสารอีกด้วย

ระวีวรรณ ศรีครามครัน (2539) กล่าวถึงความสำคัญของไวยากรณ์ว่า ในการสอนไวยากรณ์นั้นมิได้มุ่งเน้นให้ผู้เรียนจดจำกฎเกณฑ์หรือหลักของไวยากรณ์ได้อย่างขึ้นใจ แต่เน้นที่จะให้ผู้เรียนจดจำรูปแบบลักษณะและโครงสร้างประโยคโดยการฝึกให้เกิดความเคยชิน ดังนั้นกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์จะมีความสำคัญเท่ากับการมุ่งให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจกฎเกณฑ์เกี่ยวข้องไวยากรณ์และสามารถนำไปใช้ในรูปของประโยคอย่างถูกต้อง

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นว่าไวยากรณ์มีความสำคัญต่อการศึกษาเกี่ยวกับภาษา การที่ผู้เรียนทราบถึงหลักไวยากรณ์จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง สื่อสารได้ตรงประเด็นที่ต้องการมี

ความเข้าใจตรงกันทั้งผู้ส่งสารและผู้รับสาร ความรู้ทางไวยากรณ์จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถตรวจสอบได้ว่าภาษาหรือรูปประโยคที่ใช้ถูกต้องหรือผิดและสามารถแก้ไขให้ถูกต้องได้

2.2.6 การสอนไวยากรณ์

ไวยากรณ์ เป็นกระบวนการทางภาษาที่จะควบคุม และรวบรวมคำเพื่อก่อให้เกิดหน่วยของความหมายที่ยาวขึ้น ไวยากรณ์จึงเป็นตัวกำหนดเกณฑ์พื้นฐานของกิจกรรมในห้องเรียนที่มีจุดประสงค์ของการเรียนรู้ชั่วคราว เพื่อให้มองเห็นผลได้ในระยะยาว เพราะการใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วควรเกิดขึ้นเมื่อบุคคลได้เรียนรู้ด้วยวิธีการหลากหลายในระยะยาว (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2548, น. 19 – 20)

DeKeyser (2005) กล่าวว่า การสอนไวยากรณ์มี 2 ประเภทหลัก ๆ คือการสอนโดยทางตรง (Explicit Teaching) และทางอ้อม (Implicit Teaching) การสอนโดยทางตรงกล่าวถึงการสอนทุกชนิดที่เน้นการอธิบายกฎไวยากรณ์ให้ผู้เรียนทราบ หรือการสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในตัวไวยากรณ์ ในขณะที่การสอนทางอ้อมผู้เรียนจะไม่ตระหนักเลยว่าตนกำลังเรียนไวยากรณ์ (DeKeyser, 2005, p. 314) ในขณะที่เรียนอยู่ ผู้เรียนภาษาที่สองอาจได้รับสิ่งที่ตนไม่ได้ตั้งใจที่จะเรียนรู้ เช่น กฎไวยากรณ์ที่เป็นนามธรรมไม่ใช่ไวยากรณ์ที่เห็นเป็นตัวหนังสือ ผลสัมฤทธิ์จากการศึกษาวิจัยเรื่องการสอนโดยทางตรงและทางอ้อม ชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยทางตรงมีพัฒนาการทางภาษาที่สองดีกว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนแบบโดยทางอ้อม

นอกจากนี้ Celce Murcia (1988 อ้างถึงในจินตนา สุขเจ้านันท์, 2551, น. 38-39) ได้นำเสนอขั้นตอนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. **Presentation** จากการศึกษาวิธีการนำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์จากการศึกษาวิธีการนำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์พบว่าวิธีการ นำเสนอโครงสร้างไวยากรณ์อยู่ 2 วิธี คือ

1.1 Deductive Approach การสอนไวยากรณ์แบบนี้ผู้สอนเริ่มต้นการสอนโดยการ ให้ประโยคตัวอย่างการใช้กฎไวยากรณ์แล้วจึงให้นักเรียนฝึกการใช้กฎไวยากรณ์

1.2 Inductive Approach การสอนไวยากรณ์แบบนี้ผู้สอนเริ่มต้นสอนโดยการให้ประโยคตัวอย่างที่แสดงการใช้กฎไวยากรณ์ที่จะสอนก่อน ต่อมาผู้สอนให้นักเรียนฝึกการใช้ กฎไวยากรณ์ และสุดท้ายผู้สอนจะให้นักเรียนสรุปกฎการใช้โครงสร้างไวยากรณ์นั้นด้วยตนเอง

2. **Focused Practice** ขั้นตอนนี้ต้องการให้ผู้เรียนได้ฝึกโครงสร้างใหม่จนเข้าใจถ่องแท้ พร้อมทั้งจะนำไปใช้ ก่อนที่จะไปฝึกขั้น Communicative Drill การฝึกขั้นนี้จึงเป็นแบบ Mechanical Drill และ Meaningful Drill

3. **Communicative Practice** ขั้นตอนนี้เมื่อนักเรียนได้รับการฝึกแบบโครงสร้างไวยากรณ์ ที่เรียนใหม่จนคล่อง นักเรียนควรได้ฝึกการใช้โครงสร้างใหม่ในกิจกรรมแบบ Communicative Activities ซึ่งจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ถ่ายโอนความรู้ใหม่ทางไวยากรณ์มาใช้จริง ๆ ในการติดต่อสื่อสารกัน

4. **Teacher Feedback and Correction** ถึงแม้จะจัดการแก้ไขข้อผิดพลาดของ นักเรียนไว้ในขั้นสุดท้าย แต่จริง ๆ แล้วผู้สอนควรแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนตลอดบทเรียน แต่ยุทธวิธีแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้สอนควรเปลี่ยนไปตามขั้นตอนของบทเรียน เช่น ในขั้นที่ 2 Focused Practice ผู้สอนควรแก้ไขข้อผิดพลาดทันทีและโดยตรง แต่เมื่อถึงขั้นที่ 3 Communicative Practice ผู้สอนไม่ควรขัดจังหวะการฝึกโดยแก้ไขข้อผิดพลาดให้นักเรียน ควรจดบันทึกข้อผิดพลาดไว้ เพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียนหลังจากฝึกแบบ Communicative Drill สิ้นสุดลง สิ่งที่สำคัญอีกอย่างของการแก้ไขข้อผิดพลาดของนักเรียน คือ ครูผู้สอนไม่ควรชี้บอกละเอียดและให้คำตอบที่ถูกต้องเท่านั้น และควรให้เหตุผลด้วยเพื่อให้นักเรียนได้ทราบไปด้วยว่าทำไมถึงผิด

การสอนไวยากรณ์มี 2 ประเภทหลัก ๆ คือการสอนโดยทางตรง (Explicit Teaching) และทางอ้อม (Implicit Teaching) การสอนโดยทางตรงกล่าวถึงการสอนทุกชนิดที่เน้นการอธิบายกฎไวยากรณ์ให้ผู้เรียนทราบ หรือการสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจในตัวไวยากรณ์ (Doughty, 2005, p. 265) ในขณะที่การสอนทางอ้อมผู้เรียนจะไม่ตระหนักเลยว่าตนกำลังเรียนไวยากรณ์ (DeKeyser, 2005, p. 314) ในขณะที่เรียนอยู่ผู้เรียนภาษาที่สองอาจได้รับสิ่งที่ตนไม่ได้ตั้งใจที่จะเรียนรู้ เช่น กฎไวยากรณ์ที่เป็นนามธรรมไม่ใช่ไวยากรณ์ที่เห็นเป็นตัวหนังสือ ผลสัมฤทธิ์จากการศึกษาวิจัยเรื่องการสอนโดยทางตรงและทางอ้อม ชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอน โดยทางตรงมีพัฒนาการทางภาษาที่สองดีกว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนแบบโดยทางอ้อม (DeKeyser, 2005)

สรุปได้ว่า การสอนไวยากรณ์ขั้นตอนแรกคือ ผู้สอนต้องนำเสนอเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจทั้งในภาษาพูดและภาษาเขียน หลังจากนั้นผู้สอนต้องอธิบายถึงกฎของการใช้ของไวยากรณ์ และควรมีแบบฝึกหัดให้แก่ผู้เรียนเพื่อที่จะทำให้ผู้เรียนนั้นเข้าใจโครงสร้างของไวยากรณ์ได้อย่างลึกซึ้ง

2.2.7 การทดสอบความรู้ทางไวยากรณ์

ระวีวรรณ ศรีศรีรามครัน (2539, น. 185-188) กล่าวว่า การทดสอบความรู้ทางไวยากรณ์นิยมใช้ข้อทดสอบแบบ Multiple Choice ซึ่งเป็นแบบประโยคที่ไม่สมบูรณ์และให้ผู้เรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องจากตัวเลือก เพื่อทำให้เป็นประโยคที่สมบูรณ์ซึ่งมีหลายประเภท ได้แก่

1. Structure Recognition Tests เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเพื่อทดสอบความจำและความสามารถของผู้เรียนในด้านไวยากรณ์โครงสร้างของประโยค ชนิด และหน้าที่ของคำในประโยค และอื่น ๆ อีกซึ่งตามตัวอย่างนี้สามารถแยกตามลักษณะของไวยากรณ์และโครงสร้างประโยค

2. Error-recognition Items เป็นการทดสอบที่ให้ผู้เรียนระบุความไม่ถูกต้องในด้าน ไวยากรณ์ของประโยคที่กำหนดให้

3. Word- order Items ให้ผู้เรียนจัดเรียงลำดับคำที่กำหนดให้อย่างถูกต้องตามหลัก ไวยากรณ์ และโครงสร้างประโยค

4. Completion Items ให้ผู้เรียนเติมคำ วลีในช่องว่างของประโยคเพื่อให้ได้ประโยคที่มี ใจความสมบูรณ์ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

5. Transformation Items เป็นแบบทดสอบที่มีประโยชน์มากเพื่อทดสอบความสามารถ ของผู้เรียนในเรื่องการเขียนให้เป็นประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และได้ใจความที่สมบูรณ์ โดยให้ผู้เรียนเขียนประโยคใหม่ที่มีใจความคงเดิม ตามประโยคที่กำหนดให้และใช้คำที่กำหนดให้ประกอบการเขียนด้วย

2.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา

ศรีวิไล พลมณี (2545) กล่าวว่า การวิเคราะห์และการเปรียบเทียบภาษา (Contrastive Analysis หรือ CA) เป็นสาขาหนึ่งของภาษาศาสตร์ประยุกต์และเป็นพื้นฐานของวิชาภาษาศาสตร์ทั่วไปเป็นการหาความแตกต่างระหว่างสองภาษาหรือมากกว่านั้น โดยนักภาษาศาสตร์เป็นผู้นำกลวิธีเปรียบเทียบภาษานี้ มาเป็นเครื่องช่วยผู้สอนภาษาในด้านการชี้ให้เห็นข้อผิดพลาดในการเรียนภาษา การวิเคราะห์เปรียบเทียบสามารถทำได้ตั้งแต่เรื่องระบบเสียง (Phoneme) หน่วยคำ (Morpheme) ประโยค (Sentence) คำศัพท์ (Vocabulary) วัฒนธรรมทางภาษา (Language Culture) รวมถึงแนวคิด (Concept) ตลอดจนเงื่อนไขที่กำหนดความคิด (Condition) ระหว่างภาษาที่เปรียบเทียบนั้น เพื่อนำลักษณะแตกต่างที่ได้จากการวิเคราะห์และเปรียบเทียบมาปรับปรุงและช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

ซึ่งกล่าวได้ว่า ก่อนนำทฤษฎีภาษาศาสตร์แบบใดมาประกอบการวิเคราะห์ ผู้วิเคราะห์จะต้องพิจารณาเสียก่อนว่ามีรากฐานสากลของภาษาใด (Underlying Linguistic Universal) ในรูปใดบ้างที่รวมกัน อยู่ซึ่งจะช่วยให้ผู้ที่กำลังศึกษาภาษาต่างประเทศนั้น ๆ รู้จักวิธีการถ่ายโอนภาษา (Transfer) ได้ถูกต้องและช่วยลดการแทรกแซงของภาษาที่ 1 สู่ภาษาที่ 2 ซึ่งมักพบในการเรียนเรื่องเสียง หรือ ปัญหาที่จะเกิดขึ้นตามลักษณะซับซ้อนภายในระบบของภาษาเอง (Intralinguas) หรือเกิดจากกระบวนการพัฒนา (Development) ของผู้เรียนเอง ซึ่งปัญหาส่วนนี้มักเกิดในการเรียนเรื่องระบบไวยากรณ์และคำศัพท์ กระบวนการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษาที่ดีที่สุดที่ใช้กันอยู่ในขณะนี้คือ วิธีการของแรนดัล แอล วิทแมน (Randal L. Whitman, 1970) ซึ่งประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ

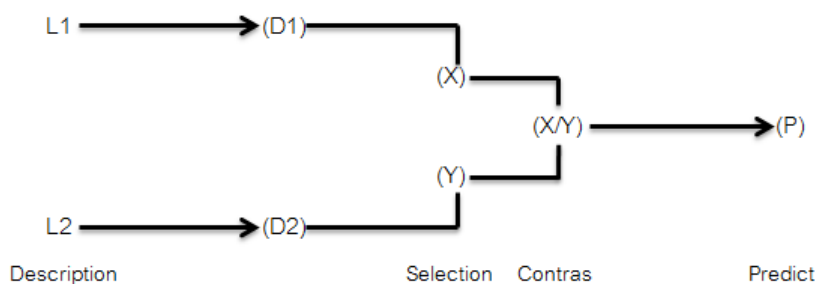
1. Description หรือการบรรยายลักษณะของทั้งสองภาษา
2. Selection หรือการเลือกรูปแบบเพื่อนำมาเปรียบเทียบ

3. Contrast หรือการเปรียบเทียบความต่างของรูปแบบที่ได้เลือกไว้
4. Predict หรือการทำนายปัญหาที่อาจเกิดขึ้นในการเรียนภาษาจากพื้นฐาน

การเปรียบเทียบ

2.3.1 วิธีการเปรียบเทียบภาษา

หลักของวิธีการเปรียบเทียบภาษา (สุธิณี สุขตระกูล, 2526) จะขึ้นอยู่กับรายละเอียดเนื้อหาของภาษาที่นำมาใช้ วิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบ โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้สอดคล้องกับทฤษฎีทางภาษาศาสตร์และทฤษฎีทางจิตวิทยาที่เน้นเรื่องทฤษฎีของพฤติกรรม ซึ่งหมายถึง การนำภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันหรือที่เรียกว่า ภาษาวรรณนามาวิเคราะห์ ดังนั้น ในการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษาจึงควรทำอย่างเป็นระบบและละเอียดถี่ถ้วนที่สุด ซึ่งการนำวิธีการเปรียบเทียบภาษาของแรนดัล วิทแมน (Randal L. Whitman) มาผสมผสานกับวิธีการเปรียบเทียบภาษาของดี เฟียโตร (De Phiatro) นั้น ได้รับการยอมรับว่าเป็นวิธีการที่ดี เนื่องจากวิธีการของวิทแมน เป็นการแบ่งขั้นตอนการเตรียมการวิเคราะห์และเปรียบเทียบ อย่างกว้าง ๆ ส่วนวิธีการของ ดี เฟียโตร เป็นรายละเอียดของการเปรียบเทียบภาษา

ภาพที่ 2-3 ขั้นตอนการเปรียบเทียบภาษา (สุธิณี สุขตระกูล, 2526, น. 19)

จากภาพสามารถอธิบายได้ว่า ในขั้นตอนแรกผู้แปลจะต้องเลือกภาษาสองภาษา ซึ่งแทนด้วยสัญลักษณ์ L1 และ L2 โดยภาษาที่นำมาวิเคราะห์นั้นต้องเป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน (ภาษาวรรณนา) แทนด้วยสัญลักษณ์ (D1) และ (D2) ตามลำดับต่อมาในขั้นที่สองผู้แปลจะต้องเลือก

สิ่งที่คาดว่าจะจะเป็นปัญหาจากภาษาทั้งสองแทนด้วยสัญลักษณ์ (X) และ (Y) จากนั้นในขั้นที่สาม จะเป็นการเปรียบเทียบส่วนที่เลือกมาแทนด้วยสัญลักษณ์ (X/Y) และขั้นสุดท้ายเมื่อได้ผลจากการวิเคราะห์และเปรียบเทียบระหว่างภาษาสองภาษา ผู้แปลต้องนำผลที่ได้มาใช้ในการทำนายปัญหาแทนด้วยสัญลักษณ์ (P) ที่อาจจะเกิดขึ้นได้ในการใช้ภาษา ซึ่งมีการอธิบายขั้นตอนต่าง ๆ ที่มีการแทนที่ด้วยสัญลักษณ์ไว้ ดังนี้

ขั้นที่ 1 เป็นการพิจารณาเลือกภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน (ภาษาวรรณนา) เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ ควรเลือกจากรูปแบบภาษาที่เป็นไปในทำนองเดียวกัน และวิเคราะห์ภาษาดังกล่าว ด้วยวิธีปริวรรต เพราะเป็นวิธีที่แสดงให้เห็นถึงส่วนร่วมและส่วนที่แตกต่างกันของภาษาได้อย่างชัดเจน และใกล้เคียงกับความจริงมากที่สุด ซึ่งลักษณะที่ดีของไวยากรณ์ปริวรรตที่มีต่อการนำมาเปรียบเทียบกันนั้นประกอบไปด้วย องค์ประกอบของอรรถากรณ์ประกอบของการเรียงประโยค และองค์ประกอบของระบบเสียง ซึ่งมีการลำดับชั้นของโครงสร้างจากระดับลึกที่สุดขึ้นมาสู่ระดับผิว เนื่องจากไวยากรณ์ปริวรรตเป็นกฎเกณฑ์แบบเพิ่มพูน จึงสามารถทำนายได้ว่าประโยคหลาย ๆ ประโยคสามารถเกิดขึ้นได้จากกฎเกณฑ์เดียวกัน

ขั้นที่ 2 เป็นการเลือกโครงสร้างของภาษาเพื่อนำมาเปรียบเทียบกัน นับเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุด เนื่องจากการเลือกโครงสร้างของภาษาจะสะท้อนให้เห็นถึงผลที่จะนำไปสนับสนุนการวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา รวมถึงความสับสนทางภาษาและข้อผิดพลาดต่าง ๆ การเลือกโครงสร้างซึ่งแทนด้วย สัญลักษณ์ (X) ในภาษาหนึ่งเพื่อเปรียบเทียบกับโครงสร้างซึ่งแทนด้วย สัญลักษณ์ (Y) ในอีกภาษาหนึ่งนั้น ไม่ใช่กฎเกณฑ์ที่ตายตัว ต้องเลือกจากโครงสร้างที่มีพื้นฐานใกล้เคียงกัน โดยการพิจารณาจากรูปแบบ ความหมาย และการกระจาย ดังนั้นการเลือกโครงสร้างหนึ่งให้ตรงกับอีกโครงสร้างหนึ่งที่เปรียบเทียบกัน ได้ เพื่อหาสิ่งที่เหมือนกันนั้น ขึ้นอยู่กับการสังเกตและ สัญชาตญาณ ในการเปรียบเทียบผู้ศึกษาจะต้องเชื่อว่าภาษาทั้งสองภาษามีโครงสร้างที่ใกล้เคียงกัน โดยการตั้งสมมติฐานว่าโครงสร้างในภาษาต้นฉบับ เหมือนกับโครงสร้างในภาษาเป้าหมาย (ภาษาฉบับแปล) ซึ่งการจะตั้งสมมติฐานนี้ขึ้นได้นั้นจะต้องอาศัย พจนานุกรม ตำรา ครู การสังเกต และอื่น ๆ ที่สามารถสนับสนุนความคิดนั้นได้ ดังนั้นการวิเคราะห์จะสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อมีการคาดคะเน ถ้าผู้ศึกษาคิดว่า โครงสร้างซึ่งแทนด้วยสัญลักษณ์ (X) และ (Y) เหมือนกัน ก็จะสามารถคาดคะเนถึงปัญหาที่จะเกิดขึ้นได้

ขั้นที่ 3 เป็นการเปรียบเทียบจากโครงสร้างที่เลือกไว้ โดยจะต้องพิจารณาจาก คุณสมบัติทาง กายภาพ ความหมาย และการกระจาย ซึ่งการกระจายจะเป็นสิ่งที่บ่งชี้ให้เห็นว่า คำประเภเดียวกันย่อม เกิดที่ตำแหน่งเดิมของประโยค จึงต้องเปรียบเทียบการกระจายโครงสร้างภาษาซึ่งแทนด้วยสัญลักษณ์ L1 และ L2 ซึ่งเป็นการนำคำประเภเดียวกันที่ปรากฏในตำแหน่งเดียวกันมาเปรียบเทียบกันเพื่อวิเคราะห์

จากแนวคิดข้างต้น กล่าวคือ การวิเคราะห์เปรียบเทียบ การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด และการ วิเคราะห์ ภาษาระหว่างกลาง ได้รับอิทธิพลจากแนวคิดภาษาศาสตร์โครงสร้างดั้งเดิมซึ่งเกี่ยวข้องกับสัทศาสตร์ สัทวิทยา วากยสัมพันธ์ วิทยาหน่วยคำ และอรรถศาสตร์ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อปรับปรุงการสอน ภาษาต่างประเทศ

2.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ)

ประโยคเปรียบเทียบถือเป็นหนึ่งในไวยากรณ์ที่สำคัญของการเรียนภาษาจีนกลาง รูปแบบประโยคที่ใช้มาแสดงการเปรียบเทียบในภาษาจีนกลางมีหลากหลายรูปแบบ ทั้งนี้ประโยคเปรียบเทียบที่ผู้เรียนมักได้เรียนรู้หรือพบเห็นบ่อย ๆ ได้แก่ประโยค “比” (bǐ) ซึ่งแปลว่า “กว่า” ในภาษาไทย

Che Jing (2005) กล่าวว่าประโยคเปรียบเทียบในภาษาจีนคือ ประโยคที่มีคำหรือรูปแบบการเปรียบเทียบปรากฏอยู่ในส่วนภาคแสดง โดยจะประกอบไปด้วย 1. ตัวนำเปรียบเทียบ 2. ตัวถูกเปรียบเทียบ 3. คำที่แสดงให้เห็นการเปรียบเทียบ 4. จุดหรือเนื้อหาที่เปรียบเทียบ 5. ระดับความแตกต่างของจุดที่นำมาเปรียบเทียบ

Fan Xiao (1995) กล่าวว่า ประโยคเปรียบเทียบที่ใช้คำว่า “比” (bǐ) ในประโยคจะต้องประกอบไปด้วย 1. ตัวนำและตัวถูกเปรียบเทียบ 2. จุดหรือเนื้อหาที่นำมาเปรียบเทียบ 3. ระดับความแตกต่างของจุดที่นำมาเปรียบเทียบ

Liu Xiaoling (2011) กล่าวว่า ประโยคเปรียบเทียบที่ใช้บุพบท “比” (bǐ) ปัจจุบันถือว่าเป็นรูปประโยคเปรียบเทียบที่มีอัตราใช้สูงมาก สำหรับด้านการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาตินั้นบุพบท “比” (bǐ) ยังถือเป็นเนื้อหาที่สำคัญในการศึกษาไวยากรณ์ที่ผู้เรียนและผู้สอนต่างให้ความสำคัญ

Qi Huyang (2005) กล่าวว่า ประโยคเปรียบเทียบที่ใช้คำบุพบท “比” (bǐ) เป็นรูปแบบการแสดง ความแตกต่างทางด้านลักษณะหรือระดับของสิ่งสองสิ่ง ซึ่งในประโยคเปรียบเทียบจะมีคำคุณศัพท์หรือกริยาเป็นภาคแสดงผล

2.4.1 ความหมายประโยค “比” (bǐ)

ประโยค “比” (bǐ) คือประโยคเปรียบเทียบรูปแบบหนึ่ง โดยใช้คำบุพบท “比” (bǐ) แสดงถึงความแตกต่างด้านคุณสมบัติหรือระดับของคนสองคนหรือสิ่งของสองสิ่ง และสามารถนำมาใช้เปรียบเทียบสิ่งของอย่างเดียวกันในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน คำบุพบท “比” (bǐ) จะบ่งชี้เป้าหมายที่เปรียบเทียบภาคแสดงบอกผลลัพธ์ของการเปรียบเทียบ คำบุพบท “比” (bǐ) กับบทกรรมาทำหน้าที่เป็นบทขยายภาคแสดงตัวอย่างเช่น

- 她比我矮。 (เป้าหมายคือ 我)
เขาเตี้ยกว่าฉัน
- 姐姐比我大五岁。 (เป้าหมายคือ 我)
พี่สาวอายุมากกว่าฉัน 5 ปี
- 我身体比以前好得多了。 (เป้าหมายคือ 以前)
ร่างกายของฉันดีกว่าแต่ก่อนมาก

จากการศึกษาประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง คำว่า “比” (bǐ) เป็นคำบุพบทชนิดหนึ่ง เป็นคำที่ใช้หน้าคำนามหรือคำสรรพนามประกอบเป็นบุพบทวลี เพื่อแสดงการเปรียบเทียบ ซึ่งลักษณะสำคัญทางไวยากรณ์ของคำบุพบทในภาษาจีน คือ 1. ไม่สามารถใช้ตามลำพังได้ 2. ไม่สามารถซ้ำคำได้ 3. โดยทั่วไปไม่สามารถเติมคำเสริมอาการ “了” “着” “过” ได้ 4. โดยทั่วไปไม่สามารถใช้รูปยืนย่น ปฏิเสธ แสดงการถามได้

2.4.2 โครงสร้างคำบุพบท “比” (bǐ)

หากต้องการแสดงความแตกต่างทางลักษณะ คุณสมบัติ หรือระดับของคนสองคน หรือของสองสิ่งสามารถใช้คำบุพบท “比” (bǐ) นำเสนอเป้าหมายที่เปรียบเทียบ และตามด้วยบทกิริยาแสดงผลการเปรียบเทียบ ประโยคที่ใช้ “比” (bǐ) แสดงการเปรียบเทียบ เรียกว่า “ประโยค “比” (bǐ) ซึ่งมีรูปแบบประโยคพื้นฐานดังนี้

- 1) รูปแบบประโยคพื้นฐานของประโยค “比” คือ

A + 比 + B + ความแตกต่าง

ตัวอย่างเช่น

- 这棵树比那棵树高。
ต้นไม้ต้นนี้สูงกว่าต้นไม้ต้นนั้น
- A 班的学生比 B 班的学生多。
นักเรียนห้อง A มากกว่านักเรียนห้อง B

- 2) บุพบทวลี “比” (จากการประกอบกันของ “比” กับคนหรือสิ่งของที่ถูกเปรียบเทียบ) ที่วางอยู่หน้าคำคุณศัพท์ มีโครงสร้างพื้นฐานสามประเภท ตามตัวอย่างดังนี้

- 他比我聪明。 (บุพบทวลี “比” + ภาคแสดง)
เขาฉลาดกว่าฉัน
- 他汉语说得比我流利得多。 (บุพบทวลี “比” + คำคุณศัพท์ + [得 + คำคุณศัพท์])
ภาษาจีนเขาพูดได้คล่องแคล่วกว่าฉันมาก
- 他的手机比我的贵一点儿。 (บุพบทวลี “比” + คำคุณศัพท์ + คำบอกจำนวน)
โทรศัพท์มือถือของเขาแพงกว่าของฉันเล็กน้อย

3) ถ้าข้างหลังคำกริยามีบทกรรม จะมีรูปแบบสองรูปแบบตามตัวอย่างดังนี้

- 他骑自行车骑得比我快多了。 (ซ้ำคำกริยา)
เขาขี่รถจักรยาน (ขี่) ได้เร็วกว่าฉันมาก
- 他自行车骑得比我快多了。 (ให้บทกรรมมาก่อน)
รถจักรยานเขาขี่ได้เร็วกว่าฉันมาก

4) คำกริยาแสดงการเปรียบเทียบหรือคำคุณศัพท์บอกผลของการเปรียบเทียบละไม่ได้
ตัวอย่างเช่น

- 他自行车比我快多了。 (× ละคำกริยาไม่ได้)
- 他自行车骑得比我多了。 (× ละคำคุณศัพท์ไม่ได้)

5) บุพบทวลี “比” สามารถวางไว้หน้าบทเสริมภาคแสดงหรือหน้าคำกริยาก็ได้ ตัวอย่างเช่น

- 他做生意做得比我好。 (หน้าบทเสริมภาคแสดง 好)
- 他做生意比我做得好。 (หน้าคำกริยา 做)
เขาทำธุรกิจได้ดีกว่าฉัน

2.4.3 ข้อจำกัดการใช้คำบุพบท “比” (bǐ)

การศึกษาทางไวยากรณ์ของแต่ละภาษาย่อมมีกฎเกณฑ์และมีข้อจำกัดในการใช้ ซึ่งผู้เรียนภาษาเป็นภาษาที่สองในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศนั้นต้องควรจดจำและศึกษาอย่างถ่องแท้ ซึ่งข้อจำกัดการใช้คำบุพบทเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีน เมื่อศึกษาจากเอกสารและตำราต่าง ๆ สามารถสรุปข้อจำกัดในการใช้ “比” (bǐ) และเปรียบเทียบรูปแบบการใช้ที่ผิดของนักศึกษาชาวต่างชาติที่เรียนเป็นภาษาที่สองได้ ดังต่อไปนี้

1) เนื้อหาที่ใช้เปรียบเทียบไม่สามารถละได้ ส่วนเนื้อหาที่เหมือนกันที่ถูกเปรียบเทียบ ปกติจะละไว้ ตัวอย่างเช่น

- 他的房间比我的房间大。
 - 他比我的房间大。 (×)
 - 他的房间比我的大。 (✓)
- ห้องของเขาใหญ่กว่าห้องของฉัน

2) เมื่อจะแสดงการเปรียบเทียบที่แตกต่างกันมาก ๆ ในประโยคไม่สามารถใช้คำกริยาวิเศษณ์บอกระดับ เช่น 很 (มาก) , 最 (ที่สุด), 极 (อย่างยิ่ง), 非常 (พิเศษ) ได้ หากต้องการอธิบายความแตกต่างของทั้งสองสิ่งว่าแตกต่างกันมาก ควรใช้ 比.....得多 หรือ 比.....多了 ตัวอย่างเช่น

- 他比你努力得多。 (✓)

- 他比你很努力。 (✗)

เขาขยันกว่าคุณมาก

- 你比我胖得多。 (✓)

- 你比我多胖。 (✗)

คุณอ้วนกว่าฉันมาก

แต่หากต้องการแสดงความหมายว่า “ก้าวหน้าไปอีกขั้น” หลังบุพบทที่อยู่มุมหน้าภาคแสดงสามารถมีคำกริยาวิเศษณ์บอกระดับการเปรียบเทียบที่ทำหน้าที่เป็นบทขยายภาคแสดง เช่น 更 (ยิ่ง), 还 (ยัง), 还要 (ยังจะ) ได้ ตัวอย่างเช่น

- 哥哥比我更胖。

พี่ชายอ้วนยิ่งกว่าฉันอีก

- 妹妹比我还漂亮。

น้องสาวยังสวยกว่าฉันอีก

- 他比我还要爱你。

เขายังจะรักคุณมากกว่าฉันอีก

3) ประโยค“比” (bǐ) สามารถมีบทเสริมภาคแสดงบอกจำนวนได้ ตัวอย่างเช่น

- 妹妹比弟弟小两岁。

น้องสาวอายุน้อยกว่าน้องชายสองปี

A 班的学生比 B 班多三个。

นักเรียนห้อง A มากกว่าห้อง B สามคน

4) ถ้าคำกริยามีบทเสริมภาคแสดงบอกระดับ บทเสริมภาคแสดงบอกระดับนั้นไม่สามารถวางไว้หน้าคำกริยาได้ ส่วนบุพบทที่ “比” (bǐ) วางไว้หน้าคำกริยาหรือหน้าส่วนของบทเสริมภาคแสดง ตัวอย่างเช่น

- 他比我学得好。 (✓)

- 他学得比我好。 (✓)

เขาเรียนดีกว่าฉัน

- 他比你翻译得快。 (✓)

- 他翻译得比你快。 (✓)

เขาแปลได้เร็วกว่าคุณ

5) บทเสริมภาคแสดงบอกระดับใช้ร่วมกับบทเสริมภาคแสดงบอกจำนวนไม่ได้ ตัวอย่างเช่น

- 我比他来得早 20 分钟。 (✗)

- 我比他早来 20 分钟。 (✓)

ฉันมาเร็วกว่าเขา 20 นาที

6) คำกริยาวิเศษณ์บอกปฏิเสธ 不 (ไม่) ไม่สามารถวางไว้หน้าภาคแสดงได้ ตัวอย่างเช่น

- 他比我不高。 (✗)

- 他不比我高。 (✓)

เขาไม่ได้สูงกว่าฉัน

ในรูปประโยคปฏิเสธ “不比” ใช้อธิบายได้แค่เพียง “ส่วนหน้าไม่ได้...กว่าส่วนหลัง” เท่านั้น ไม่อาจแสดงว่า “ส่วนหลัง...กว่าส่วนหน้า” เช่น 他不比我胖 (เขาไม่ได้อ้วนกว่าฉัน) แต่ไม่สามารถพูดได้ว่า 我比他胖 (ฉันอ้วนกว่าเขา) แม้ในความเป็นจริง ฉันอ้วนกว่าเขาก็ตาม

บางครั้งการใช้รูปประโยค 不比 เป็นการเน้นย้ำความหมายตรงข้ามของคำคุณศัพท์ ตัวอย่างเช่น

- 这个商店的价钱不比那个低多少。

ราคาของร้านนี้ไม่ได้ถูกกว่าร้านนั้นเท่าไร

จากประโยคตัวอย่างนี้ มีความหมายว่า “สินค้าของร้านนั้นแพง สินค้าของร้านนี้ก็แพงเช่นกัน”

7) ภาคแสดงที่เป็นคำคุณศัพท์ข้างหลังบุพบท 比 มีบทเสริมภาคแสดงบอกจำนวน 一点儿 (เล็กน้อย, นิดหน่อย) หรือ 一些 (บ้าง) เพื่อแสดงถึงความแตกต่างกันไม่มากนักของสิ่งของสองสิ่ง ตัวอย่างเช่น

- 这本书比那本书中重一点儿。

หนังสือเล่มนี้หนักกว่าเล่มนั้นนิดหน่อย

- 他好像会比你聪明一些。

ดูเหมือนเขาจะฉลาดกว่าคุณอยู่บ้าง

8) คำคุณศัพท์ 多 (มาก), 少 (น้อย), 早 (เร็ว), 晚 (สาย) ที่ทำหน้าที่เป็นบทขยายภาคแสดง จะต้องวางไว้หน้าคำกริยา จะวางไว้หน้า 比 ไม่ได้ ตัวอย่างเช่น

- 我比他多买了一本书。

ฉันซื้อหนังสือมากกว่าเขาหนึ่งเล่ม

- 今天她比我晚来十分钟。

วันนี้หล่อนมาสายกว่าฉันสิบนาที

9) คำสรรพนามที่ทำหน้าที่เป็นคำถาม เช่น ใคร ผู้ใด ที่อยู่ข้างหลัง 比 ไม่ได้แสดงถึงการตั้งคำถาม แต่แสดงความหมายไม่ชี้เฉพาะเจาะจง และอยู่ข้างหลังคำสรรพนามที่ทำหน้าที่เป็นคำถาม ควร มีคำกริยาวิเศษณ์ 都 (ทั้งหมด, ล้วน) ด้วย ตัวอย่างเช่น

- 他比谁都聪明。
เขาฉลาดกว่าใคร ๆ
- 这儿比哪儿都安静。
ที่นี่เงียบสงบกว่าที่ไหน ๆ

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคำบุพพท และคำบุพพท “比” (bǐ)

จากการทบทวนวรรณกรรมที่ผ่านมาพบว่างานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่ 2 มักเปรียบเทียบความแตกต่างทางโครงสร้างในภาษาแม่และภาษาเป้าหมาย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์หาความถี่และประเภทของข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ และ/หรืออธิบายสาเหตุของข้อผิดพลาดดังกล่าวนี้โดยใช้การวิเคราะห์เปรียบเทียบ (Contrastive Analysis) การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) และวาทศิลป์เปรียบเทียบ (Contrastive Rhetoric) (Bennui, 2008; Intratrat, 2001; Noojan, 1999; Saechan & Ruangjaroon, 2013; Tawilapakul, 2002; Thep-Akrapong, 2005) ผลการวิจัยดังกล่าวอ้างว่าการเรียนรู้ ภาษาแม่มีลักษณะคล้ายคลึงกับการเรียนรู้ภาษาที่ 2 บางประการ กล่าวคือผู้เรียนภาษาที่ 2 จะค่อยๆ เรียนรู้ภาษาและทำข้อผิดพลาดลักษณะเดียวกันกับที่เรียนภาษาแม่

Han Rongzhu (1998) ได้ศึกษาเรื่อง การเรียนการสอนเกี่ยวกับการใช้คำบุพพทภาษาจีนให้กับชาวเกาหลี ที่เป็นการวิจัยจากมุมมองด้านการเรียนภาษาจีนของผู้เรียนชาวเกาหลี สรุปได้ว่า ในกระบวนการเรียนการสอนเรื่องคำบุพพทภาษาจีนและในแบบเรียนภาษาจีน ไม่สามารถอธิบายเพียงคำว่าคำบุพพทใช้ประกอบคำนามกลายเป็นกริยาสี และใช้นำหน้ากริยาเท่านั้น การอธิบายข้างต้นยังคงทำให้ผู้เรียนเกิดความผิดพลาดในการนำไปประยุกต์ใช้ เพราะการใช้คำบุพพทในภาษาจีนมีหลายรูปแบบ มีทั้งรูปแบบที่จำเพาะตายตัว (强制性) และรูปแบบที่ไม่จำเพาะตายตัว (灵活性)

Zhao Kuixin (2000) ได้ศึกษาเรื่อง การสำรวจการเรียนรู้และการใช้คำบุพพทในภาษาจีนของนักศึกษาชาวต่างชาติ และได้วิเคราะห์สิ่งที่ผู้เรียนได้ศึกษามาตลอดจนถึงการนำคำบุพพทไปใช้ และได้พบว่าการใช้คำบุพพทหลังคำกริยาเป็นเรื่องยากสำหรับกลุ่มผู้เรียนขั้นต้น

Qi Huyang (2005) ได้กล่าวในงานวิจัยว่า ในประโยคเปรียบเทียบที่ใช้คำว่า “比” (bǐ) เป็นรูปแบบการแสดงความแตกต่างทางด้านลักษณะ หรือระดับของสิ่งสองสิ่ง ซึ่งในประโยคเปรียบเทียบจะมี

คำคุณศัพท์หรือกริยาเป็นภาคแสดงผลของการเปรียบเทียบ โดย “比” (bǐ) จะทำหน้าที่แสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของสิ่งสองสิ่งที่ถูกนำมาเปรียบเทียบ และทำหน้าที่เป็นส่วนขยายภาคแสดงในประโยค

Wu Sulan (2007) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบคำบุพบทภาษาจีนกับคำบุพบทภาษาไทย ได้พิจารณาและวิเคราะห์ปัญหาการใช้คำบุพบท โดยอาศัยทฤษฎีการเปรียบเทียบ ซึ่งได้ผลสรุปเป็นคำไทยที่มีความหมายสอดคล้องกับภาษาจีนพร้อมทั้งแนะนำวิธีการสอนคำบุพบทจีน โดยให้ผู้สอนทำความเข้าใจในความหมาย รูปแบบการนำไปใช้และหลักเกณฑ์การนำไปใช้ พร้อมทั้งนำคำนั้น ๆ ไปฝึกฝนใช้จริงตามหลักทฤษฎี Cognitive Study (从知语语言学)

Liu Xiaoling (2011) ได้กล่าวในงานวิจัยว่า ประโยคเปรียบเทียบที่มีบุพบท “比” (bǐ) และ “กว่า” ไม่ว่าจะในภาษาไทยหรือภาษาจีน ซึ่งปัจจุบันถือว่าเป็นรูปประโยคที่มีการใช้สูงมาก สำหรับด้านการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ นั้น บุพบท “比” (bǐ) ยังถือเป็นเนื้อหาที่สำคัญในการศึกษาไวยากรณ์ที่ผู้เรียนและผู้สอนต่างให้ความสำคัญ

Chen Kai (2016) ได้กล่าวในงานวิจัยว่า ประโยคเปรียบเทียบที่ใช้คำว่า “กว่า” ในภาษาไทยนั้น การใช้มีลักษณะเหมือนกันกับรูปประโยคเปรียบเทียบที่ใช้คำว่า “比” (bǐ) ในภาษาจีน ซึ่งทำหน้าที่แสดงให้เห็นระดับที่แตกต่างระหว่างของสิ่งสองสิ่ง โดยสิ่งที่นำมาเปรียบเทียบกันจะเป็นคำ ประโยค หรือวลีที่มีลักษณะความสัมพันธ์ที่เท่าเทียมกัน

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องข้างต้นจะพบว่า การศึกษาการใช้คำบุพบทโดยทั่วไปและบุพบท “比” (bǐ) ในภาษาจีนเป็นไปอย่างกว้างขวาง โดยศึกษาจากทั้งในตัวภาษาจีนเอง และยังนำมาศึกษาเปรียบเทียบกับภาษาอื่นอีกด้วย อีกทั้งยังศึกษาผลการใช้ที่เกิดจากการการนำคำบุพบทไปใช้โดยผู้เรียนชาวต่างชาติ

2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสื่อการสอน

นภลักษณ์ ตั้งอรุณศิลป์ (2559) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาจีนพื้นฐาน เพื่อพัฒนาการจำอักษรจีนโดยใช้เทคนิคมอร์ฟিংร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นมีค่าประสิทธิภาพเกินกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ตลอดจนผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของนักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมดังกล่าวสูงขึ้นกว่าก่อนเรียน รวมถึงค่าเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อชุดกิจกรรมก็อยู่ในเกณฑ์มาก

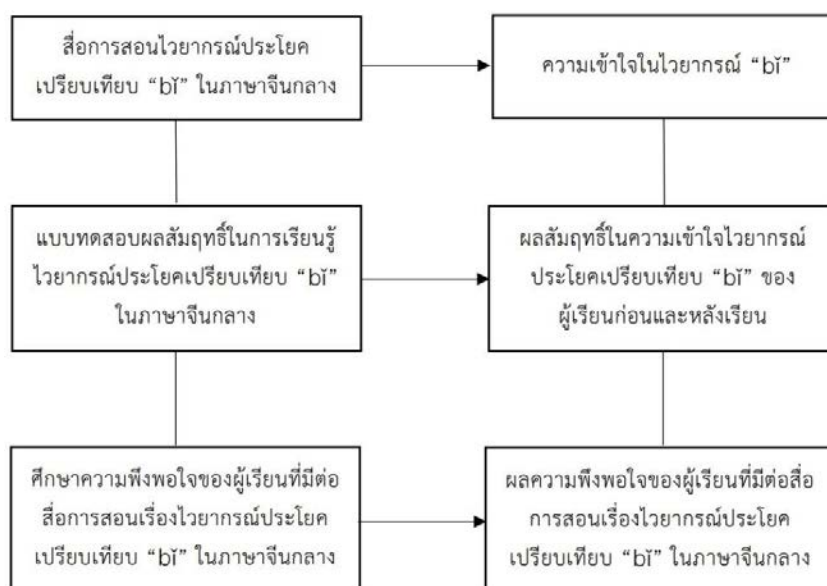
กชนันท์ เข้มสกุลทอง ศาวพา บัวศรี และนุจรีย์ สีแก้ว (2562) ได้ดำเนินการศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการออกเสียง โดยใช้ชุดฝึกการอ่านออกเสียงสัทอักษรพินอิน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนปางศิลาทองศึกษา จังหวัดกำแพงเพชร ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงสัทอักษรพินอินสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดคือ 97.50/80 อีกทั้งมีความพึงพอใจต่อชุดฝึกการอ่านออกเสียงสัทอักษรพินอินในระดับมากที่สุด

วณัฏฐ์คนันท์ พัตสร (2559) ได้ดำเนินการวิจัยในหัวข้อเรื่อง การพัฒนาสื่อการจัดการเรียนรู้บนเว็บไซต์ เรื่อง การสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัย พบว่า คุณภาพของสื่อที่จัดทำขึ้นมีค่าคุณภาพอยู่ในระดับดีมากและมีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.40/84.13 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนก็สูงกว่าที่เรียนรู้ด้วยวิธีการเรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุธามาศ คชรัตน์ และ พุทธชาติ ลิ้มศิริเรืองโร (2557) ดำเนินการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ โดยภาพรวมอยู่ในระดับสูงมาก อีกทั้งคะแนนการทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ สูงกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ รวมถึงผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อแบบฝึกดังกล่าวโดยรวมอยู่ในระดับมาก

2.6 กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดการวิจัยที่ได้จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 2-4 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “bǐ” ในภาษาจีนกลาง เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (experimental design) ลักษณะ One Group Pretest-Posttest Design ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ 1. เพื่อพัฒนาสื่อการสอนและหาประสิทธิภาพของสื่อการสอนในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, สมเชาว์ เนตรประเสริฐและสุดา สีนสกุล 2520 : 135-136) 2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางก่อนและหลังการใช้สื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น 3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ห้องเรียนศิลป์ภาษาจีน โรงเรียนเพชรพิทยาคม ที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง ทั้งนี้กลุ่มผู้วิจัยได้กำหนดวิธีดำเนินการวิจัยตามลำดับดังต่อไปนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 ตัวแปรที่ศึกษา
- 3.3 รูปแบบการทดลอง
- 3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัย
- 3.5 การสร้างและการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.6 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ห้องเรียนศิลป์ภาษาจีน โรงเรียนเพชรพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2563 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่มัธยมศึกษา เพชรบูรณ์ เขต 40 จำนวน 20 คน

3.2 ตัวแปรที่ศึกษา

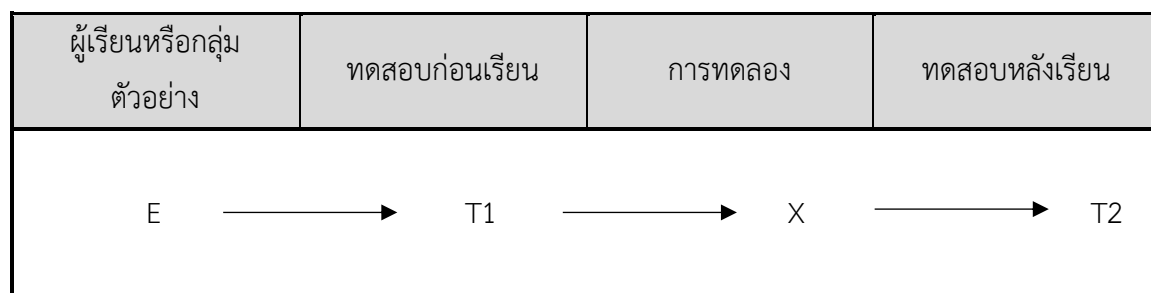
1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ห้องเรียนศิลป์ภาษาจีน โรงเรียนเพชรพิทยาคม ก่อนและหลังการใช้สื่อการสอนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง

3.3 รูปแบบการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (experimental design) แบบ One Group Pretest-Posttest Design โดยมีกลุ่มที่ศึกษาเพียงกลุ่มเดียว ซึ่งผู้วิจัยให้นักเรียนหรือกลุ่มตัวอย่างเริ่มต้นจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียน จากนั้นจึงใช้สื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่ถูกพัฒนาขึ้นมา ขั้นตอนต่อไปคือให้นักเรียนหรือกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบหลังเรียน ท้ายสุดคือวิเคราะห์และสรุปผล โดยรูปแบบการทดลองสามารถแสดงให้เห็นตามแผนภาพดังต่อไปนี้ (ภัทรา นิคมานนท์, 2539, น. 152)

ตารางที่ 3-1 แบบแผนการทดลอง แบบ One Group Pretest-Posttest Design

โดยกำหนดให้

- E หมายถึง กลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเพชรพิทยาคม
ห้องเรียนศิลป์ ภาษาจีน
- T1 หมายถึง การทดสอบก่อนการทดลองหรือก่อนเรียน (Pre-test)
- X หมายถึง การใช้สื่อการเรียนการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ
“比” (bǐ) ในภาษาจีน

T2 หมายถึง การทดสอบหลังการทดลองหรือหลังเรียน (Post-test)

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. สื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ก่อนเรียนและหลังเรียน
3. แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีน

3.5 การสร้างและการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. สื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง

1.1 ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีการใช้และการสร้างแบบเรียน สื่อการสอน สำหรับการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับชาต่างชาติ (Zhou Xiaobing, 2012, pp. 264-286)

1.2 ศึกษาคำอธิบายและจุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาจีน จากตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ตลอดจนศึกษาเนื้อหาของแบบเรียนหลักที่ถูกใช้ในการเรียนการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ห้องเรียนศิลป์ภาษาจีน โรงเรียนเพชรพิทยาคม เพื่อให้เข้าใจถึงขอบเขตเนื้อหา พร้อมทั้งดำเนินการ สังเคราะห์ วิเคราะห์และประเมินระดับความยากง่ายของรูปแบบประโยค คำ และวัฒนธรรมทางภาษาที่ปรากฏในแบบเรียนหรือสื่อที่ทางโรงเรียนใช้ในปัจจุบัน เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาสื่อการสอนที่จะถูกใช้ในงานวิจัยดังกล่าว

1.3 กลุ่มผู้วิจัยดำเนินการสำรวจและศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางทั้งภายในและภายนอกประเทศที่ปรากฏในบทความวิชาการ บทความวิจัย วารสาร นิตยสาร วิทยานิพนธ์ แบบเรียน สื่อบันเทิงรูปแบบต่าง ๆ หลังจากนั้นนำเนื้อหาที่ได้ดำเนินการสรุปแบ่งเป็นประเภทโครงสร้างประโยค “比” (bǐ) ในรูปแบบต่างๆ และทำการคัดเลือกรูปแบบโครงสร้างประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ที่ถูกเน้นย้ำบ่อยในงานเขียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ และมีอัตราการใช้บ่อยในปัจจุบันตลอดจนมีระดับความยากง่ายที่สอดคล้องกับระดับช่วงชั้นของผู้เรียนหรือกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้ผู้วิจัยได้แบ่งเนื้อหาของสื่อการสอนออกเป็น 4 บท ได้แก่บทที่ 1 ส่วนประกอบหลักและโครงสร้างพื้นฐานของประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) บทที่ 2 ประโยค

เปรียบเทียบ “比” (bǐ) ที่มีส่วนเสริมบอกจำนวน บทที่ 3 ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ที่มีกริยาวิเศษณ์ “还” (hái) และ “更” (gèng) บทที่ 4 รูปประโยคปฏิเสธของประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) โดยในแต่ละบทเรียนจะใช้เวลาดำเนินการประมาณ 1 ชั่วโมง

1.4 ดำเนินการสร้างสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง จากนั้นนำสื่อการสอนที่จะใช้ในงานวิจัยไปให้ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางด้านการสอนภาษาจีน 3 ท่านดำเนินการตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไขโดย โดยผู้เชี่ยวชาญจะพิจารณาจากความถูกต้องและความเหมาะสมของการใช้ภาษาและเวลาที่ใช้ในการเรียนการสอน รวมถึงความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ ความเที่ยงตรงของเนื้อหา ตลอดจนความสมบูรณ์ในรายละเอียดอื่น ๆ ของสื่อการสอนดังกล่าว

1.5 นำสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว นำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item Objective Congruence : IOC) เป็นไปตามเกณฑ์ต่อไปนี้ (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ, 2543, น. 248-249)

ให้คะแนน +1 เมื่อผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางมีการใช้ภาษาที่ถูกต้อง เนื้อหาเหมาะสม สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

ให้คะแนน 0 เมื่อผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจว่าสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง มีการใช้ภาษาที่ถูกต้อง เนื้อหาเหมาะสม สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

ให้คะแนน -1 เมื่อผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง มีการใช้ภาษาและเนื้อหาที่ไม่ถูกต้องและไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด

โดยค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC จะต้องอยู่ในระดับ 0.05 ขึ้นไปจึงจะถือว่าสื่อการสอนที่สร้างขึ้นเพื่องานวิจัยในครั้งนี้เป็นที่ยอมรับและสามารถนำไปใช้ได้ แต่ถ้าหากค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC ต่ำกว่า 0.05 แสดงว่าสื่อดังกล่าวจำเป็นต้องได้รับการแก้ไข

1.6 หลังจากนั้นทางกลุ่มผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง พร้อมกับดำเนินการจัดทำเป็นสื่อการสอนฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปทดลองหาค่าประสิทธิภาพของนวัตกรรม ทั้งนี้ทางกลุ่มผู้วิจัยได้กำหนดให้ค่าประสิทธิภาพของนวัตกรรมคือ 75/75 ดังนี้

1.7 นำสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง ไปทดลอง (try out) กับนักเรียนที่คล้ายกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1 คนที่ เพื่อหา

ค่าประสิทธิภาพของนวัตกรรมสื่อการสอน ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75 หลังจากนั้นดำเนินการแก้ไขปรับปรุงให้เหมาะสม

1.8 นำสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง ไปทดลอง (try out) กับนักเรียนที่คล้ายกับกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 คนที่ เพื่อหา ค่าประสิทธิภาพของนวัตกรรมสื่อการสอน ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75 หลังจากนั้นดำเนินการแก้ไขปรับปรุงให้เหมาะสม

1.9 นำสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง ที่ปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ห้องเรียนศิลป์ภาษาจีน โรงเรียนเพชรพิทยาคม จำนวนทั้งสิ้น 20 คน

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางก่อนเรียนและหลังเรียน

2.1 ศึกษาแนวทาง วิธีการ ตลอดจนแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ภาษาจีน โดยประยุกต์จากแนวคิดและทฤษฎีของ จาง ข่าย (2006) และ อัจฉรา วงศ์โสธร (2544)

2.2 วิเคราะห์เนื้อและจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละบทเรียนที่ได้กำหนดขึ้นในกระบวนการการสร้างสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง เพื่อวางแผนในการออกข้อสอบให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ในแต่ละบทที่ผู้วิจัยต้องการวัดและประเมินผล

2.3 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง จำนวน 25 ข้อแบบปรนัยเลือกตอบ

2.4 นำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ที่ถูกสร้างขึ้นตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้ง จากนั้นนำเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาจีน 3 ท่านดำเนินการตรวจสอบ โดยผู้เชี่ยวชาญจะพิจารณาจากความถูกต้องและความเหมาะสมของการใช้ภาษา ความเที่ยงตรงของเนื้อหา ความเหมาะสมของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ดังกล่าว ตลอดจนความสมบูรณ์ในรายละเอียดอื่น ๆ จากนั้นหาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC เป็นไปตามเกณฑ์ต่อไปนี้ (ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ, 2543, น. 248-249)

ให้คะแนน +1 เมื่อผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้และตัวชี้วัด

ให้คะแนน 0 เมื่อผู้เชี่ยวชาญไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดได้ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้และตัวชี้วัด

ให้คะแนน -1 เมื่อผู้เชี่ยวชาญแน่ใจว่าข้อสอบนั้นไม่ตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้และตัวชี้วัด

2.5 ดำเนินการคัดเลือกแบบทดสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.5 ถึง 1.00 จำนวนทั้งสิ้น 20 ข้อ

2.6 นำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่ถูกสร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ดังกล่าว

2.7 ดำเนินการตรวจแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ดังกล่าว และนำคะแนนที่ได้ทำการวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (R) จากนั้นคัดเลือกแบบทดสอบที่มีช่วงชั้นของค่าความยากง่าย (P) อยู่ระหว่าง 0.20 – 0.80 และช่วงชั้นของค่าอำนาจจำแนก (R) ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป

2.8 นำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ที่มีค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกเป็นไปตามเกณฑ์ที่กล่าวไปข้างต้น ทำการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ

2.9 นำแบบทดสอบที่ผ่านเกณฑ์ประเมินค่ามาตรฐานต่าง ๆ ดำเนินการจัดพิมพ์และนำไปเป็นแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ความรู้และความเข้าใจในไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางก่อนเรียนและหลังเรียน โดยจะให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ห้องเรียนศิลป์ภาษาจีน โรงเรียนเพชรพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์จำนวนทั้งสิ้น 20 คน ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยฉบับนี้

3. แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีน

3.1 กลุ่มผู้วิจัยดำเนินการศึกษาหลักเกณฑ์ แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับความพึงพอใจ ฮอร์นบี (2000) และหทัยรัตน์ ประทุมสูตร (2542) ตลอดจนศึกษาหลักเกณฑ์ แนวคิด ทฤษฎีการสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจและการสร้างเครื่องมือประเมินสื่อ Best (1986) และ สุภาพัญญ จริยะเศรษฐ์ (2542)

3.2 กลุ่มผู้วิจัยดำเนินการสร้างข้อคำถามของแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง ซึ่งเนื้อหาของแบบสอบถามดังกล่าวสามารถแบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านแบบฝึกหัด ด้านประโยชน์และการนำไปใช้ โดยมาตราส่วนการประเมินค่าแบบสอบถามความพึงพอใจได้ประยุกต์จากแนวคิดของ บุญชม ศรีสะอาด (2546) และ ลิเคิร์ทส (1961) แบ่งออกเป็น 5 ระดับคือ

ระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน
ระดับความพึงพอใจน้อย	ให้	2	คะแนน

ระดับความพึงพอใจปานกลาง	ให้	3	คะแนน
ระดับความพึงพอใจมาก	ให้	4	คะแนน
ระดับความพึงพอใจมากที่สุด	ให้	5	คะแนน

3.3 กลุ่มผู้วิจัยร่วมกันทำการตรวจสอบแบบทดสอบความพึงพอใจอีกครั้ง ก่อนนำส่งให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาและภาษาที่ใช้ เพื่อหาคำตัดสินความสอดคล้อง จากนั้นดำเนินการแก้ไขปรับปรุงแบบสอบถามความพึงพอใจตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน

3.4 นำแบบทดสอบความพึงพอใจดังกล่าวไปทดลองใช้กับผู้เรียนในชั้นทดลองรายบุคคล และชั้นทดลองกลุ่มเล็ก ต่อจากนั้นนำข้อเสนอแนะที่ได้จากกลุ่มทดลองดังกล่าวมาปรับปรุงแบบทดสอบความพึงพอใจ

3.5 ผลลัพธ์ของแบบสอบถามความพึงพอใจที่ได้ หลังจากนำไปใช้กับกลุ่มทดลองทั้งชั้นทดลองรายบุคคลและกลุ่มเล็ก นำมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (reliability) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์ของ ครอนบาช (1974) โดยค่าความเชื่อมั่นจะต้องได้ 0.7 ขึ้นไปจึงจะถือว่ามีความเชื่อมั่นสอดคล้องภายใน สามารถนำไปใช้ได้

3.4 นำแบบสอบถามความพึงพอใจดังกล่าวที่ผ่านกระบวนการข้างต้น ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ห้องเรียนศิลป์ภาษาจีน โรงเรียนเพชรพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวนทั้งสิ้น 20 คน โดยกลุ่มตัวอย่างจะทำแบบสอบถามความพึงพอใจหลังจากที่ทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางหลังเรียนเสร็จสิ้นแล้ว

3.6 การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. กลุ่มผู้วิจัยดำเนินการทดสอบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน (Pre-Test) ให้กับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ห้องเรียนศิลป์ภาษาจีน โรงเรียนเพชรพิทยาคม จำนวน 20 คน ด้วยแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง ที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นข้อสอบปรนัยจำนวน 20 ข้อ จากนั้นดำเนินการตรวจและบันทึกคะแนน

2. ดำเนินการสอนด้วยสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 4 บท บทละ 60 นาที ติดต่อกัน 4 สัปดาห์ โดยใน 30 นาทีแรกจะเป็นการสอนโดยใช้สื่อ ส่วน 30 นาทีหลังจะเป็นการทำแบบฝึกหัดท้ายบทพร้อมเฉลย

3. ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง หลังเรียน (Post Test) โดยใช้ข้อสอบชุดเดียวกันกับข้อสอบก่อนเรียน และแบบสอบถาม

ความพึงพอใจที่ผู้เรียนมีต่อสื่อ จากนั้นกลุ่มผู้วิจัยดำเนินการตรวจสอบและบันทึกคะแนนของผู้เรียนแต่ละคน

4. นำผลคะแนนที่ได้จากการทดสอบผลสัมฤทธิ์ของกลุ่มตัวอย่างไปหาค่าประสิทธิภาพของสื่อ อีกทั้งเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนก่อนและหลังการใช้สื่อ ตลอดจนประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าร้อยละ (Percentage) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 104)

$$\text{สูตร } p = \frac{f}{n} \times 100$$

P	แทน	ร้อยละ
F	แทน	ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
N	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) (ชูศรี วงศ์รัตน์, 2541, น. 40)

$$\text{สูตร } \bar{X} = \frac{\sum x}{n}$$

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
N	แทน	จำนวนนักเรียน

1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

$$\text{สูตร S.D.} = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
X	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม
N	แทน	จำนวนคนในกลุ่ม
$\sum$	แทน	ผลรวม
$(\sum x)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

$\sum x^2$ แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
$\sum x$ แทน	ผลรวมคะแนนทั้งหมด

2. สถิติที่ใช้หาค่าประสิทธิภาพของสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” ในภาษาจีนกลาง (ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2556, น. 5 - 20)

สูตร	$E_1 = \frac{\frac{\sum x}{N}}{A} \times 100$
E_1 แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
$\sum x$ แทน	คะแนนรวมของแบบทดสอบระหว่างเรียน
A แทน	คะแนนเต็มของการทำข้อสอบระหว่างเรียน
N แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

สูตร	$E_2 = \frac{\frac{\sum F}{N}}{B} \times 100$
E_2 แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
$\sum F$ แทน	คะแนนรวมของแบบทดสอบหลังเรียน
B แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
N แทน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐานความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (b) ในภาษาจีนกลางผู้วิจัยทดสอบสมมุติฐานโดยใช้สถิติ Dependent sample t-test

สูตร	$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{(n-1)}}}$
------	---

t แทน	ค่าสถิติที่ใช้เปรียบเทียบค่าวิกฤต
D แทน	ค่าผลต่างระหว่างคู่คะแนน
N แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

4. เกณฑ์การคำนวณค่าอันตรภาคชั้น เพื่อแปลความหมายของข้อมูลในส่วนแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง โดยใช้สูตรคำนวณของและคำอธิบายของแต่ละช่วงชั้นของ (กัลยา วาณิชบัญชา, 2545, น. 27) ดังนี้

อันตรภาคชั้น	=	$\frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}}$	
คะแนนเฉลี่ย	4.21 - 5.00	แปลความว่า	มากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย	3.41 - 4.20	แปลความว่า	มาก
คะแนนเฉลี่ย	2.61 - 3.40	แปลความว่า	ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.81 - 2.60	แปลความว่า	น้อย
คะแนนเฉลี่ย	1.00 - 1.80	แปลความว่า	น้อยที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง โดยมีกลุ่มตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ห้องเรียนศิลป์ภาษาจีน โรงเรียนเพชรพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 3 ตอน ดังต่อไปนี้

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของสื่อการสอนในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางความรู้และความเข้าใจประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อชุดสื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบที่ใช้บุพบท “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง

4.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาประสิทธิภาพของสื่อการสอนในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการหาค่าร้อยละของคะแนน จากการให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบรายบทในบทเรียนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 4 บท และค่าร้อยละของคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน โดยได้แสดงรายละเอียดตามตาราง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4-1 คะแนนจากการทำแบบทดสอบรายบทและคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน

บทที่	คะแนนทดสอบรายบท				รวม	คะแนน หลังเรียน
	บทที่ 1	บทที่ 2	บทที่ 3	บทที่ 4		
คะแนนเต็ม	20	20	20	20	80	20
คนที่						
1	18	17	16	15	66	19
2	16	18	15	17	66	18
3	15	15	14	17	61	15
4	16	16	17	18	67	15
5	15	17	18	16	66	20
6	15	15	16	17	63	19
7	14	16	18	16	64	18
8	17	17	16	15	65	13
9	18	16	16	17	67	20
10	16	14	15	17	62	16
11	15	18	17	18	68	19
12	14	16	15	16	61	13
13	12	15	14	16	57	17
14	20	17	17	18	72	16
15	20	16	17	17	70	15
16	13	14	18	16	61	18
17	16	14	16	18	64	13
18	14	16	16	17	63	15
19	14	15	16	14	59	17
20	13	14	16	16	59	17
เฉลี่ย	15.55	15.80	16.15	16.55	64.05	16.65
ร้อยละ	77.75	79	80.75	82.75	80.06	83.25

จากตารางที่ 4-1 ตารางแสดงคะแนนจากการทำแบบทดสอบรายบทและคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน ของกลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งหมด 20 คน พบว่า กลุ่มตัวอย่างทำคะแนนจากแบบทดสอบรายบททั้ง 4 บท ได้คะแนนเฉลี่ย 64.05 คะแนน จากคะแนนเต็ม 80 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 80.06 และคะแนนจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน (post-test) มีคะแนนเฉลี่ย 16.65 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 83.25 ดังนั้นจากข้อมูลตามตารางจะพบว่า ประสิทธิภาพของสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง E1/E2 เท่ากับ 80.06/83.25

ตารางที่ 4-2 สรุปประสิทธิภาพของสื่อการสอนในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ)

จำนวนของ กลุ่มตัวอย่าง	ประเภทคะแนน	คะแนนทดสอบรายบท (E1)	คะแนนทดสอบหลังเรียน (E2)
1	คะแนนเต็ม	$20 \times 4 \times 1 = 80$	$20 \times 1 = 20$
	คะแนนรวม	61 (76.25 %)	15 (75.00 %)
5	คะแนนเต็ม	$20 \times 4 \times 5 = 400$	$20 \times 5 = 100$
	คะแนนรวม	320 (80.00 %)	82 (82.00 %)
20	คะแนนเต็ม	$20 \times 4 \times 20 = 1600$	$20 \times 20 = 400$
	คะแนนรวม	1281 (80.06 %)	333 (83.25 %)

จากตารางที่ 4-2 สรุปประสิทธิภาพของสื่อการสอนในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งทดลองใช้กับผู้เรียนจำนวน 1 คน พบว่า ผู้เรียนทำคะแนนแบบทดสอบรายบทได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 76.25 และทำคะแนนแบบทดสอบหลังเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 75.00 ส่วนผลการทดลองใช้กับผู้เรียนกลุ่มจำนวน 5 คน พบว่า ผู้เรียนทำคะแนนแบบทดสอบรายบทได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 80.00 และทำคะแนนแบบทดสอบหลังเรียน ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 82.00 ท้ายสุดคือการนำสื่อการสอนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นไปใช้กับประชากรและกลุ่มตัวอย่างจริงจำนวน 20 คน ผลปรากฏว่า คะแนนรายบทได้คะแนนเฉลี่ย 80.06 ส่วนคะแนนแบบทดสอบหลังเรียน มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 83.25 สำหรับค่าประสิทธิภาพของสื่อการสอนในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างคือ 80.06 /83.25 ดังนั้นจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลจึงสามารถ

สรุปได้ว่า สื่อการสอนในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์สมมติฐานข้อที่ 1 ที่กลุ่มผู้วิจัยกำหนดเอาไว้

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางความรู้และความเข้าใจประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน

ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 20 คน ทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) และแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางความรู้และความเข้าใจประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง ซึ่งแบบทดสอบดังกล่าวเป็นแบบทดสอบแบบปรนัย จำนวนทั้งสิ้น 20 ข้อ 20 คะแนน จากนั้นจึงดำเนินการหาผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและคะแนนหลังเรียนหลังจากที่ผู้เรียนได้ผ่านการเรียนรู้โดยใช้สื่อการสอนไวยากรณ์ที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้แสดงไว้ในตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4-3 คะแนนความสามารถด้านความรู้และความเข้าใจในไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง ของกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการทดลองใช้สื่อ

กลุ่มตัวอย่าง คนที่	คะแนนเต็ม (20)		ผลต่าง ระหว่างคะแนน ก่อนและหลังเรียน
	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	
1	15	19	4
2	8	18	10
3	8	15	7
4	4	15	11
5	7	20	13
6	10	19	9
7	7	18	11
8	4	13	9
9	13	20	7
10	5	16	11

ตารางที่ 4-3 (ต่อ)

กลุ่มตัวอย่าง คนที่	คะแนนเต็ม (20)		ผลต่าง ระหว่างคะแนน ก่อนและหลังเรียน
	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน	
11	9	19	10
12	6	13	7
13	5	17	12
14	6	16	10
15	4	15	11
16	5	18	13
17	6	13	7
18	6	15	9
29	8	17	9
20	5	17	12

จากตารางที่ 4-3 พบว่า คะแนนความสามารถด้านความรู้และความเข้าใจในไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางของประชากรทุกคนสูงขึ้นหลังจากการเรียนด้วยสื่อการสอนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยค่าคะแนนต่ำสุดของผลต่างคือ 4 ส่วนค่าคะแนนสูงสุดของผลต่างคือ 12

ตารางที่ 4.4 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

แบบทดสอบ	คะแนนเต็ม	N	MEAN	S.D.	t	Sig.
ก่อนเรียน	20	20	7.05	2.929	18.457	.000**
หลังเรียน	20	20	16.65	2.254		

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 4-4 พบว่าคะแนนการทดสอบความรู้ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ยคือ 7.05 คะแนน โดยคะแนนความรู้หลังเรียน มีค่าเฉลี่ยคือ 16.65 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน และเมื่อทดสอบความรู้ก่อนและหลังเรียนด้วยค่าทางสถิติทดสอบ t-test = 18.457 สามารถสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลว่า

หลังจากที่นำสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง พบว่า คะแนนความรู้และความเข้าใจหลังจากการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 ซึ่งเป็นไปตาม สมมติฐานข้อที่ 2

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง

ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน ทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยเนื้อหาของแบบสอบถามความพึงพอใจ แบ่งออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ด้านเนื้อหา ด้านแบบฝึกหัด และด้านประโยชน์ที่ได้รับและการนำไปใช้ จำนวน 15 ข้อ จากนั้นนำค่าระดับของคะแนนที่ได้ ดำเนินการหาค่าเฉลี่ย (MEAN) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ท้ายสุดคือการแปลความหมายของผลรวมคะแนนทั้งหมดของแบบสอบถาม ซึ่งรายละเอียดผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้แสดงไว้ในตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4-5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบถามความพึงพอใจด้านเนื้อหา

แบบสอบถามความพึงพอใจด้านเนื้อหา	MEAN	S.D.	แปลผล
1. คำอธิบายไวยากรณ์ชัดเจน เข้าใจง่าย	3.85	.671	มาก
2. บทเรียนนำเสนอวัตถุประสงค์ได้ถูกต้องชัดเจน	4.40	.681	มากที่สุด
3. เนื้อหามีความเหมาะสมกับระดับผู้เรียน	3.65	.489	มาก
4. มีการใช้สื่อ เทคโนโลยี หรือนวัตกรรมในการสอนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม	3.85	.671	มาก
5. เนื้อหาครอบคลุมและทันสมัย	3.95	.605	มาก
เฉลี่ยรวม	3.94	.252	มาก

จากตารางที่ 4-5 พบว่าความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น ด้านเนื้อหา โดยรวมอยู่ในระดับความคิดเห็นมาก โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.94 เมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยรวมมากที่สุดเป็นอันดับแรก ได้แก่ บทเรียนนำเสนอวัตถุประสงค์ได้ถูกต้องชัดเจน มีค่าเฉลี่ย 4.40 รองลงมาได้แก่

เนื้อหาครอบคลุมและทันสมัย มีค่าเฉลี่ย 3.95 ส่วนคำอธิบายไวยากรณ์ชัดเจน เข้าใจง่าย และมีการใช้สื่อเทคโนโลยี หรือนวัตกรรมในการสอนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม มีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 3.85 ส่วนข้อที่มีค่าน้อยที่สุดคือ เนื้อหาไม่เหมาะสมกับระดับผู้เรียน มีค่าเฉลี่ยที่ 3.65

ตารางที่ 4-6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบถามความพึงพอใจด้านแบบฝึกทักษะ

แบบสอบถามความพึงพอใจด้านแบบฝึกหัด	MEAN	S.D.	แปลผล
1. แบบฝึกหัดมีความสอดคล้องเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของบทเรียน	3.75	.444	มาก
2. คำสั่งในแบบฝึกหัดมีความชัดเจนเข้าใจง่าย	3.65	.489	มาก
3. ปริมาณของแบบฝึกหัดในแต่ละบทเรียนมีความเหมาะสม	3.85	.587	มาก
4. แบบฝึกหัดมีความสอดคล้องกับเนื้อหาในบทเรียน	4.00	.649	มาก
5. แบบฝึกหัดมียากง่ายเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	3.65	.489	มาก
เฉลี่ยรวม	3.78	.214	มาก

จากตารางที่ 4-6 พบว่าความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นด้านแบบฝึกหัด โดยรวมอยู่ในระดับความคิดเห็นมาก โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.78 เมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยรวมมากที่สุดเป็นอันดับแรก ได้แก่ แบบฝึกหัดมีความสอดคล้องกับเนื้อหาในบทเรียน มีค่าเฉลี่ย 4.00 รองลงมาได้แก่ ปริมาณของแบบฝึกหัดในแต่ละบทเรียนมีความเหมาะสม มีค่าเฉลี่ย 3.85 และแบบฝึกหัดมีความสอดคล้องเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของบทเรียน มีค่าเฉลี่ย 3.75 ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าน้อยที่สุดคือ คำสั่งในแบบฝึกหัดมีความชัดเจนเข้าใจง่ายและแบบฝึกหัดมียากง่ายเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากันคือ 3.65

ตารางที่ 4-7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบถามความพึงพอใจด้านประโยชน์ที่ได้รับและการนำไปใช้

แบบสอบถามความพึงพอใจ ด้านประโยชน์ที่ได้รับและการนำไปใช้	MEAN	S.D.	แปลผล
1. สามารถนำมาปรับใช้กับการเรียนในชั้นเรียน	4.55	.510	มากที่สุด
2. ผู้เรียนใช้สื่อการเรียนรู้ในกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ	3.65	.587	มาก
3. เนื้อหาที่ได้รับสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.30	.470	มากที่สุด
4. บทเรียนช่วยพัฒนาความสามารถทางไวยากรณ์ของผู้เรียน	4.15	.587	มาก
5. สร้างความมั่นใจในการนำไปสื่อสารและพัฒนาต่อยอดการเรียนรู้ด้านภาษาเพิ่มขึ้น	3.45	.759	มาก
เฉลี่ยรวม	4.02	.266	มาก
ผลรวมทั้งหมด 3 ด้าน	3.91	.171	มาก

จากตารางที่ 4-7 พบว่าความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นด้านประโยชน์ที่ได้รับและการนำไปใช้ โดยรวมอยู่ในระดับความคิดเห็นมาก โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.02 เมื่อวิเคราะห์เป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยรวมมากที่สุดเป็นอันดับแรก ได้แก่ สามารถนำมาปรับใช้กับการเรียนในชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ย 4.55 รองลงมาได้แก่ เนื้อหาที่ได้รับสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ มีค่าเฉลี่ย 4.30 และบทเรียนช่วยพัฒนาความสามารถทางไวยากรณ์ของผู้เรียน มีค่าเฉลี่ย 4.15 ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุดคือ สร้างความมั่นใจในการนำไปสื่อสารและพัฒนาต่อยอดการเรียนรู้ด้านภาษาเพิ่มขึ้น มีค่าเฉลี่ยที่ 3.45

โดยสรุป ค่าระดับความพึงพอใจที่ผู้เรียนมีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง ทั้ง 3 ด้านรวมกันมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.91 การแปลผลมีความหมายว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อสื่อการสอนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นอยู่ในระดับดี ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” ในภาษาจีนกลาง เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (experimental design) ลักษณะ One Group Pretest-Posttest Design ซึ่งมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ

1. เพื่อพัฒนาสื่อการสอนและหาประสิทธิภาพของสื่อการสอนในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 75/75
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางความรู้และความเข้าใจในเรื่องประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ห้องเรียนศิลป์ภาษาจีน โรงเรียนเพชรพิทยาคม ที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ห้องเรียนศิลป์ภาษาจีน โรงเรียนเพชรพิทยาคม ก่อนและหลังการใช้สื่อการสอนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น
2. ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

การวิจัยในครั้งนี้กลุ่มผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2563 ใช้เวลาการทดลองทั้งสิ้น 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 วัน วันละ 1 ชั่วโมง โดยแบ่งเป็น สัปดาห์แรกและสัปดาห์ที่ 6 เป็นการลงพื้นที่เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจที่ผู้เรียนมีต่อสื่อการสอน ส่วนสัปดาห์ที่ 2-5 เป็นการลงพื้นที่โดยการนำสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้ทำการทดลองในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2564 จนถึงเดือนมีนาคม พ.ศ. 2564

ประชากร

ประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ห้องเรียนศิลปภาษาจีน โรงเรียนเพชรพิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ ปีการศึกษา 2563 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่มัธยมศึกษา เพชรบูรณ์ เขต 40 จำนวน 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. สื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ก่อนเรียนและหลังเรียน
3. แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีน

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” ในภาษาจีนกลาง สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. สื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 80.02/82.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้คือ 75/75
2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ห้องเรียนศิลปภาษาจีน โรงเรียนเพชรพิทยาคม มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางหลังเรียนด้วยสื่อการสอนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นอยู่ในระดับดี ค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 3.91 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.171 โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 ด้านเนื้อหาพบว่า ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยรวมอยู่ในระดับความคิดเห็นมาก โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.94 และค่าของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.252 โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ข้อที่ 2 บทเรียนนำเสนอวัตถุประสงค์ได้ถูกต้องชัดเจน ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.40

และค่าของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.681 ขณะที่ข้อที่ 3 เนื้อหามีความเหมาะสมกับระดับผู้เรียน มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด 3.65 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.489

3.2 ด้านแบบฝึกหัด ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยรวมอยู่ในระดับความคิดเห็น มาก โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.78 และค่าของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.214 โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ย สูงสุด ได้แก่ ข้อที่ 4 แบบฝึกหัดมีความสอดคล้องกับเนื้อหาในบทเรียน ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.00 และค่า ของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.649 ขณะที่ข้อที่ 2 คำสั่งในแบบฝึกหัดมีความชัดเจนเข้าใจง่าย และ ข้อที่ 5 แบบฝึกหัดมียากง่ายเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากันคือ 3.65 และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.489

3.3 ประโยชน์ที่ได้รับและการนำไปใช้ ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อ การเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยรวมอยู่ใน ระดับความคิดเห็นมาก โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.02 และค่าของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.266 โดยข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ข้อที่ 1 สามารถนำมาปรับใช้กับการเรียนในชั้นเรียน ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.55 และค่าของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานอยู่ที่ 0.510 ขณะที่ข้อที่ 5 สร้างความมั่นใจในการนำไปสื่อสาร และพัฒนาต่อยอดการเรียนรู้ด้านภาษาเพิ่มขึ้น มีค่าเฉลี่ยรวมต่ำสุดคือ 3.45 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน อยู่ที่ 0.759

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” ในภาษาจีนกลาง สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. สื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่ม ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 80.02/82.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้คือ 75/75 ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

1.1 การสร้างแบบเรียนหรือสื่อการสอนที่เป็นระบบ กล่าวคือในกระบวนการการสร้าง สื่อการสอนของงานวิจัยดังกล่าว กลุ่มผู้วิจัยได้มีการวางระบบแบบแผนในการสร้างสื่อการสอน อย่างชัดเจน ตั้งแต่ในกระบวนการแรกที่ได้ทำการศึกษาแนวคิดและทฤษฎีของการสร้างแบบเรียนหรือ สื่อการสอนสำหรับการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ อีกทั้งยังได้ศึกษาคำอธิบายและ จุดประสงค์การเรียนรู้ภาษาจีน จากตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน ตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการ

การศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ตลอดจนศึกษาเนื้อหาของแบบเรียนหลักที่ถูกใช้ในการเรียนการสอนของโรงเรียนเพชรพิทยาคม เพื่อให้เข้าใจถึงขอบเขตเนื้อหา พร้อมทั้งดำเนินการ สังเคราะห์ วิเคราะห์ และประเมินระดับความยากง่ายของรูปแบบประโยค คำ และวัฒนธรรมทางภาษาที่ปรากฏในแบบเรียนหรือสื่อที่ทางโรงเรียนใช้ในปัจจุบัน และสิ่งที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งคือ การวิเคราะห์ผู้เรียนที่จะถูกเลือกมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง ทั้งในด้านประสบการณ์และความรู้เดิม ซึ่งเหล่านี้นล้วนเป็นข้อมูลสำคัญยิ่งในการนำมาเป็นแนวทางการพัฒนาสื่อการสอนที่จะถูกใช้ในงานวิจัยดังกล่าว สอดคล้องกับ มาลินี ณ นคร (2553 : น. 7) กล่าวว่า สื่อการสอนหรือแบบเรียนที่ดีนั้น จะต้องดำเนินการสร้างสรรค์อย่างเป็นระบบแบบแผน โดยกระบวนการสำคัญที่ใช้เป็นเกณฑ์ในการสร้างสรรค์ ได้แก่ การกำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์เนื้อหาของสื่อและแบบเรียน การวางโครงสร้าง วิธีการ และรูปแบบการนำเสนอ จากนั้นจึงดำเนินการสร้างแบบเรียนตามที่กำหนด ตลอดจนการประเมินคุณภาพสื่อการสอนก่อนนำไปใช้กับผู้เรียน

1.2 การลำดับความยากง่ายของรูปแบบโครงสร้างไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比”

(b1) ในเนื้อหาของสื่อการสอน แท้จริงแล้วในการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ รูปแบบโครงสร้างประโยคของไวยากรณ์ดังกล่าว มีมากมายหลากหลายประเภท แต่ในสื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้กำหนดและคัดเลือกรูปแบบโครงสร้างที่มีการกล่าวถึงบ่อยในการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ อีกทั้งโครงสร้างที่ถูกเลือกมาเป็นเนื้อหาในสื่อการสอน ก็เป็นโครงสร้างที่มีระดับความยากง่ายเหมาะสมกับพื้นฐานของผู้เรียน ตลอดจนเป็นโครงสร้างที่ผู้เรียนมีโอกาสดูพบเห็นได้จริงในชีวิตประจำวัน โดยในบทแรกจะเป็นการอธิบายถึงส่วนประกอบหลักและโครงสร้างพื้นฐานของประโยคเปรียบเทียบ “比” (b1) จากนั้นในบทต่อมา จึงค่อย ๆ เพิ่มความซับซ้อนของรูปแบบโครงสร้างขึ้น สลับกับการทำแบบฝึกหัดท้ายบท เพื่อเน้นย้ำให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นชินกับรูปแบบโครงสร้างประโยค ซึ่งการจัดลำดับบทเรียนตามความซับซ้อนของโครงสร้างไวยากรณ์จากง่ายไปยาก จะทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจจากระดับพื้นฐาน สามารถเข้าใจและสังเกตส่วนประกอบของโครงสร้างประโยคที่เพิ่มเติมเข้ามาภายหลังส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจในโครงสร้างไวยากรณ์มากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับ (Zhou Xiaobing, 2012, pp. 83-84) ที่กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาจีนในด้านการสอนไวยากรณ์ ผู้สอนควรเริ่มต้นจากการสอนเนื้อหาที่ง่ายไปหายาก โดยการพิจารณาจากความหมาย โครงสร้างและการนำไปใช้

1.3 การสอดแทรกประโยคตัวอย่างเป็นภาษาไทย ในเนื้อหาทุกบทของสื่อการสอนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น นอกจากการยกตัวอย่างประโยคภาษาจีน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในรูปแบบโครงสร้างไวยากรณ์ที่ถูกต้องและเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของแต่ละบทเรียนแล้ว ยังได้มีการสอดแทรกความหมายและคำแปลภาษาไทยเข้าไปด้วย ทั้งนี้การเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาที่มีรูปแบบโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่คล้ายคลึงกัน เช่น ภาษาไทยและภาษาจีน การแสดงตัวอย่าง

ประกอบหรือการแปรรูปแบบประโยคของภาษาจีนให้เป็นประโยคภาษาแม่ของผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียน รู้จักข้อเปรียบเทียบและข้อเปรียบต่าง ช่วยให้นำความเหมือนของโครงสร้างภาษาไทยประยุกต์ใช้กับ โครงสร้างภาษาจีนได้ อีกทั้งยังสามารถทำให้แยกแยะจัดระบบความแตกต่างระหว่างภาษาจีนและ ภาษาไทยได้ เพื่อแก้ไขปัญหาคความสับสน พร้อมทั้งง่ายต่อการเรียนรู้และลดความผิดพลาดอันเกิดจาก ภาษาแม่ให้น้อยลงมากที่สุด อันจะทำให้การเรียนรู้ไวยากรณ์ดังกล่าวเกิดประสิทธิภาพอย่างสูงสุด ซึ่ง นอกจากการแสดงตัวอย่างของโครงสร้างภาษาไทยในเนื้อหาบทเรียนแล้ว ในกระบวนการสอนโดยใช้สื่อที่ สร้างขึ้นก็ได้มีการเน้นย้ำเรื่องดังกล่าวด้วยเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับ สุธิณี สุขตระกูล (2526, น. 109 - 112) กล่าวว่า การวิเคราะห์และเปรียบเทียบทางภาษามีประโยชน์มากสำหรับการเรียนและการสอน ภาษาต่างประเทศ การสอนภาษาต่างประเทศเกิดขึ้นเนื่องจากความตระหนักและคำนึงถึงความแตกต่าง ระหว่าง 2 ภาษา กล่าวคือ ภาษาแม่และภาษาที่เรียน ซึ่งประโยชน์ของการเปรียบเทียบที่สามารถเห็นได้ ชัดเจนจากการวิเคราะห์เปรียบเทียบ คือ การช่วยชี้ให้เห็นถึงขอบเขตของความยากลำบากในการเรียน ภาษาต่างประเทศ การอธิบายถึงเหตุผลของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้น ซึ่งเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมในด้านการ จัดเตรียมอุปกรณ์ในการทำการเรียนการสอนให้สอดคล้องและเหมาะสม และช่วยให้เข้าถึงปัญหาที่แท้จริง เพราะจะทำให้สามารถคาดเดาได้ว่าปัญหาการเรียนการสอนภาษาเป้าหมายที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคต นั้นจะมีลักษณะเป็นอย่างไร

1.5 การสอดแทรกเนื้อหารูปภาพเพื่อส่งเสริมความเข้าใจในการเรียนรู้ไวยากรณ์ ในสื่อ การสอนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้มีการสอดแทรกรูปภาพเข้ามาในเนื้อหา ซึ่งทำให้ผู้เรียนเห็นการใช้ ไวยากรณ์เปรียบเทียบรูปประโยค “比” (bǐ) ได้อย่างชัดเจนและเป็นรูปธรรมมากขึ้น โดยในแต่ละ บทเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้สอดแทรกรูปภาพที่หลากหลายสถานการณ์และแตกต่างกันออกไป ทั้งนี้ รูปภาพที่นำมาเป็นตัวอย่างในสื่อล้วนเป็นรูปภาพที่ผู้เรียนดูแล้วสามารถเข้าใจได้ทันทีว่าโจทย์กำลังจะสื่อ ถึงอะไร เช่นการใช้รูปภาพเครื่องบิน 1 ลำ มาเปรียบเทียบกับรถยนต์ 1 คัน และกำหนดคำคุณศัพท์คำว่า “快” เป็นต้น ดังตัวอย่างข้างต้นจึงทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ว่าโจทย์ต้องการให้แต่งประโยคว่า “飞机比汽车快” (เครื่องบินไวกว่ารถยนต์) ซึ่งการมีรูปภาพอยู่ในสื่อการสอนนั้นดูน่าสนใจกว่า และใน บางครั้งการอธิบายด้วยรูปภาพนั้นจะทำให้เราเข้าใจและจดจำได้ดียิ่งกว่า ซึ่งสอดคล้องกับ Edgar Dale (1969, p. 107) กล่าวว่า มนุษย์เราสามารถจดจำเรื่องราวที่เกิดจากการมองเห็นได้ถึง 30 เปอร์เซ็นต์ ในขณะที่การอ่านนั้นจะสามารถทำให้มนุษย์เราจดจำได้เพียง 10 เปอร์เซ็นต์ และ เจโรม บรูเนอร์ (Jerome Bruner, 1966, p. 49 อ้างใน วราพร พาโคกทม, 2549, น. 3) กล่าวว่า ในการเรียนการสอน นั้น ควรจะให้ผู้เรียนเริ่มจากประสบการณ์ตรงแล้วไปสู่ประสบการณ์จริง เช่น รูปภาพ หรือ ภาพที่ปรากฏ

อยู่ตรงหน้าจอของภาพยนตร์หรือหน้าจอโทรทัศน์ และเชื่อมโยงไปสู่ลักษณะที่เป็นเชิงสัญลักษณ์ เช่น คำศัพท์หรือประโยคต่าง ๆ ในภาษานั้นๆ

2. ผลสัมฤทธิ์ทางความรู้และความเข้าใจประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ห้องเรียนศิลปภาษาจีน โรงเรียนเพชรพิทยาคม หลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทั้งนี้เนื่องจากสื่อการสอนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นการรวบรวมเอาเนื้อหาสำคัญของไวยากรณ์เรื่องประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) รวมเข้ามาไว้เป็นชุดการเรียนรู้ไวยากรณ์เฉพาะเรื่อง ทำให้บทเรียนไวยากรณ์ของสื่อดังกล่าวมีความครอบคลุมด้านเนื้อหา อีกทั้งยังมีการอธิบายวัตถุประสงค์ของแต่ละบทเรียน ส่วนประกอบโครงสร้างไวยากรณ์ หรือคำอธิบายไวยากรณ์ต่าง ๆ ด้วยภาษาที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ตรงกัน และเข้าใจเนื้อหาหรือวัตถุประสงค์ของแต่ละบทเรียนได้อย่างง่ายดาย ซึ่งสอดคล้องกับ อานุกาฬ เลขะกุล (2556) ที่กล่าวว่า การใช้ภาษาของตำราที่ดีนั้นจะต้องเข้าใจง่าย ผู้อ่านสามารถเข้าใจและได้ความหมายเดียวกัน อีกทั้งยังต้องหลีกเลี่ยงการใช้คำหรือภาษาที่เป็นศัพท์วิชาการมากเกินไป และนอกจากนี้สื่อการสอนดังกล่าว ยังมีกระบวนการสร้างสรรค์และผลิตสื่ออย่างมีระบบแบบแผน ผ่านการตรวจประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรและการสอนภาษาจีน จึงทำให้สื่อหรือแบบเรียนมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น พร้อมทั้งมีระดับความยากง่ายที่เหมาะสมกับระดับผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นุจรินทร์ ถิ่นทัพไทย (2547, น. 83) ที่กล่าวว่า หนังสือสำหรับอ่านเพิ่มเติมที่ได้รับการตรวจสอบ อีกทั้งผ่านการประเมินคุณภาพจากผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ในเกณฑ์ดีมากนั้น จะสามารถทำให้ผู้อ่านหรือผู้รับสารได้รับความรู้และความเข้าใจอยู่ในระดับที่สูงขึ้น

ถึงแม้ว่าไวยากรณ์ดังกล่าวผู้เรียนได้ผ่านการเรียนรู้มาแล้ว แต่โดยมากมักเป็นการเรียนรู้ในรูปแบบโครงสร้างทั่วไป บวกกับเงื่อนไขในการจัดการเรียนการสอนบางอย่าง ที่ทำให้ผู้สอนไม่สามารถที่จะลงลึกในรายละเอียดบางประการได้ แต่ในเนื้อหาของสื่อการสอนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้นำเสนอรูปแบบโครงสร้างที่หลากหลาย พร้อมทั้งสอดแทรกแบบฝึกหัดท้ายบทและข้อควรระวังในการสร้างประโยคจากไวยากรณ์ดังกล่าว ทำให้พื้นฐานความรู้และความเข้าใจในเรื่องไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ของผู้เรียนถูกเติมเต็มอย่างสมบูรณ์ เหล่านี้จึงเป็นผลให้คะแนนการทดสอบหลังเรียน จึงสูงกว่าคะแนนการทดสอบก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

3. ระดับความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลางที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้น ทั้ง 3 ด้านรวมกันมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 3.91 การแปลผลมีความหมายว่า ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อสื่อการสอนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นอยู่ในระดับดี ทั้งนี้เนื่องจากสื่อการสอนที่สร้างขึ้นมีการจัดกระบวนการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ เริ่มตั้งแต่ภาพหน้าปกของของคู่มือ

ประกอบการเรียนที่มีลักษณะเด่น โดยการออกแบบหน้าปกสามารถที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นจีนร่วมสมัยอย่างชัดเจน บวกกับชื่อของเนื้อหาไวยากรณ์บนหน้าปกก็บ่งบอกให้ผู้เรียนรู้ได้เลยว่า สื่อการสอนเล่มนี้จะนำเสนอเนื้อหาด้านใด ด้วยเหตุนี้จึงสามารถดึงดูดให้ผู้เรียนเกิดความตื่นเต้นและก่อนที่จะเปิดเข้าไปในส่วน เนื้อหาในส่วนของเนื้อหาที่ถูกออกแบบอย่างเป็นระบบ โดยประกอบไปด้วยส่วนที่เป็นคำอธิบาย วัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ เนื้อหาที่จะต้องเรียน และแบบฝึกหัดท้ายบท เนื้อหาภายในสื่อการสอนผู้เรียนส่วนมากมักได้ผ่านการเรียนรู้มาแล้ว แต่เป็นเพียงการเรียนรู้เพียงโครงสร้างทั่วไป แต่สำหรับในสื่อการสอนดังกล่าวได้มีการรวบรวมเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ที่มีความหลากหลายทางโครงสร้าง ทำให้ผู้เรียนเกิดความประหลาดใจว่านอกจากโครงสร้างที่ผู้เรียนได้ผ่านการเรียนรู้มาแล้ว ยังมีโครงสร้างที่สำคัญอีกมากมายที่ยังไม่ได้ผ่านการเรียนรู้ในชั้นเรียน พร้อมทั้งยังได้ทราบถึงความแตกต่างของจุดไวยากรณ์ในภาษาจีนบางจุด ตลอดจนมีการสอดแทรกรูปภาพประกอบการเรียนรู้ และการทำแบบฝึกหัดท้ายบท ซึ่งจุดนี้สามารถทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ไวยากรณ์ผ่านการเปรียบเทียบจากรูปภาพและสามารถทำแบบฝึกหัดได้อย่างง่ายดาย อีกทั้งเนื้อหาในแต่ละบทเป็นเนื้อหาที่ไม่ได้อัดแน่นหรือเน้นการอธิบายไวยากรณ์ด้วยภาษาทางวิชาการจนเกินไป แต่กลับใช้ภาษาและเทคนิคการสอนที่เข้าใจง่าย ในการอธิบายส่วนประกอบของโครงสร้างไวยากรณ์ ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์โครงสร้างและแต่งประโยคได้ไม่ยาก จากเหตุผลดังกล่าวทำให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีกับการเรียนไวยากรณ์จีน เกิดความเพลิดเพลินในการเรียนภาษาจีน อีกทั้งยังเชื่อว่าการเรียนรู้จากสื่อการสอนครั้งนี้จะเป็นประโยชน์และสามารถนำไปปรับใช้ในระดับการเรียนที่สูงขึ้นหรือในการใช้ชีวิตในอนาคต อันเห็นได้จากค่าคะแนนเฉลี่ยในด้านที่ 3 ประโยชน์ที่ได้รับและการนำไปใช้ ข้อที่ 1. สามารถนำมาปรับใช้กับการเรียนในชั้นเรียน และข้อที่ 3. เนื้อหาที่ได้รับสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้ ที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนสูงสุดถึง 4.55 และ 4.30 คะแนน

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำสื่อการสอนจากการวิจัยนี้ไปประยุกต์กับวิธีการสอนรูปแบบอื่น ๆ บวกกับเปลี่ยนแปลงเนื้อหาไวยากรณ์ดังกล่าวไปเป็นไวยากรณ์ประเภทอื่น ๆ เพื่อก่อให้เกิดความหลากหลายของการศึกษาวิจัยในการสร้างสื่อการสอนหรือแบบเรียนไวยากรณ์

2. ปรับเปลี่ยนเนื้อหาไวยากรณ์จากประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ที่เน้นเพียงเนื้อหาการเรียนรู้ไวยากรณ์แค่เนื้อหาเดียวให้เป็นประโยคเปรียบเทียบในลักษณะอื่น ๆ ประกอบรวมกันหลาย ๆ บท เพื่อที่จะได้ชุดสื่อการสอนหรือบทเรียนไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบที่ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น เช่นประโยคเปรียบเทียบ “跟.....一样” “不如” “没有” “越来越”

3. หลังจากการทำวิจัยดังกล่าวผู้วิจัยอาจจะพบปัญหาที่ก่อให้เกิดข้อผิดพลาดในการศึกษาไวยากรณ์ประเภทนี้ ดังนั้นเพื่อเป็นการต่อยอดการวิจัย สามารถทำการวิจัยแนววิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางการเรียนรู้ภาษาและไวยากรณ์จีน ทั้งนี้เพื่อนำผลการวิจัยที่ได้มาประยุกต์ใช้ในการปรับปรุงสื่อการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

4. นำชุดสื่อการสอนที่กลุ่มผู้วิจัยสร้างขึ้นไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างอื่น เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่แตกต่าง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรมภายในประเทศ

- กชนันท์ เข้มสกุลทอง, ศาวพา บัวศรี, และนุจรี สี่แก้ว. (2562). การพัฒนาทักษะการออกเสียง โดยใช้ชุดฝึกการอ่านออกเสียงสัทอักษรพินอิน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนปางศิลาทองศึกษา จังหวัดกำแพงเพชร. ในมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม, *การประชุมวิชาการระดับชาติ ครุศาสตร์ศึกษาครั้งที่ 2 ประจำปี พ.ศ.2562* (น. 21-30). พิษณุโลก.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กัลยา วาณิชยปัญญา. (2549). *สถิติสำหรับงานวิจัย*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิดานันท์ มลิทอง. (2546). *เทคโนโลยีการศึกษา:สื่อการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ: ศูนย์พัฒนาหนังสือกรมวิชาการ.
- เกตมาตุ ดวงมณี. (2549). ภาษาจีนสำคัญอย่างไรในยุคโลกาภิวัตน์. *วารสารดวงแก้ว*, 11(2), 127-126.
- สถานอัครราชทูต ณ กรุงปักกิ่ง. (2563). *ความสัมพันธ์ไทย-จีน สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงปักกิ่ง*. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก <http://thaiembbeij.org/th/republic-of-china/thai-relations-china/>. (วันที่ค้นข้อมูล: 14 พฤษภาคม 2563).
- จรัสดาว อินทรทัศน์. (2539). *กระบวนการที่คำกริยากลายเป็นคำบุพบทในภาษาไทย*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จินตนา สุขจามันท์. (2551). *การเรียนการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ*. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์, สมเชาว์ เนตรประเสริฐ, และสุดา สินสกุล. (2520). *ระบบสื่อการสอน*. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชูศรี วงศ์รัตน์. (2541). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย*. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐคนันท์ พัดศรี. (2559). *การพัฒนาสื่อการจัดการเรียนรู้บนเว็บ เรื่องการสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.

- ตรีศูล เกษร, ศุภกร ทาพิมพ์ และ อนงค์รัตน์ บังศรี. (2562). การวิเคราะห์เปรียบเทียบวากยสัมพันธ์ ประโยคเปรียบเทียบที่ใช้บุพพท “bi” ในภาษาจีนและ “กว่า” ในภาษาไทย. *วารสารร่มพญักษ์*, 37(2), 92-102.
- ถนอมศรี ฟองอรุณรุ่ง. (2563). *คอลัมน์นอกกรอบ*. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก <https://www.prachachat.net/columns/news-476930>. (วันที่สืบค้นข้อมูล: 10 มกราคม 2564).
- รูปทอง กว้างสวาสดี. (2549). *การสอนภาษาอังกฤษ*. มหาสารคาม: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- นภาลักษณ์ ตั้งอรุณศิลป์. (2559). *การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาภาษาจีนพื้นฐาน เพื่อพัฒนาการจำ อักษรจีนโดยใช้เทคนิคออร์ฟิงร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- นุจรินทร์ ถิ่นทัพไทย. (2547). *การพัฒนาอ่านหนังสือเพิ่มเติมเรื่อง “เห็นในระบบนิเวศของป่าสะแก ราช” สำหรับนักเรียนช่วงชั้นปีที่ 3*. (ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม.การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2546). *การพัฒนาหลักสูตร*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ปราณี วานิชเจริญธรรม. (2524). *การศึกษาพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษด้านการอ่านและการใช้ภาษา ของ นิสิตปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศรีนครนทรวิโรฒประสานมิตร*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรี นครินทร วิโรฒประสานมิตร.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก <http://www.royin.go.th/dictionary/>. (วันที่สืบค้นข้อมูล: 11 มีนาคม 2564).
- ภัทรา นิคมานนท์. (2539). *ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัย*. กรุงเทพฯ: อักษราพิพัฒน์.
- มาลินี ณ นคร. (2553). *การสร้างแบบเรียนเรื่องตัวละครดภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ* (ปริญญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, สาขาวิชาการสอนภาษาไทยในฐานะ ภาษาต่างประเทศ
- ระวีวรรณ ศรีศรีรามครัน. (2539). *การสอนวิชาภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542*. กรุงเทพฯ: นานมีบุคส พับลิเคชั่น.
- ล้วน สายยศ, และอังคณา สายยศ. (2543). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

- วณัญญ์คนันท์ พัดสร. (2559). *การพัฒนาสื่อการจัดการเรียนรู้บนเว็บ เรื่อง การสนทนาภาษาจีนในชีวิตประจำวัน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. (วิทยานิพนธ์ ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- วรรณกานต์ ลิขิตรัตน์พร. (2545). ผลการวิเคราะห์ข้อบกพร่องทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษต่อแนวทางแก้ไขปัญหาการเรียนการสอน. *มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์*, 24(1), 80-90.
- วรวิทย์ นิเทศศิลป์. (2551). *สื่อและนวัตกรรมแห่งการเรียนรู้*. ปทุมธานี: สำนักพิมพ์สกายบุ๊กส์.
- วรภาพร พาโคกหม. (2549). การพัฒนาศักยภาพในการเรียน ภาษาอังกฤษด้านคำศัพท์ของนักเรียน ด้วยเทคนิค IDP- Intelligence Development Program, *วารสารการศึกษา*. โรงเรียนปทุมรัตน์พิทยาคมร้อยเอ็ด.
- ศรีวิไล พลมณี. (2545). *พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สรเสรีญ สุวรรณประเทศ. (2543). *Grammar Thorough Conversation*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : วิทยพัฒน์.
- สำหรับ กุลสิริสวัสดิ์. (2547). *วิธีสอนไวยากรณ์ : How to teach grammar*. กรุงเทพฯ: เพียร์สันเอ็ดดูเคชั่น อินโดไชน่า.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2553). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ.2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่3) พ.ศ.2553*. กรุงเทพฯ: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- สุธามาศ คชรรัตน์ และ พุทธชาติ ลิ้มศิริเรืองโร. (2557). *การพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ*. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์สาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- สุจินี สุขตระกูล. (2526). *วิธีวิเคราะห์และเปรียบเทียบภาษา*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุพรรณิ อาศัยราช, นันทวดี วงษ์เสถียร. (2557). *การพัฒนาบทเรียนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษแบบเน้นภาระงานโดยใช้เอกสารจริงด้านสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา*. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ.
- สุภาเพ็ญ จริยะเศรษฐ์. (2542). *ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัย*. สถาบันราชภัฏกาญจนบุรี.
- เสี้ยว อานต้า. (2547). *ไวยากรณ์จีน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ทฤษฎี.
- หทัยรัตน์ ประทุมสูตร. (2542). *ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของพยาบาล โรงพยาบาลชุมชน จังหวัดพิษณุโลก* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยนเรศวร.

- อนุমানราชธน, พระยา. (2522). นิรุกติศาสตร์. กรุงเทพฯ: คลังวิทยา.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ และคณะ. (2554). *ทฤษฎีไวยากรณ์*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ เอเอสพี.
- อานุกาพ เลชะกุล. (พฤษภาคม 2556). *การใช้ภาษาในการเขียนตำรา*. เอกสารประกอบโครงการอบรม การเพิ่มศักยภาพในการผลิตผลงานทางวิชาการ, สงขลา: คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). *การทดสอบและประเมินผลการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัญชลี เตมา. (2551). *บทเรียนบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เรื่องสารเคมีในชีวิตประจำวัน*. ครุศาสตร์ อดุทธากรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีทางการศึกษาทางอาชีวและเทคนิคศึกษา คณะ ครุศาสตร์อดุทธากรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- เอกวิทย์ แก้วประดิษฐ์. (2545). *เทคโนโลยีการศึกษา: หลักการและแนวคิดสู่ปฏิบัติ*. สงขลา: การผลิต เอกสารและตำรา มหาวิทยาลัยทักษิณ.

บรรณานุกรมต่างประเทศ

- Akmajian, A., Demers, A. R., Farmer, K. A., & Harnish, M. R. (2001). *An Introduction to Language and Communication (5th ed.)*. Cambridge, Massachusetts, London: MIT Press.
- A.J. Romiszowski. (1992). *Instructional development paradigms*. Englewood Cliffs, NJ: Education Technology Publications.
- Best, J W., and James V. K. (1986). *Research in Education*. 5th ed. New Jersey: Prentice Hall Inc.
- Cheung. (2001). The use of popular culture as a stimulus to motivate secondary students' English learning in Hong Kong. *ELT Journal*, 55(1), 55-61.
- Cronbach, L. J. (1974). *Essential of Psychological Testing*. New York: Harper & Row.
- Dale, Edgar. (1969). *Audio-visual Methods in Teaching*. 3rd ed. New York: The Dryden Press.

- Dejin,S. (2003). *A Course for Mandarin Chinese Grammar. (1st ed).* Beijing: Beijing Language and culture university Press.
- DeKeyser, R. M. (2005). Beyond focus on form: Cognitive perspective on learning and practical second language grammar. In C. Doughty & J. Williams (Eds.), *Focus on form in classroom second language acquisition*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Edgar Dale. (1969). *Audiovisual Method in Teaching*. 3rd ed. New York: Holt Rinehart, and Winston.
- Frodesen, Jan. (2001). "Grammar in Writing". In Marianne Cele-Murcia (Ed.), *Teaching English as a Second or Foreign Language*. Boston: Heinle.
- Harmer, J. (1983). *The Practice of English Language Teaching*. London: Longman.
- Heinich, R. et al. (1996). *Instructional Media and Technologies for Learning*. New Jersey: Prentice Hall, Inc.
- Hornby, A. F. (2000). *Oxford Advance Learner's Dictionary*. (6th ed.). Oxford: Oxford University.
- Intratrat, C. (2001). Thai errors in using English adjectives. *KMUTT Research and Development Journal*, 24(2), 117-130.
- Jerrold E. Kemp. (1989). *Planning, Producing, and Using Instructional Media*. (Book, Illustrated).
- Kearsley,G. (1984). *Training and Technology: A Handbook for Handbook for HRD Professional*, Ontario: Addeson-Wesley Publishing Company.
- Krashen, Stephen & Terrell, Tracy D. (1982). *The Natural approach*. London: Longman.
- Larry Selinker. (1972). *ITERLANGUAGE, INTERNATIONAL REVIEW OF LEARNING*. Oxford University Press.
- Likert, Rensis A. (1961). *New Patterns of Management*. New York: McGraw-Hill Book Company Inc.
- Lu Jianji. (1994). A study on the theory of inter language and the phonetic error analysis of foreign Chinese learners. *Language teaching and research*, no3 (in Chinese)

Muhammed, Y. (2001). *Deductive and Inductive Lessons for Saudi EFL Freshmen Students*. Saudi Arabia: King Khalid University.

Saechan, A. & Ruangjaroon, S. (2013). *WH-arguments versus WH-adjuncts Asymmetry in the Acquisition of English WH-questions by Thai Learners*. Paper presented at the 1st International Conference on Language, Literature, and Cultural Studies, Chonburi, Thailand.

Thornbury, S. (2001). *How to teach grammar*. Malaysia: Pearson Limited.

Van Syoc, B. (1963). *Methods of teaching English as a foreign language*. Bangkok: The Social Science Association of Thailand Press.

Whitman, Rangal L. (1970). *Contrastive Analysis; Problem and Procedures*. Language Learning.

陈凯(2014)。汉语比较句语义和语用对比分析。硕士论文，云南师范大学：昆明市。

韩容洙(1998)。对韩语教学的介词教学。汉语学习, 第六期。

黄伯荣、廖序(2011)。现代汉语。高等教育出版社。

刘晓玲(2011)。“比”字句在对外汉语中的教与学。语言教学研究(5), 127-128。

齐沪扬(2005)。对外汉语教学语法。硕士论文，复旦大学：上海市。

吴素兰(2007)。从中泰对比看泰国学生汉语常用介词的习得与教学。苏州大学：苏州市。

杨加印(2009年5月)。谈谈汉语的比较句。孔子学院(中西文版), 18, 28-32。

周小兵(2012)。对外汉语教学导论。北京：商务印书馆出版。

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิและหนังสือราชการที่เกี่ยวข้อง

- รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือวิจัย
- หนังสือราชการที่เกี่ยวข้อง

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือวิจัย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรรณิดา ชันธพัทธ์
อาจารย์ประจำกลุ่มวิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้
2. อาจารย์ ดร.พชรนันท์ ก้าว
อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
3. อาจารย์ ดร.พวงผกา สิทธิจันทร์
อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

หนังสือราชการที่เกี่ยวข้อง

ที่ อว ๐๖๑๘.๒/ว ๒๙

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
ถนนสระบุรี – หล่มสัก อำเภอเมือง
จังหวัดเพชรบูรณ์ ๖๗๐๐๐

๑๐ มีนาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พรณิดา ชันธพัทธ์

ด้วย สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ได้รับ
ทุนอุดหนุนการวิจัยประเภททั่วไป ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๔ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ เรื่อง การพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “bǐ”
ในภาษาจีนกลาง (The Development of Teaching Media for “bǐ” comparative sentences in Mandarin
Chinese Grammar Learning) ซึ่งในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ได้จัดทำหนังสือสื่อการเรียนการสอนประโยค
เปรียบเทียบที่ใช้คำบุพบท “bǐ” และแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน

เพื่อให้การดำเนินงานวิจัยเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
ดังกล่าว หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นงลักษณ์ อานี)
คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

สำนักงานคณบดี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

โทร. ๐ ๕๖๗๑ ๗๑๓๗

โทรสาร ๐ ๕๖๗๑ ๗๑๓๗

หนังสือราชการที่เกี่ยวข้อง

ที่ อว ๐๖๑๘.๒/ว ๒๙

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
ถนนสระบุรี – หล่มสัก อำเภอเมือง
จังหวัดเพชรบูรณ์ ๖๗๐๐๐

๑๐ มีนาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.จรี พชรนันท์ ก้าว

ด้วย สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ได้รับ
ทุนอุดหนุนการวิจัยประเภททั่วไป ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๔ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ เรื่อง การพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “bǐ”
ในภาษาจีนกลาง (The Development of Teaching Media for “bǐ” comparative sentences in Mandarin
Chinese Grammar Learning) ซึ่งในการดำเนินงานวิจัยครั้งนี้ได้จัดทำหนังสือสื่อการเรียนการสอนประโยค
เปรียบเทียบที่ใช้คำบุพบท “bǐ” และแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน

เพื่อให้การดำเนินงานวิจัยเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
ดังกล่าว หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นงลักษณ์ อานี)
คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

สำนักงานคณบดี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

โทร. ๐ ๕๖๗๑ ๗๑๓๗

โทรสาร ๐ ๕๖๗๑ ๗๑๓๗

หนังสือราชการที่เกี่ยวข้อง

ที่ อว ๐๖๑๘.๒/ว ๒๙

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
ถนนสระบุรี – หล่มสัก อำเภอเมือง
จังหวัดเพชรบูรณ์ ๒๗๐๐๐

๑๐ มีนาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.พวงผกา สิทธิจันทร์

ด้วย สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ ได้รับ
ทุนอุดหนุนการวิจัยประเภททั่วไป ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๔ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ เรื่อง การพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “bǐ”
ในภาษาจีนกลาง (The Development of Teaching Media for “bǐ” comparative sentences in Mandarin
Chinese Grammar Learning) ซึ่งในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ได้จัดทำหนังสือการเรียนการสอนประโยค
เปรียบเทียบที่ใช้คำบุพบท “bǐ” และแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน

เพื่อให้การดำเนินงานวิจัยเป็นไปด้วยความเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพ คณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
ดังกล่าว หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นงลักษณ์ อานี)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ปฏิบัติราชการแทน อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์

สำนักงานคณบดี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

โทร. ๐ ๕๖๗๑ ๗๑๓๗

โทรสาร ๐ ๕๖๗๑ ๗๑๓๗

ภาคผนวก ข

ผลการประเมินค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC)

ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (R) ของแบบทดสอบ

- ผลการประเมินค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC)
- ค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (R) ของแบบทดสอบ

ตารางที่ 1 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบรูปเล่มสื่อการสอน
 เรื่องการพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง

ข้อที่	รายการ	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	สื่อสอดคล้องกับกิจกรรมและวัตถุประสงค์	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2.	ความเหมาะสมของปก	+1	0	+1	0.6	ใช้ได้
3.	ความเหมาะสมของคำนำ	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4.	ความเหมาะสมของรูปภาพประกอบ	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5.	ความเหมาะสมของรูปแบบตัวอักษร	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
6.	ความเหมาะสมของขนาดตัวอักษร	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7.	ความเหมาะสมของจำนวนหน้า	+1	+1	0	0.6	ใช้ได้
8.	ความเหมาะสมกับความสนใจของนักเรียน	0	0	+1	0.3	ปรับปรุง
9.	ความเหมาะสมของบรรณานุกรม	+1	+1	0	0.6	ใช้ได้
10.	ความเหมาะสมของรูปเล่ม	0	+1	+1	0.6	ใช้ได้
ค่าเฉลี่ย					0.77	ใช้ได้

ตารางที่ 2 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบท้ายบทที่ 1
 เรื่องการพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง

ข้อที่	รายการ	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	ความสอดคล้องกับหลักสูตร	0	+1	+1	0.6	ใช้ได้
2.	ความสอดคล้องกับจุดประสงค์	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3.	ความเหมาะสมต่อกระบวนการพัฒนาผู้เรียน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4.	ความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้น	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5.	การใช้ภาษาเหมาะสม	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
6.	คำถามให้เกิดทักษะการคิด	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7.	คำอธิบายชัดเจน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
8.	คำถามชัดเจน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
9.	การสะกดคำ วรรณยุกต์ถูกต้อง	+1	0	+1	0.6	ใช้ได้
10.	การวางรูปแบบเหมาะสม	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
ค่าเฉลี่ย					0.92	ใช้ได้

ตารางที่ 3 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบท้ายบทที่ 2

เรื่องการพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง

ข้อที่	รายการ	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	ความสอดคล้องกับหลักสูตร	0	+1	+1	0.6	ใช้ได้
2.	ความสอดคล้องกับจุดประสงค์	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3.	ความเหมาะสมต่อกระบวนการพัฒนาผู้เรียน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4.	ความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้น	+1	+1	0	0.6	ใช้ได้
5.	การใช้ภาษาเหมาะสม	0	0	+1	0.3	ปรับปรุง
6.	คำถามให้เกิดทักษะการคิด	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7.	คำอธิบายชัดเจน	+1	0	+1	0.6	ใช้ได้
8.	คำถามชัดเจน	+1	0	+1	0.6	ใช้ได้
9.	การสะกดคำ วรรณยุกต์ถูกต้อง	+1	+1	0	0.6	ใช้ได้
10.	การวางรูปแบบเหมาะสม	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
ค่าเฉลี่ย					0.73	ใช้ได้

ตารางที่ 4 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบท้ายบทที่_3

เรื่องการพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง

ข้อที่	รายการ	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	ความสอดคล้องกับหลักสูตร	0	+1	+1	0.6	ใช้ได้
2.	ความสอดคล้องกับจุดประสงค์	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3.	ความเหมาะสมต่อกระบวนการพัฒนาผู้เรียน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4.	ความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้น	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5.	การใช้ภาษาเหมาะสม	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
6.	คำถามให้เกิดทักษะการคิด	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7.	คำอธิบายชัดเจน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
8.	คำถามชัดเจน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
9.	การสะกดคำ วรรณยุกต์ถูกต้อง	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
10.	การวางรูปแบบเหมาะสม	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
ค่าเฉลี่ย					0.96	ใช้ได้

ตารางที่ 5 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบท้ายบทที่ 4

เรื่องการพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง

ข้อที่	รายการ	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	ความสอดคล้องกับหลักสูตร	0	+1	+1	0.6	ใช้ได้
2.	ความสอดคล้องกับจุดประสงค์	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3.	ความเหมาะสมต่อกระบวนการพัฒนาผู้เรียน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4.	ความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้น	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5.	การใช้ภาษาเหมาะสม	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
6.	คำถามให้เกิดทักษะการคิด	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7.	คำอธิบายชัดเจน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
8.	คำถามชัดเจน	+1	0	0	0.3	ปรับปรุง
9.	การสะกดคำ วรรณยุกต์ถูกต้อง	0	0	+1	0.3	ปรับปรุง
10.	การวางรูปแบบเหมาะสม	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
ค่าเฉลี่ย					0.82	ใช้ได้

ตารางที่ 6 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

เรื่องการพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง

ข้อที่	รายการ	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	ความสอดคล้องกับหลักสูตร	+1	0	+1	0.6	ใช้ได้
2.	ความสอดคล้องกับจุดประสงค์	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3.	ความเหมาะสมต่อกระบวนการพัฒนาผู้เรียน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4.	ความยากง่ายเหมาะสมกับระดับชั้น	0	+1	0	0.3	ปรับปรุง
5.	การใช้ภาษาเหมาะสม	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
6.	คำถามให้เกิดทักษะการคิด	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7.	คำอธิบายชัดเจน	0	+1	+1	0.6	ใช้ได้
8.	คำถามชัดเจน	0	+1	+1	0.6	ใช้ได้
9.	การสะกดคำ วรรณยุกต์ถูกต้อง	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
10.	วิธีการวัดผลและเครื่องมือสอดคล้องกับวัตถุประสงค์	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
ค่าเฉลี่ย					0.81	ใช้ได้

ตารางที่ 6 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์รายข้อ

เรื่องการพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง

ข้อที่	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	แปลผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2.	0	0	+1	0.3	ปรับปรุง
3.	0	0	+1	0.3	ปรับปรุง
4.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
6.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
8.	0	+1	+1	0.6	ใช้ได้
9.	0	+1	0	0.3	ปรับปรุง
10.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
11.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
12.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
13.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
14.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
15.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
16.	0	+1	0	0.6	ใช้ได้
17.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
18.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
19.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
20.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
21.	+1	0	0	0.3	ปรับปรุง
22.	+1	0	+1	0.6	ใช้ได้
23.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
24.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
25.	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
ค่าเฉลี่ย				0.84	ใช้ได้

ตารางที่ 6 แสดงผลการพิจารณาความสอดคล้องของแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการสอน เรื่องการพัฒนาสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง

ข้อที่	รายการ	คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ			ค่า IOC	แปลผล
		คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3		
1.	คำอธิบายไวยากรณ์ชัดเจนและเข้าใจง่าย	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2.	บทเรียนนำเสนอวัตถุประสงค์ได้ถูกต้องชัดเจน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3.	เนื้อหามีความเหมาะสมกับระดับผู้เรียน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4.	มีการใช้สื่อ เทคโนโลยี หรือนวัตกรรมในการสอนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม	0	+1	+1	0.6	ใช้ได้
5.	เนื้อหาครอบคลุมและทันสมัย	0	+1	+1	0.6	ใช้ได้
6.	แบบฝึกหัดมีความสอดคล้องเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของบทเรียน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7.	คำสั่งในแบบฝึกหัดมีความชัดเจนเข้าใจง่าย	+1	+1	0	0.6	ใช้ได้
8.	ปริมาณของแบบฝึกหัดในแต่ละบทเรียนมีความเหมาะสม	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
9.	แบบฝึกหัดมีความสอดคล้องกับเนื้อหาในบทเรียน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
10.	แบบฝึกหัดมียากง่ายเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
11.	สามารถนำมาปรับใช้ในการเรียนในชั้นเรียน	+1	+1	0	0.6	ใช้ได้
12.	ผู้เรียนใช้สื่อการเรียนรู้ในกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ	+1	+1	0	0.6	ใช้ได้
13.	เนื้อหาที่ได้รับสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้	+1	+1	0	0.6	ใช้ได้
14.	บทเรียนช่วยพัฒนาความสามารถทางไวยากรณ์ของผู้เรียน	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
15.	สร้างความมั่นใจในการนำไปสื่อสารและพัฒนาต่อยอดการเรียนรู้ด้านภาษาเพิ่มขึ้น	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
ค่าเฉลี่ย					0.84	ใช้ได้

ตารางที่ 7 ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ไวยากรณ์
ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง

ข้อที่	ค่า p	ค่า r
1	0.35	0.30
2	0.50	0.20
3	0.65	0.30
4	0.40	0.20
5	0.60	0.20
6	0.50	0.40
7	0.70	0.20
8	0.35	0.30
9	0.55	0.30
10	0.50	0.60
11	0.60	0.20
12	0.65	0.30
13	0.60	0.40
14	0.70	0.30
15	0.80	0.40
16	0.55	0.50
17	0.50	0.60
18	0.70	0.20
19	0.60	0.40
20	0.55	0.50

ภาคผนวก ค

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- สื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีนกลาง
- แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ก่อนเรียนและหลังเรียน
- แบบสอบถามความพึงพอใจของของผู้เรียนที่มีต่อสื่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” (bǐ) ในภาษาจีน

หนังสือสื่อการเรียนการสอน
ประโยคเปรียบเทียบที่ใช้คำบุพบท

คำนำ

คำบุพบท “比” (กว่า) ถือเป็นคำที่มักจะปรากฏอยู่ในประโยคเปรียบเทียบ ซึ่งจะสามารถพบเห็นได้บ่อยในหนังสือหรือบทเรียนต่างๆ คำบุพบท “比” ถือได้ว่าเป็นหลักไวยากรณ์ส่วนที่มีความสำคัญในการเรียนการสอนภาษาจีน

หนังสือสื่อการเรียนการสอน ประโยคเปรียบเทียบที่ใช้คำบุพบท “比” เล่มนี้ ประกอบด้วยเนื้อหา 4 บท คือ 1. โครงสร้างประโยคเปรียบเทียบ “比” แบบพื้นฐาน 2. โครงสร้างประโยคเปรียบเทียบ “比” + กริยาวิเศษณ์ 还/还要/更 3. โครงสร้างประโยคเปรียบเทียบ “比” ที่มีคำหรือวลีบอกจำนวนเป็นบทเสริมในประโยค และ 4. โครงสร้างประโยค “比” ในรูปแบบปฏิเสธ โดยแต่ละบทจะมีโครงสร้างวิธีการใช้งาน “比” ตัวอย่างประโยค พร้อมกับแบบฝึกหัดท้ายบท เพื่อให้ผู้เรียนได้มีความรู้ความเข้าใจถึงวิธีการใช้งานของประโยคเปรียบเทียบคำบุพบท “比” ได้มากยิ่งขึ้น

สาขาวิชาภาษาจีน
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์
ผู้จัดทำ

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
1. โครงสร้างประโยคเปรียบเทียบคำบุพบท “比” แบบพื้นฐาน	1- 6
2. โครงสร้างประโยคเปรียบเทียบคำบุพบท “比” + กริยาวิเศษณ์	7-11
3. โครงสร้างประโยคเปรียบเทียบคำบุพบท “比” ที่มีคำหรือวลีบอก จำนวนเป็นบทเสริมในประโยค	12-16
4. โครงสร้างประโยคคำบุพบท “比” ในรูปแบบปฏิเสธ	17-21
5. ข้อควรระวังในการใช้ประโยคเปรียบเทียบคำบุพบท “比”	22-23

แผนการสอนประจำบทที่ 1

หัวข้อเรื่อง

1. คำอธิบายและความหมายของคำบุพบท “比” ในภาษาไทย
2. โครงสร้างประโยคเปรียบเทียบคำบุพบท “比” แบบพื้นฐาน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจความหมาย และวิธีการใช้งานของคำบุพบท “比”
2. เพื่อให้ผู้เรียนได้มีความรู้และความเข้าใจในโครงสร้างประโยคเปรียบเทียบพื้นฐานของคำบุพบท “比” ได้อย่างถูกต้อง

สื่อประกอบการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการสอน
2. Power Point
3. แบบฝึกหัด

การวัดและประเมินผล

1. ประเมินจากการทำแบบฝึกหัด
2. ประเมินจากแบบทดสอบก่อน – หลังเรียน

บทที่ 1

คำบุพบท “比” ถือเป็นคำที่มักจะปรากฏอยู่ในประโยคเปรียบเทียบของภาษาจีน ซึ่งใช้ในการเปรียบเทียบสิ่งต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งของ บุคคลหรือสถานการณ์ ที่มีจำนวนตั้งแต่สองสิ่งขึ้นไป นอกจากนี้ยังสามารถใช้บ่งบอกถึงระดับความแตกต่างของสิ่งที่น่าสนใจมาเปรียบเทียบได้ การใช้คำบุพบท “比” ในหนังสือคู่มือเล่มนี้จะประกอบไปด้วยโครงสร้างและรูปแบบประโยคอยู่ 4 แบบดังต่อไปนี้

1. โครงสร้างประโยคเปรียบเทียบคำบุพบท “比” แบบพื้นฐาน

โครงสร้างประโยคเปรียบเทียบคำบุพบท “比” แบบพื้นฐาน ในภาษาจีนนั้นมีความหมายคล้ายๆกันกับประโยคเปรียบเทียบที่ใช้คำว่า “กว่า” ในภาษาไทย ซึ่งรูปแบบทางโครงสร้างประโยคเปรียบเทียบคำบุพบท “比” แบบพื้นฐาน ในภาษาจีนมีรูปแบบดังนี้

A 比 B + C (คำคุณศัพท์)

A: คือตัวนำเปรียบเทียบ

B: คือตัวถูกเปรียบเทียบ

C: จุดเปรียบเทียบ (โดยส่วนมากมักจะใช้คำคุณศัพท์ที่เป็นบทกริยา)

ตัวอย่าง:

* 今天比昨天热。

วันนี้ร้อนกว่าเมื่อวาน

* 我比你漂亮。

ฉันสวยกว่าเธอ

* 他比我胖。

เขาอ้วนกว่าฉัน

* 哥哥比姐姐高。

พี่ชายสูงกว่าพี่สาว

* 学汉语比学英语好。

เรียนภาษาจีนดีกว่าเรียนภาษาอังกฤษ

(ตัวนำเปรียบ A และตัวถูกเปรียบ B สามารถเป็นได้ทั้งคำ วลี และประโยค)

จากตัวอย่างที่ปรากฏข้างต้นนั้น จะเห็นได้ว่า “比” จะต้องถูกวางไว้ตรงกลาง (เปรียบคือวางไว้ตรงกลางระหว่าง A กับ B) และมีคำคุณศัพท์เป็นจุดที่แสดงความเปรียบเทียบ เช่น “热” (ร้อน)、 “漂亮” (สวย)、 “胖” (อ้วน) 、 “高” (สูง) เป็นต้น

แบบฝึกหัดท้ายบท

จงแต่งประโยคจากรูปภาพต่อไปนี้ให้ถูกต้องสมบูรณ์

Hā ěr bīn
(哈 尔 滨)

Shàng hǎi
(上 海)

1. lěng (冷) °

xiǎo míng
小 明

xiǎo lín
小 林

2. pàng (胖) °

3. kuài (快)

云	日	月
山	水	田
虫	牛	鸟
鱼	马	鸭

4. nán (难)

5. dà (大)

แผนการสอนประจำบทที่ 2

หัวข้อเรื่อง

1. คำอธิบายโครงสร้างประโยคเปรียบเทียบคำบุพบท “比” + คำกริยาวิเศษณ์
2. รูปแบบโครงสร้างประโยคและตัวอย่างประโยคของ “还” (ยัง) 、 “还要” (ยังจะ) และ “更” (ยิ่ง)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนได้มีความรู้และความเข้าใจในและทำให้ผู้เรียนสามารถใช้ “还” 、 “还要” และ “更” ได้อย่างถูกต้อง

สื่อประกอบการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการสอน
2. Power Point
3. แบบฝึกหัด

การวัดและประเมินผล

1. ประเมินจากการทำแบบฝึกหัด
2. ประเมินจากแบบทดสอบก่อน – หลังเรียน

2. โครงสร้างประโยคเปรียบเทียบคำบุพบท “比” + คำกริยาวิเศษณ์ 还/还要/更

A 比 B + 还/还要/更 + C

ในภาษาจีนคำว่า “还” (ยัง)、“还要” (ยังจะ)、“更” (ยิ่ง) ถือเป็นคำกริยาวิเศษณ์ที่ช่วยบ่งบอกถึงระดับของส่วนหลักภาคแสดง โดยประโยคเปรียบเทียบนี้ จะต้องวางคำกริยาวิเศษณ์ “还”、“还要”、“更” ไว้หน้าตำแหน่ง (C) เสมอ โดยทำหน้าที่เป็นบทขยายบทกริยาได้แสดงถึงระดับที่เหนือยิ่งขึ้นไปอีก

ตัวอย่าง:

- * 上次考试比这次的考试还容易。
สอบครั้งก่อนยังง่ายกว่าสอบครั้งนี้อีก
- * 我用的方法比他的（方法）还要简单。
วิธีของฉันยังจะง่ายกว่า（วิธี）ของเขาอีก
- * 打网球比打篮球更难。
เล่นเทนนิสยากยิ่งกว่าเล่นบาสเกตบอลอีก
- * 小丁比小王更帅。
เสี่ยวต๋งหล่อยิ่งกว่าเสี่ยวหวางอีก

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าลักษณะโครงสร้างและประโยคตัวอย่าง ประโยคเปรียบเทียบคำบุพบท “比” ที่มีกริยาวิเศษณ์ “还” (ยัง)、“还要” (ยังจะ)、“更” (ยิ่ง) เป็นส่วนประกอบในประโยคที่เป็นคำกริยาวิเศษณ์ทั้งสองคำนี้ล้วนทำหน้าที่เป็นบทขยายส่วนหลักของภาคแสดงด้วยกันทั้งสองคำ ดังในประโยคตัวอย่าง “容易” (ง่าย)、“简单” (ง่าย)、“难” (ยาก)、“帅” (หล่อ) ซึ่งในคำเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นบทขยายภาค ซึ่งถูกวางไว้ในตำแหน่งด้านหน้าของส่วนหลักภาคแสดงเสมอ

แบบฝึกหัดท้ายบท

แปลประโยคต่อไปนี้เป็นภาษาจีนให้ถูกต้องสมบูรณ์

1. เธอน่ารักยิ่งกว่าคนอื่นอีก

..... ◦

2. พี่ชายเขาผอมยิ่งกว่าเขาอีก

..... ◦

3. น้องสาวยังจะสวยกว่าพี่สาวอีก

..... ◦

4. นั่งเครื่องบินสบายยิ่งกว่านั่งรถไฟอีก

..... ◦

5. วันนี้ยังหนาวกว่าเมื่อวานอีก

..... ◦

แผนการสอนประจำบทที่ 3

หัวข้อเรื่อง

1. คำอธิบายโครงสร้างประโยคเปรียบเทียบคำบุพบท “比” ที่มีคำหรือวลีบอกจำนวนเป็นบทเสริมในประโยค
2. คำหรือวลีบอกจำนวนเป็นบทเสริมในประโยค คือ คำหรือวลีที่แสดงถึงปริมาณ จำนวน ตัวเลข หรือระยะเวลา ได้แก่ 一点儿 / 得多 และ 多了

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายและวิธีการใช้งานคำหรือวลี 一点儿 / 得多 และ 多了
2. เพื่อให้ผู้เรียนได้มีความรู้และความเข้าใจถึงความแตกต่างคำหรือวลี 一点儿 / 得多 และ 多了

สื่อประกอบการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการสอน
2. Power Point
3. แบบฝึกหัด

การวัดและประเมินผล

1. ประเมินจากการทำแบบฝึกหัด
2. ประเมินจากแบบทดสอบก่อน – หลังเรียน

3. โครงสร้างประโยคเปรียบเทียบคำบุพบท “比” ที่มีคำหรือวลีบอกจำนวนเป็นบทเสริมในประโยค

คำหรือวลีบอกจำนวนเป็นบทเสริมในประโยค คือ คำหรือวลีที่แสดงถึงปริมาณ จำนวน ตัวเลข หรือระยะเวลา (แสดงความแตกต่างโดยประมาณระหว่างสิ่งต่างๆ) ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ 1. บทเสริมที่ไม่ระบุจำนวนแน่ชัด “一点儿” (นิดหน่อย)、 “得多” (ตั้งเยอะ/กว่ามาก) 、 “多了” (เยอะเลย/มากเลย) 2. บทเสริมที่ระบุจำนวนชัดเจน เช่น อายุ ราคา น้ำหนัก ส่วนสูง เป็นต้น ดังรูปแบบประโยคดังต่อไปนี้

A 比 B + C + 一点儿 / 得多 / 多了

ตัวอย่าง:

* 这件衣服比那件衣服贵一点儿。

เสื้อตัวนี้แพงกว่าเสื้อตัวนั้นนิดหน่อย

* 他比你可爱得多。

เขาน่ารักกว่าเธอตั้งเยอะ/กว่ามาก

* 他的家比我的家大多了。

บ้านของเขาใหญ่กว่าบ้านฉันเยอะเลย/มากเลย

จากประโยคตัวอย่างข้างต้น ประโยคตัวอย่างที่ 1-3 คำว่า “一点儿” (นิดหน่อย) และ “得多” (ตั้งเยอะ/มาก) ทำหน้าที่เป็นบทเสริมเพื่อที่จะอธิบายเพิ่มเติมถึงระดับปริมาณของส่วนหลักภาคแสดงนั้น ๆ คือคำว่า “贵” (แพง)、“快” (เร็ว) และ “大” (ใหญ่) ตามลำดับ

นอกจากนี้แล้ว ยังสามารถบอกความแตกต่างแบบระบุปริมาณชัดเจนดังรูปประโยคดังต่อไปนี้

A 比 B + C + บทเสริมคำบอกจำนวน

ตัวอย่าง:

* 我比弟弟大三岁。

ฉันอายุมากกว่าน้องชายสามปี

* 猪肉比鸡肉贵五元。

เนื้อหมูแพงกว่าเนื้อไก่ 5 หยวน

ในตัวอย่างของรูปประโยคทั้งสองรูปประโยคนี้ ภาคแสดงการเปรียบเทียบนั้นเป็นคำคุณศัพท์ คือ คำว่า “大” (โต/มากกว่า) และ “贵” (แพง) ส่วนคำว่า “三岁”、“五元” ทำหน้าที่เป็นบทเสริมเพื่อให้เห็นถึงความแตกต่างเห็นชัดเจนขึ้น

แบบฝึกหัดท้ายบท

จงเรียงคำที่กำหนดให้เป็นประโยคที่ต้องการ

1. wǒ / bǐ / piào liang / de duō / xiǎo lì
我 / 比 / 漂 亮 / 得 多 / 小 丽 。

.....

2. jiě jie / bǐ / yì diǎn r / tā / shòu
姐 姐 / 比 / 一 点 儿 / 她 / 瘦 。

.....

3. xiǎo míng / xiǎo lín / bǐ / bā gōng fēn / gāo
小 明 / 小 林 / 比 / 八 公 分 / 高 。

.....

4. nà shū běn / bǐ / wǔ shí / guì / zhè shū běn / yuán
那 书 本 / 比 / 五 十 / 贵 / 这 书 本 / 元 。

.....

5. nǐ / xiǎo / bǐ / tā / liǎng suì
你 / 小 / 比 / 他 / 两 岁 。

.....

แผนการสอนประจำบทที่ 4

หัวข้อเรื่อง

1. โครงสร้างประโยคคำบุพบท “比” ในรูปแบบปฏิเสธ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจและทราบถึงวิธีการใช้งานของโครงสร้างประโยคเชิงลบที่ใช้หรือประโยคปฏิเสธที่ใช้ คำว่า “不比”、“没有” ในรูปแบบการปฏิเสธ

สื่อประกอบการเรียนการสอน

1. เอกสารประกอบการสอน
2. Power Point
3. แบบฝึกหัด

การวัดและประเมินผล

1. ประเมินจากการทำแบบฝึกหัด
2. ประเมินจากแบบทดสอบก่อน – หลังเรียน

4. โครงสร้างประโยคคำบุพบท “比” ในรูปแบบปฏิเสธ

“不比” (ไม่...ไปกว่า) โดยทั่วไปแล้วจะ不会有การเติมส่วนเติมเต็มเชิงปริมาณในภายหลัง “不比” รูปแบบของโครงสร้างประโยคดังต่อไปนี้ คือ

A 不比 B + C

ตัวอย่าง:

- * A: 北京的风比上海的风大。
B: 不, 北京的风不比上海的风大。

- A: ลมที่ปักกิ่ง**แรงกว่า**ลมที่เซี่ยงไฮ้
B: ไม่, ลมที่ปักกิ่ง**ไม่แรง**ไปกว่าลมที่เซี่ยงไฮ้

- * 他不比你漂亮。
他不得帅去她

“不比” สามารถใช้ได้กับทั้งคำคุณศัพท์ที่มีความหมายลักษณะในเชิงลบและคำคุณศัพท์ที่มีความหมายลักษณะในเชิงบวก โดยมีความหมายว่า (A ไม่...ไปกว่า B) หรือ (A ด้อยกว่า B)

โครงสร้างประโยคคำบุพบท “比” ในรูปแบบปฏิเสธ นอกจากจะใช้ “不比” แล้วยังมีรูปแบบที่มักจะพบอยู่บ่อยๆ ได้แก่

4.1 ใช้คำตรงข้ามเพื่อแสดงความหมาย

ตัวอย่าง:

他比我高。—— 我比他短。
เขาสูงกว่าฉัน ฉันเตี้ยกว่าเขา

4.2 ใช้ “没有” แสดงความหมาย

ตัวอย่าง:

他比我高。—— 我没有他高。
เขาสูงกว่าฉัน ฉันสูงไม่เท่าเขา

ซึ่งรูปแบบโครงสร้างประโยคของ “没有” คือ

A 没有 B + คำคุณศัพท์

(กล่าวคือ A จะมีระดับของคำคุณศัพท์ที่ต่ำกว่า B)

ตัวอย่าง:

* 上海没有北京冷。
เซี่ยงไฮ้ไม่ได้หนาวเท่าปักกิ่ง

“没有” มักจะใช้กับคำคุณศัพท์ที่มีความหมายในเชิงบวก เช่น
“好” (ดี) 、 “聪明” (ฉลาด) 、 “舒服” (สบาย) 、 เป็นต้น แต่
“没有” ไม่สามารถใช้ได้กับคำคุณศัพท์ที่มีความหมายในเชิงลบ เช่น
“笨” (โง่) 、 “坏” (เลว) เป็นต้น

แบบฝึกหัดท้ายบท

ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ✕ ลงใน () จากประโยคที่กำหนดให้ต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

1. () běi fāng méi yǒu nán fāng rè
北 方 没 有 南 方 热。
2. () wǒ de hàn yǔ shuǐ píng bǐ nǐ de hàn yǔ shuǐ píng bù gāo
我 的 汉 语 水 平 比 你 的 汉 语 水 平 不 高。
3. () zhè běn cí diǎn bù bǐ nà běn cí diǎn guì
这 本 词 典 不 比 那 本 词 典 贵。
4. () tài guó de rén kǒu bù bǐ zhōng guó de rén kǒu duō
泰 国 的 人 口 不 比 中 国 的 人 口 多。
5. () tā méi yǒu wǒ gāo bǐ wǒ ā
他 没 有 我 高 比 我 啊!

ข้อควรระวังในการใช้ประโยคเปรียบเทียบคำบุพบท “比”

1. ในโครงสร้างเปรียบเทียบพื้นฐาน A 比 B+C (จุดเปรียบเทียบ) นั้น โดยส่วนมากมักจะเป็นคำคุณศัพท์และสามารถเป็นคำกริยา (บางคำ)
2. การใช้ประโยคเปรียบเทียบคำบุพบท “比” ไม่สามารถใช้กับคำบอกถึงระดับ เช่น “很” (มาก)、 “非常” (มาก)、 “最” (ที่สุด) หากต้องการบอกระดับที่มากยิ่งขึ้นให้ใช้คำว่า “更” (ยิ่ง) วางไว้หน้าคำคุณศัพท์ของโครงสร้างประโยคเท่านั้น
3. สิ่งนำมาเปรียบเทียบ ทั้ง A และ B ต้องเป็นสิ่งที่จัดอยู่ในประเภทเดียวกัน จึงจะสามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้
4. ในรูปแบบประโยคที่มีคำเสริมกริยาด้วยจำนวนตัวเลข (数量补语) ต้องวางคำบุพบท “比” ไว้ข้างหลังคำคุณศัพท์เท่านั้น
5. ในรูปแบบของประโยคปฏิเสธ (否定句) ในประโยคบอกความเปรียบเทียบโดยใช้คำบุพบท “比” นั้น คำกริยาวิเศษณ์บอกความปฏิเสธ “不” ต้องวางไว้หน้า “比” เสมอ
6. คำกริยา “有” เป็นการแสดงความหมาย “多” หรือ “大” เช่น
我比他们有办法。(“有办法” หมายถึง “办法多”)
他的发言比别人的有内容。(“有内容” หมายถึง “内容丰富”)
ด้านหลัง “有” ที่เป็นบทกริยาต้องตามด้วยบทกรรมที่พบบ่อยยังมี
“有学问、有知识、有经验” เป็นต้น

7. ถ้าบทขยายนามแสดงความเป็นเจ้าของ เมื่อละคำหลักแล้ว จะต้องใช้คำเสริมโครงสร้าง “的” เช่น

我的自行车比你的（自行车）小。

他的儿子比我的（儿子）大两岁。

เพราะถ้าไม่มี “的” ความหมายจะเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง คือ

他的儿子比我大两岁。

8. การเปรียบเทียบอายุของคนสองคน บทกริยาต้องทำหน้าที่โดยคำคุณศัพท์ “大” หรือ “小” เท่านั้น เช่น

我比你大，他比你小。

姐姐比哥哥大一点儿，哥哥比姐姐小一点儿。

ส่วนการเปรียบเทียบอายุของคนจะใช้ “岁” เพื่อแสดงความหมาย จะไม่สามารถใช้ “年” ได้ เช่น

我比你大两岁，他比你小一岁。

林一比肖战小三岁。

9. ถ้าจะเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงของสิ่งเดียวกันในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน สามารถใช้คำหรือวลีบอกเวลาหลัง “比” ได้ เช่น

奶奶的身体比以前好多了。

爷爷的身体比三年前健康得多。

10. “多”、“少” หรือ “早”、“晚” เป็นบทขยายบทกริยาต้องวางหน้าคำกริยาที่เป็นบทกริยา จะวางหน้า “比” ไม่ได้ เช่น

木兰比娜琳多吃了一碗饭。

我比他晚到十分钟。

เอกสารอ้างอิง

- เสี่ยว อานต้า. (2547). *ไวยากรณ์จีน*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ทฤษฎี.
- ตรีศูล เกษร,ศุภกร ทาพิมพ์,อนงครัตน์ บังศรี.(2562). การวิเคราะห์เปรียบเทียบวากยสัมพันธ์ประโยคเปรียบเทียบที่ใช้บุพบท “bi” ในภาษาจีน และ “กว่า” ในภาษาไทย.*วารสารร่มพญักษ์*,37(2),92-102.
- เกรียงไกร กองแสง. (2559). *การศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างและการใช้ คำกริยาในภาษาจีนและภาษาไทย*. (14 ธันวาคม 2561) สืบค้นจาก <https://www.tcithaijo.org/index.php/jlpru/article/view/60918/50283>.
- เมฆม สอดส่องกฤษ. (2558). *ไวยากรณ์จีนระดับต้น*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ ภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น).
- 刘月华、潘文娱《使用现代汉语语法》，商务印书馆，2007年。
- 彭小传、李守纪、王红《对外汉语教学语法释疑201例》，商务印书馆，2010年。

ภาพประกอบ

ภาพประกอบ: (ที่มา : กูเกิล <https://www.google.co.th/search?q>)

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ไวยากรณ์
ประโยคเปรียบเทียบคำบุพบท “比” ก่อนเรียนและหลังเรียน

bǐ

1. ข้อใดใช้รูปแบบประโยคเปรียบเทียบ A 比+B+C ได้ถูกต้อง

wǒ bǐ nǐ piàoliang

a. 我比你漂亮

tā bǐ wǒ hěn dà

b. 他比我很大

tā de Hànyǔ shuǐpíng bǐ wǒ fēicháng hǎo

c. 他的汉语水平比我非常好

tā bǐ wǒ zhēn hǎo

d. 他比我真好

2. จากรูปภาพข้อใดต่อไปนี้ถูกต้อง (高)

jiě jie bǐ dì dì fēicháng gāo

a. 姐姐比弟弟非常高。

māma gāo bǐ mèimei duō

b. 妈妈高比妹妹多。

gē ge bǐ mèimei gāo

c. 哥哥比妹妹高。

tā bǐ wǒ zuì gāo

d. 他比我最高。

3. จากรูปภาพข้อใดต่อไปนี้ถูกต้อง (慢)

zì xíngchē bǐ wǒ fēicháng màn

a. 自行车比我非常慢。

zì xíngchē bǐ gōnggòng qì chē màn

b. 自行车比公共汽车慢。

gōnggòng qì chē bǐ zì xíngchē kāi de hěn

c. 公共汽车比自行车开的很

màn

慢。

gōnggòng qì chē kāi bǐ zì xíngchē zuì màn

d. 公共汽车开比自行车最慢。

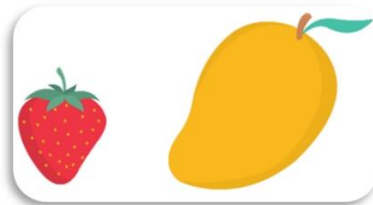
4. จากรูปภาพข้อใดต่อไปนี้ถูกต้อง

cǎoméi xiǎo bǐ mángguǒ

a. 草莓小比芒果。

mángguǒ bǐ cǎoméi xiǎo

b. 芒果比草莓小。

- cǎoméi mángguǒ xiǎo bǐ
c. 草莓 芒果 小 比。
cǎoméi bǐ mángguǒ xiǎo
d. 草莓 比 芒果 小。

- bǐ
5. ประโยคต่อไปนี้ข้อใดใช้ 比 ได้ถูกต้องที่สุด
shuǐguǒ bǐ shūcài pián yi
a. 水果 比 蔬菜 便宜。
tā bǐ shuō Hànyǔ wǒ hǎo
b. 他 比 说 汉语 我好。
gǒu kuài bǐ niú pǎo
c. 狗 快 比 牛 跑。
tā bǐ wǒ hěn nǚ lì
d. 她 比 我 很 努力。

6. ข้อใดต่อไปนี้ไม่ถูกต้อง
wǒ de xíng lǐ bǐ nǐ de zhòng de duō
a. 我的 行李 比 你的 重 得多。
wǒ de pí dài bǐ nǐ de cháng
b. 我的 皮带 比 你的 长。
tā bǐ wǒ yǒu jīngyàn
c. 他 比 我有 经验。
zhūròu pián yi bǐ niúròu
d. 猪肉 便宜 比 牛肉。

- bǐ gèng
7. ข้อใดคือประโยคเปรียบเทียบ “比”+ คำกริยาวิเศษณ์ 更
Wángměi bǐ Gānyǎ gèng kě ài
a. 王 美 比 甘雅 更 可爱。
Běijīng bǐ gèng Tiānjīn rè
b. 北京 比 更 天津 热。
Wángměi gèng yǒu jīngyàn bǐ wǒ cōngmíng
c. 王 美 更 有 经验 比 我 聪 明。
xué Hànyǔ bǐ xué Yīngyǔ nán hái gèng
d. 学 汉语 比 学 英语 难 还 更。

8. “เรียนภาษาอังกฤษยากยิ่งกว่าเรียนภาษาจีน” ประโยคนี้ข้อใดถูกต้อง
xué Hànyǔ bǐ xué Yīngyǔ gèng nán
a. 学 汉语 比 学 英语 更 难。
xué Yīngyǔ bǐ xué Hànyǔ hái bù nán
b. 学 英语 比 学 汉语 还 不难。

- xué Yīngyǔ bǐ xué Hànyǔ gèng nán
c. 学英语比学汉语更难。
xué Yīngyǔ bǐ xué Hànyǔ hái róng yì
d. 学英语比学汉语还容易。

9. “นั่งรถจักรยานลำบากยิ่งกว่านั่งรถมอเตอร์ไซด์อีก” ประโยคนี้ข้อใดถูกต้อง

- zuò chē gèng xìng kǔ bǐ zuò mótuōchē
a. 坐车更辛苦比坐摩托车。
zuò mótuōchē bǐ zuò zì xíngchē xīn kǔ gèng
b. 坐摩托车比坐自行车辛苦更。
zuò zì xíngchē zuò mótuōchē bǐ gèng xīn kǔ
c. 坐自行车坐摩托车比更辛苦。
zuò zì xíngchē bǐ zuò mótuōchē gèng xīn kǔ
d. 坐自行车比坐摩托车更辛苦。

guì bǐ zhè zhǒng jiǔ nà zhǒng jiǔ hái
10. จงเรียงประโยคต่อไปให้ถูกต้อง (贵/比/这种酒/那种酒/还)

- zhè zhǒng jiǔ bǐ nà zhǒng jiǔ hái guì
a. 这种酒比那种酒还贵。
nà zhǒng zhè zhǒng jiǔ bǐ jiǔ hái guì
b. 那种这种酒比酒还贵。
zhè zhǒng guì jiǔ bǐ nà zhǒng jiǔ hái
c. 这种贵酒比那种酒还。
jiǔ zhè zhǒng bǐ nà zhǒng jiǔ hái guì
d. 酒这种比那种酒还贵。

11. นำคำที่อยู่ในวงเล็บด้านขวามือ เลือกวางในตำแหน่งที่ถูกต้อง

- wǒ bǐ nǐ yǒu jīngyàn gèng
我 a. 比 b. 你 c. 有 d. 经验。 (更)

12. นำคำที่อยู่ในวงเล็บด้านขวามือ เลือกวางในตำแหน่งที่ถูกต้อง

- jiě jie bǐ mèimei gāo hái
a. 姐姐 b. 比 c. 妹妹 d. 高。 (还)

13. นำคำที่อยู่ในวงเล็บด้านขวามือ เลือกวางในตำแหน่งที่ถูกต้อง

- tā bǐ qù nián shòu duō le
她 a. 比 b. 去年 c. 瘦 d. 。（多了）

14. ประโยคใดต่อไปนี้เป็นเรียงตรงตามหลักไวยากรณ์จีน

- Xiǎowáng bǐ Lǎo lǐ xiǎo wǔ suì
a. 小王比老李小五岁。

qiǎokè lì bǐ dāngāo wǔ kuài qián guì
b. 巧克力比蛋糕五块钱贵。

nǐ cōngmíng bǐ tā de le
c. 你聪明比他得了。

gēge bǐ dìdì yì lí mǐ gāo
d. 哥哥比弟弟一厘米高。

zhè ge xī guā bǐ nà ge xī guā guì
15. จงเติมคำลงในช่องว่างให้ถูกต้อง (这个西瓜比那个西瓜贵.....。)

pián yi duōshǎoqián yì diǎnr hái
a. 便宜 b. 多少钱 c. 一点儿 d. 还

Màikè bǐ shuài de duō
16. จงเติมคำลงในช่องว่างให้ถูกต้อง (麦克比.....帅得多。)

jiějie mèimei māma dìdì
a. 姐姐 b. 妹妹 c. 妈妈 d. 弟弟

Xiǎozhàn bǐ Wáng yī bó shuài
17. จงเติมคำลงในช่องว่างให้ถูกต้อง (肖战比王一博帅.....。)

de gèng hái de duō
a. 得 b. 更 c. 还 d. 得多

bǐ
18. ข้อใดต่อไปนี้เป็นโครงสร้างประโยค 比 ในรูปแบบปฏิเสธที่ถูกต้อง

zhè liàng chē bǐ nà liàng chē hěn hǎo
a. 这辆车比那辆车很好。

tā bù bǐ wǒ yǒu qián
b. 她不比我有钱。

shānzhú bù bǐ liúlián fēicháng hǎo chī
c. 山竹不比榴莲非常好吃。

niúǎi bǐ píjiǔ méiyǒu hǎo hē
d. 牛奶比啤酒没有好喝。

Tiānjīn de tiānqì bǐ Chéngdū de tiānqì rè
19. จงเปลี่ยนประโยคต่อไปนี้ให้อยู่ในรูปแบบปฏิเสธ (天津的天气比成都的天气热。)

Tiānjīn de tiānqì bù bǐ Chéngdū de tiānqì rè
a. 天津的天气不比成都的天气热。

Tiānjīn de tiānqì rè bù bǐ Chéngdū de tiānqì rè
b. 天津的天气热不比成都的天气热。

Tiānjīn rè de tiānqì bù bǐ Chéngdū de tiānqì
c. 天津热的天气不比成都的天气。

Tiānjīn bù bǐ Chéngdū de tiān qì rè
d. 天津不比 成都的天气热。

méiyǒu tā nǐ pàng
20. จงเรียงประโยคจากคำที่กำหนดให้ (没有/她/你/胖)

tā méi nǐ yǒu pàng
a. 她没有你有胖。

tā pàng méiyǒu nǐ
b. 她胖没有你。

tā méiyǒu nǐ pàng
c. 她没有你胖。

tā méiyǒu pàng
d. 她没有胖。

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการสอน
เพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” ในภาษาจีนกลาง

คำชี้แจง ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงตามความเป็นจริง

ส่วนที่ 1 สภาพทั่วไป

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความ

1. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง

ส่วนที่ 2 ระดับความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการสอนเพื่อการเรียนรู้ไวยากรณ์ประโยคเปรียบเทียบ “比” ในภาษาจีนกลาง

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความพึงพอใจดังนี้

ระดับ 5 = มากที่สุด ระดับ 4 = มาก ระดับ 3 = ปานกลาง ระดับ 2 = น้อย ระดับ 1 = น้อยที่สุด

ด้าน	ระดับความพึงพอใจ				
1. ด้านเนื้อหา	5	4	3	2	1
1. คำอธิบายไวยากรณ์ชัดเจนและเข้าใจง่าย					
2. บทเรียนนำเสนอวัตถุประสงค์ได้ถูกต้องชัดเจน					
3. เนื้อหามีความเหมาะสมกับระดับผู้เรียน					
4. มีการใช้สื่อ เทคโนโลยี หรือนวัตกรรมในการสอนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม					
5. เนื้อหาครอบคลุมและทันสมัย					
2. ด้านแบบฝึกทักษะ					
1. แบบฝึกหัดมีความสอดคล้องเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของบทเรียน					
2. คำสั่งในแบบฝึกหัดมีความชัดเจนเข้าใจง่าย					
3. ปริมาณของแบบฝึกหัดในแต่ละบทเรียนมีความเหมาะสม					
4. แบบฝึกหัดมีความสอดคล้องกับเนื้อหาในบทเรียน					
5. แบบฝึกหัดมียากง่ายเหมาะสมกับระดับของผู้เรียน					

3. ประโยชน์ที่ได้รับและการนำไปใช้					
1. สามารถนำมาปรับใช้ในการเรียนในชั้นเรียน					
2. ผู้เรียนใช้สื่อการเรียนรู้ในกิจกรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ					
3. เนื้อหาที่ได้รับสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้					
4. บทเรียนช่วยพัฒนาความสามารถทางไวยากรณ์ของผู้เรียน					
5. สร้างความมั่นใจในการนำไปสื่อสารและพัฒนาต่อยอดการเรียนรู้ด้านภาษาเพิ่มขึ้น					
ความพึงพอใจภาพรวมทั้งหมด					

ส่วนที่ 2 ปัญหาที่พบและข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ประวัติคณะผู้วิจัย

1. ชื่อ-นามสกุล นางสาวพรรณภรณ์ ชันธพัทธ์
Miss Pannaporn Kantapat
2. หมายเลขบัตรประจำตัวประชาชน
3660800385101
3. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์
4. ตำแหน่งทางวิชาการ -
5. หน่วยงานและสถานที่อยู่ที่ติดต่อได้สะดวก
โปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ อ.เมือง จ.เพชรบูรณ์ 76000
โทรศัพท์ 09 5161 6153 E-mail kantapat11@yahoo.co.th
6. ประวัติการศึกษา
ปริญญาตรี ภาษาจีน (คบ.)
สถาบันราชภัฏเชียงใหม่
ปริญญาโท จิตวิทยา (ศศ.ม)
มหาวิทยาลัยนเรศวร
ปริญญาเอก ภาษาจีนและภาษาศาสตร์เพื่อการประยุกต์
Nanjing Normal University, China
7. สาขาวิชาที่มีความชำนาญพิเศษ
ภาษาจีน ภาษาศาสตร์
8. ประสพการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัย
The “ROLE” of Law in The Perception of Thai Political
Science Students: A Report of The Case Survey at
Phetchabun Rajabhat University

ประวัติคณะผู้วิจัย

1. ชื่อ-นามสกุล นายตรีศุล เกษร
Mr.Threesoon Kesorn
2. หมายเลขบัตรประจำตัวประชาชน
1670400096229
3. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์
4. ตำแหน่งทางวิชาการ -
5. หน่วยงานและสถานที่อยู่ติดต่อได้สะดวก
โปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ อ.เมือง จ.เพชรบูรณ์ 76000
โทรศัพท์ 08 5267 4351 E-mail threesoon2531@gmail.com
6. ประวัติการศึกษา
ปริญญาตรี ภาษาจีน (ศศ.บ.)
มหาวิทยาลัยนเรศวร
ปริญญาโท การสอนภาษาจีน (ศศ.ม)
Yunnan Normal University, China, China
7. สาขาวิชาที่มีความชำนาญพิเศษ
ภาษาจีนและไวยากรณ์จีน
8. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัย
 1. การวิเคราะห์เปรียบเทียบวากยสัมพันธ์ประโยคเปรียบเทียบที่ใช้บุพบท “bi” ในภาษาจีนและ “กว่า” ในภาษาไทย
 2. The Study of Chinese Language for Business Community and Consumer Purchase Intention of University in Thailand
 3. Spirits and Beliefs between Thai and Chinese culture
 4. การวิเคราะห์การใช้ภาษาในชื่อเพลงของ เต็ง ลี้จวิน (邓丽君)

ประวัติคณะผู้วิจัย

1. ชื่อ-นามสกุล นายศุภกร ทาพิมพ์
Mr.Suphakorn Tapim
2. หมายเลขบัตรประจำตัวประชาชน 1470500047922
3. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์
4. ตำแหน่งทางวิชาการ -
5. หน่วยงานและสถานที่อยู่ติดต่อได้สะดวก
โปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ อ.เมือง จ.เพชรบูรณ์ 76000
โทรศัพท์ 09 5953 6847 E-mail suphakorn2531@gmail.com
6. ประวัติการศึกษา
ปริญญาตรี ภาษาจีน (ศศ.บ.)
มหาวิทยาลัยนเรศวร
ปริญญาโท การสอนภาษาจีน (ศศ.ม)
Yunnan Normal University, China, China
7. สาขาวิชาที่มีความชำนาญพิเศษ
ภาษาจีนและไวยากรณ์จีน
8. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัย
 1. การวิเคราะห์เปรียบเทียบวากยสัมพันธ์ประโยคเปรียบเทียบที่ใช้บุพบท “bi” ในภาษาจีนและ “กว่า” ในภาษาไทย
 2. The Study of Chinese Language for Business Community and Consumer Purchase Intention of University in Thailand
 3. การวิเคราะห์การใช้ภาษาในชื่อเพลงของ เต็ง ลี้จวิน (邓丽君)

ประวัติคณะผู้วิจัย

1. ชื่อ-นามสกุล นางสาวอนงครัตน์ บังศรี
Miss Anongkarat Bangsri
2. หมายเลขบัตรประจำตัวประชาชน
1350100169908
3. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์
4. ตำแหน่งทางวิชาการ -
5. หน่วยงานและสถานที่ติดต่อได้สะดวก
โปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ อ.เมือง จ.เพชรบูรณ์ 76000
โทรศัพท์ 06 2249 7978 E-mail anongkarat.ban@pcru.ac.th
6. ประวัติการศึกษา
ปริญญาตรี ภาษาจีนธุรกิจ (ศศ.บ.)
มหาวิทยาลัยขอนแก่น
ปริญญาตรี ภาษาจีนธุรกิจ (ศศ.บ.)
Southwest University
ปริญญาโท ภาษาจีนเพื่อการสื่อสารเชิงธุรกิจ (ศศ.ม.)
มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
7. สาขาวิชาที่มีความชำนาญพิเศษ
ภาษาจีน ภาษาจีนธุรกิจ
8. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัย
 1. การวิเคราะห์เปรียบเทียบวากยสัมพันธ์ประโยคเปรียบเทียบที่ใช้บุพบท “bi” ในภาษาจีนและ “กว่า” ในภาษาไทย
 2. The Study of Chinese Language for Business Community and Consumer Purchase Intention of University in Thailand
 3. Thai Students’ Perceived Teacher Support on Their Reading Ability: Mediating Effects of Self-Efficacy and Sense of School

ประวัติคณะผู้วิจัย

1. ชื่อ-นามสกุล นางสาวอุษณา ทีบัว
Miss Ausana Teebua
2. หมายเลขบัตรประจำตัวประชาชน
1409900841322
3. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์
4. ตำแหน่งทางวิชาการ -
5. หน่วยงานและสถานที่อยู่ติดต่อได้สะดวก
โปรแกรมวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ อ.เมือง จ.เพชรบูรณ์ 76000
โทรศัพท์ 08 9940 0606 E-mail a.teebua@gmail.com
6. ประวัติการศึกษา
ปริญญาตรี ภาษาจีนธุรกิจ (ศศ.บ.)
มหาวิทยาลัยขอนแก่น
ปริญญาโท การสอนภาษาจีน (ศศ.ม)
Central South University, China
7. สาขาวิชาที่มีความชำนาญพิเศษ
ภาษาจีนธุรกิจ การสอนภาษาจีน
8. ประสพการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัย
Preliminary Study on Chinese Language in a School in Suratthani
Province for Apply in Higher Education